

En självbiografisk berättelse

Av Ellen G. White

Hämtad ur "Testimonies for the church", band 1, sid 9-111.
Översatt av S. Gundler mars 2022

Kapitel 1 - Min barndom

Jag föddes i Gorham, Maine, den 26 november 1827. Mina föräldrar, Robert och Eunice Harmon, bodde under många år i denna stat. Tidigt i livet blev de ivriga och hängivna medlemmar i metodistförsamlingen - the Methodist Episcopal Church. I denna församling hade de framträdande befattningar och arbetade för syndares omvändelse. De arbetade för att främja Guds sak under fyrtio år. Under denna tid hade de glädjen att se alla sina åtta barn omvända och samlade i Kristi fälla. Att de så beslutsamt höll fast vid sin syn på att Jesus snart skulle komma tillbaka ledde dock till att familjen uteslöts ur metodistförsamlingen år 1843.

Medan jag bara var ett barn flyttade mina föräldrar från Gorham till Portland i staten Maine. Här drabbades jag, vid nio års ålder, av en olycka som skulle påverka resten av mitt liv. Tillsammans med min tvillingsyster och en av våra skolkamrater gick jag över en allmänning i Portland, när en flicka i trettonårsåldern som blivit förargad över någon småsak, följde efter oss och hotade med att slå oss. Våra föräldrar hade lärt oss att aldrig bråka med någon, utan att genast skynda oss hem om det var risk för att vi skulle bli angripna eller skadade. Det gjorde vi så fort vi kunde, men flickan följde snabbt efter oss med en sten i handen. Jag vände på huvudet för att se efter hur långt bakom mig hon var, och just när jag gjorde det kastade hon stenen och den träffade mig på näsan. Jag blev bedövad av slaget och föll medvetslös till marken.

När jag återfick medvetandet befann jag mig i en butik. Mina kläder var täckta av blod som blod från min näsa och ut på golvet. En vänlig främling erbjöd sig att köra mig hem i sin vagn, men jag, som inte insåg hur svag jag var, sa till honom att jag föredrog att gå hem istället för att söla ner hans vagn med blod. De som var där var inte medvetna om hur illa skadad jag var och lät mig göra som jag ville. Men efter att jag gått bara några meter blev jag svag och yr. Min tvillingsyster och min skolkamrat bar mig hem.

Jag har inget minne av något mer den närmaste tiden efter olyckan. Min mor sa att jag inte var medveten om någonting utan låg i koma i tre veckor. Det var ingen annan än hon som trodde att det var möjligt för mig att återhämta mig, men av någon orsak hade hon en känsla av att jag skulle överleva. En vänlig granne som hade intresserat sig mycket för mig, trodde vid ett tillfälle att jag var döende. Hon önskade köpa en begravningsdräkt åt mig, men min mor sa: "Inte än". Någonting sa henne att jag inte skulle dö.

När jag återfick medvetande kändes det som om jag hade sovit. Jag kom inte ihåg olyckan och visste inte varför jag var sjuk. När jag började bli lite starkare väcktes min nyfikenhet då jag hörde att de som kom för att hälsa på mig sa: "Så synd!" "Jag skulle inte ha känt igen henne", och liknande. Jag bad om en spegel och när jag såg mig själv i den blev jag chockad över att mitt utseende var så förändrat. Varje drag i mitt ansikte såg annorlunda ut. Benen i min näsa hade brutits. Det var därför mitt utseende var så vanställt.

Tanken på att denna olycka skulle påverka resten av mitt liv var outhärdlig. Jag såg ingen glädje i att finnas till. Jag ville inte leva, men jag var rädd för att dö eftersom jag inte var förberedd. Vänner som besökte oss såg medlidsamt på mig och rådde mina föräldrar att stämma pappan till flickan som de påstod hade förstört mitt liv. Men min mor ville gå fredligt

till väga. Hon sa att om ett sådant agerande kunde ha gett mig hälsan tillbaka och ett normalt utseende så kunde det ha varit någon mening med det. Men eftersom detta var omöjligt var det bäst att inte skaffa sig fiender genom att följa ett sådant råd.

Läkarna trodde att man kanske kunde sätta en silvertråd i min näsa för att den skulle återfå formen. Det skulle ha varit väldigt smärtsamt att sätta in den och de befarade att det inte skulle tjäna mycket till, eftersom jag hade förlorat så mycket blod och fått en så stark chock att det var mycket osäkert om jag skulle återhämta mig. De menade att jag inte hade lång tid kvar att leva, även om jag blev bättre. Jag var inte mycket mer än ett skelett.

Vid denna tid började jag be Herren att han skulle förbereda mig för att dö. När kristna vänner besökte familjen brukade de fråga min mor om hon hade talat med mig om döden. Jag råkade få höra det och det gjorde mig upprörd. Jag önskade bli en kristen och bad allvarligt om förlåtelse för mina synder. Som en följd av detta kände jag frid och älskade alla. Jag längtade efter att alla skulle få sina synder förlåtna och älska Jesus så som jag gjorde.

Jag kommer så väl ihåg en vinterkväll när det var snö på marken. Himlen var upplyst och röd och såg hotfull ut. Den tycktes öppna sig och sedan sluta sig igen, medan snön såg ut som blod. Grannarna var väldigt skrämde. Mamma lyfte mig ur sängen och tog mig i sina armar och bar mig till fönstret. Jag var lycklig. Jag trodde att Jesus skulle komma och jag längtade efter att möta honom. Mitt hjärta var fyllt av glädje. Jag slog ihop händerna i glädje och trodde att mitt lidande var slut. Men jag blev besviken. Det märkliga himlafenomenet bleknade bort och nästa morgon gick solen upp som vanligt.

Mycket långsamt blev jag starkare. När jag kunde leka tillsammans med mina unga vänner fick jag lära mig den bittra läxan att utseendet ofta avgör vilken behandling vi får av våra kamrater. När jag drabbades av olyckan var min far bortrest i Georgia. När han kom tillbaka kramade han min bror och mina systrar och sedan frågade han efter mig. Jag drog mig försagd undan och min mor pekade på mig, men min egen far kände inte igen mig. Det var svårt för honom att tro att jag var hans lilla Ellen, som hade varit ett friskt och lyckligt barn när han hade rest bort bara några månader tidigare. Det sårade mig djupt, men jag försökte att verka glad trots att det kändes som om mitt hjärta höll på att brista.

Många gånger under min barndom fick jag bittert känna av min olycka. Jag var ovanligt känslig och det gjorde att jag kände mig mycket olycklig. Med sårad stolthet, förödmjukad och förtvivlad, sökte jag mig ofta till en avskild plats och dyster till sinnes funderade jag på de prövningar som jag var dömd att dagligen bära.

Jag kunde inte få den lättnad genom att gråta. Jag hade inte lika lätt för att gråta som min tvillingsyster. Trots att jag var nedstämd och mitt hjärta värkte som om det höll på att brista kunde jag inte fälla en enda tår. Jag kände ofta att gråten skulle ha kunnat skölja bort min sorg. Den vänliga medkänsla som mina vänner visade mig, tog ibland bort min tungsinthet och avlägsnade för en stund tyngden över hjärtat. Så ytliga och tomma denna jordens nöjen föreföll mig då! Så ombytlig mina unga kamraters vänskap verkade! Ändå var dessa små skolkamrater inte så olika majoriteten av människor i den stora världen. Ett vackert ansikte och fina kläder verkar tilldragande på dem. Men låt olycka ta bort detta och den bräckliga vänskapen svalnar eller krossas. Men när jag vände mig till min Frälsare tröstade han mig. Jag sökte innerligt Herren i mina bekymmer och fick tröst. Jag kände mig säker på att Jesus älskade också mig.

Min hälsa tycktes vara så skadad att det inte fanns något hopp. Under två år kunde jag inte andas genom näsan och jag kunde bara gå i skolan lite grann. Det verkade omöjligt för mig att studera och komma ihåg vad jag hade lärt mig. Samma flicka som var orsak till mitt elände utsågs av läraren att hjälpa mig, och hon hade bland annat i uppgift att hjälpa mig med skrivning och andra läxor. Hon verkade alltid uppriktigt ledsen över den allvarliga skada hon vållat mig, fastän jag försökte att inte påminna henne om det. Hon var omtänksam och

tålmodig mot mig och verkade vara ledsen och tankfull när hon såg mig kämpa med stora motgångar för att skaffa mig utbildning.

Mitt nervsystem var utmattat och min hand skakade så att jag inte gjorde några större framsteg i skrivning, och inte kunde klara att göra något mer avancerat än enkla avskrifter med grov handstil. När jag försökte koncentrera mig på mina studier, flöt bokstäverna ihop på sidan ihop och stora svettdroppar trängde fram på min panna. Jag blev svag och yr i huvudet. Jag hade en besvärlig hosta och hela min kropp verkade försvagad. Mina lärare rådde mig att sluta skolan och inte fortsätta mina studier förrän min hälsa blev bättre. Det var den hårdaste kampen i mitt unga liv att ge efter för min svaghet och bestämma mig för att jag var tvungen att avsluta mina studier och ge upp hoppet om att skaffa mig en utbildning.

Tre år senare gjorde jag ett nytt försök att få utbildning. Men när jag försökte att återuppta mina studier försämrades min hälsa snabbt och det stod klart att jag skulle kosta mig livet, om jag stannade kvar i skolan. Jag gick inte i skolan efter att jag var tolv år gammal.

Min ambition att bli en välutbildad person hade varit mycket stor, och när jag grubblade över mina svikna förhoppningar och över tanken på att jag skulle förbli invalid för livet, kunde jag inte försona mig med mitt öde. Ibland knotade jag över Guds handlande när han plågade mig på det sättet. Om jag hade anförtrott mig åt min mor kunde hon ha undervisat, lugnat och uppmuntrat mig, men jag dolde min oro för min familj och mina vänner, eftersom jag var rädd att de inte skulle kunna förstå mig. Den lyckliga tilliten till min Frälsares kärlek, som jag hade haft under min sjukdom, var borta. Mina utsikter till världslig glädje var spolierade och himlen verkade stängd för mig.

Kapitel 2 - Min omvändelse

I mars 1840 besökte William Miller Portland i Maine och höll sin första serie predikningar om Jesu återkomst. Dessa föreläsningar väckte stort uppseende och the Christian Church på Casco Street som Miller använde, var fullsatt både under dagtid och kvällstid. Ingen överspänd sinnesrörelse förekom under dessa möten, men ett djupt allvar uppfyllde dem som hörde predikningarna. Det var inte bara folk i staden som visade stort intresse, utan människor från landsbygden samlades dag efter dag och hade med sig sina lunchkorgar. De stannade från morgonmötet tills kvällsmötet var slut.

Tillsammans med vänner besökte jag dessa möten och lyssnade till den häpnadsväckande nyheten att Kristus skulle komma tillbaka 1843, om bara några få korta år. William Miller redogjorde för profetiorna med en exakthet som fick hans åhörare att bli övertygade. Han dröjde vid de profetiska perioderna och kom med många bevis för att styrka sitt ställningstagande. Hans allvarliga och kraftfulla vädjanden och förmaningar till dem som var oförberedda, fångslade åhörarna som om de varit förtrollade.

Särskilda möten anordnades där syndare kunde få tillfälle att söka sin Frälsare och förbereda sig inför de fruktansvärda händelser som snart skulle äga rum. Skräck och övertygelse spred sig över hela staden. Man ordnade med bönemöten och det var allmän väckelse i de olika församlingarna eftersom de alla kände sig mer eller mindre påverkade av undervisningen om Jesu snara återkomst.

När syndare inbjöds att komma fram till botbänken var det hundratals som svarade på kallelsen och jag, som de andra, pressade mig fram genom folksamlingen och tog plats bland sökarna. Men i mitt hjärta fanns en känsla av att jag aldrig skulle kunna bli värdig att kallas Guds barn. Brist på självförtroende och en övertygelse om att det var omöjligt för någon att förstå mina känslor, höll mig tillbaka från att söka råd och hjälp från mina kristna vänner. Så kom det sig att jag i onödan irrade omkring i mörker och förtvivlan, medan de som inte

genomskådade orsaken till att jag var så tillbakadragen var helt ovetande om mitt verkliga tillstånd.

En kväll var min bror Robert och jag på väg hem från ett möte där vi hade lyssnat till ett föredrag som gjort ett starkt intryck. Det hade handlat om att Kristi rike på jorden snart skulle komma och hade åtföljts av en innerlig och allvarlig vädjan till kristna och syndare, en maning att förbereda sig för domen och Herrens återkomst. Jag hade påverkats starkt av det jag hade hört. Och så djup var övertygelsen om synd i mitt hjärta, att jag var rädd att Herren inte skulle skona mig tills jag kom hem.

Dessa ord fortsatte att ringa i mina öron. ”Herrens stora dag är nära. Vem kommer att bestå när han uppenbarar sig?” Jag sa i mitt hjärta: ”Herre, skona mig över natten. Låt mig inte dö i mina synder, ha förbarmande med mig, fräls mig!” För första gången försökte jag förklara mina känslor för min bror Robert, som var två år äldre än jag. Jag berättade för honom att jag varken vågade vila eller sova förrän jag visste att Gud hade förlåtit mina synder.

Min bror svarade mig inte med detsamma, men orsaken till hans tystnad stod snart klar för mig. Han grät av medkänsla med mig i min nöd. Detta uppmuntrade mig att anförtro mig ännu mer åt honom, att berätta att jag hade velat dö när livet tycktes så tungt för mig. Men nu fylldes jag av skräck vid tanken på att jag skulle kunna dö i mitt nuvarande syndiga tillstånd och vara förlorad för evigt. Jag frågade honom om han trodde att Gud ville låta mig leva denna enda natt, om jag ägnade den åt att kämpa i bön till honom. Robert svarade: ”Det tror jag att om du ber honom i tro, och jag ska be för dig och för mig själv. Ellen, vi får aldrig glömma de ord som vi har hört ikväll.”

När jag kom hem tillbringade jag det mesta av nattens långa, mörka timmar i bön och tårar. En orsak till att jag hade dolt mina känslor för mina vänner var att jag var rädd för att de skulle säga något som gjorde mig missmodig. Mitt hopp var så litet och min tro så svag, att jag var rädd för att om någon annan gjorde en liknande bedömning av mitt tillstånd skulle det störta mig i förtvivlan. Ändå längtade jag efter att någon skulle tala om för mig vad jag skulle göra för att bli frälst, vilka steg jag skulle ta för att möta min Frälsare och helt och hållet ge mig till Herren. Jag betraktade det som en stor sak att vara kristen och kände att det krävde någon särskild ansträngning från min sida.

Jag var i detta sinnestillstånd i flera månader. Jag hade brukat gå på metodisternas möten tillsammans med mina föräldrar, men sedan jag blivit intresserad av Jesus snara återkomst hade jag gått på mötena på Casco Street. Följande sommar åkte mina föräldrar till metodisternas lägermöte vid Buxton i Maine och tog mig med sig. Jag var fast besluten att söka Herren på allvar där, och om möjligt få förlåtelse för mina synder. Det fanns en stark längtan i mitt hjärta efter den kristna människans hopp och den frid som kommer av att man tror.

Jag blev mycket uppmuntrad när jag hörde en predikan över orden, jag ska ”gå in till kungen”, ”skall jag gå förlorad, så må jag gå förlorad.” I sin utläggning av texten hänvisade talaren till dem som vacklar mellan hopp och förtvivlan, som längtar efter att bli frälsta från sina synder och ta emot Jesu förlåtande kärlek, men som ändå hålls kvar i tvivel och är bundna av försagdhet och rädsla att misslyckas. Han rådde sådana människor att överlåta sig åt Gud och att våga göra anspråk på hans nåd utan att dröja. De skulle finna en barmhärtig Frälsare, redo att sträcka ut nådens spira, precis som Ahasverus gav Ester tecknet på sin gunst. Allt som krävdes av syndaren, som skälvde inför sin Herre, var att räcka fram trons hand och röra vid nådens spira. Den beröringen försäkrade honom om förlåtelse och frid.

De som väntade, för att göra sig själva mer värdiga gudomlig ynnest innan de vågade göra anspråk på Guds löften, gjorde ett ödesdigert misstag. Bara Jesus renar från synd. Bara han kan förlåta våra överträdelser. Han har lovat att lyssna till deras begäran och svara på bönerna från dem som kommer till honom i tro. Många hade en vag föreställning om att de måste göra någon märkvärdig ansträngning för att vinna Guds ynnest. Men all självtillit är meningslös.

Det är bara genom att ha förbindelse med Jesus i tro som syndaren blir ett hoppfullt, troende Guds barn. Dessa ord tröstade mig och gav mig en uppfattning om vad jag måste göra för att bli frälst.

Jag började nu urskilja min väg tydligare och mörkret började försvinna. Jag sökte uppriktigt förlåtelse för mina synder och kämpade för att överlåta mig helt åt Herren. Men jag var ofta mycket bekymrad eftersom jag inte upplevde den andliga hänryckning som jag ansåg skulle vara beviset på att Gud tagit emot, och jag vågade inte tro att jag var omvänd utan den. Så mycket undervisning jag behövde om hur enkelt det är!

Medan jag böjde mig vid altaret tillsammans med andra som sökte Herren, var mitt hjärtas enda bön: "Hjälp mig Jesus! Rädda mig, annars går jag under! Jag kommer aldrig att sluta att vädja förrän min bön blir hörd och mina synder förlåtna!" Jag var medveten om mitt beroende och hjälplösa tillstånd som aldrig förr. När jag låg på knä och bad föll bördan plötsligt av mig och mitt hjärta kändes lätt. Först kom en känsla av oro över mig och jag försökte ta tillbaka min börda av bekymmer. Det tycktes mig som om jag inte hade någon rätt att vara glad och lycklig. Men Jesus verkade vara mycket nära mig. Jag kände att jag kunde komma till honom med alla mina sorger, olyckor och prövningar, precis som de som behövde hjälp kom till honom för att få lindring när han var på jorden. Det fanns en förvissning i mitt hjärta om att han förstod mina särskilda svårigheter och hade medlidande med mig. Jag kan aldrig glömma denna dyrbara förvissningen om Jesu ömma medlidande med en människa som var så ovärdig hans uppmärksamhet. Jag lärde mig mer om Jesu gudomliga karaktär under den korta stund när jag böjde mig ner tillsammans med dem som bad, än någonsin tidigare.

En av de äldre kvinnorna i församlingen kom till mig och sa: "Kära barn, har du funnit Jesus?" Jag skulle just svara "Ja", när hon utropade: "Visst har du det. Du har hans frid. Jag ser det i ditt ansikte." Om och om igen sa jag till mig själv: "Kan detta vara religion? Har jag inte misstagit mig?" Det verkade för stort, att jag skulle påstå det, ett alltför stort privilegium. Fast jag var för tillbakadragen för att öppet bekänna det, kände jag att Frälsaren hade välsignat mig och förlåtit mina synder.

Strax efteråt var mötet slut och vi påbörjade hemresan. Mina tankar var fulla av predikningarna, förmaningarna och bönerna som vi hade hört. Allting i naturen tycktes förändrat. Under mötet hade det varit mulet och regnat mest hela tiden, och mina känslor hade överensstämt med vädret. Nu sken solen starkt och klart, och översvämmade jorden med ljus och värme. Träden och gräset hade en friskare grönska och himlen hade en djupare blå färg. Jorden tycktes le i Guds frid. På samma sätt hade strålarna från Rättfärdighetens Sol trängt igenom molnen och mörkret i mitt sinne, och trängt undan tungsinnen.

Det tycktes mig som om alla måste ha frid med Gud och vara upplivade av hans Ande. Allt som min blick vilade på tycktes ha blivit förvandlat. Träden var vackrare och fåglarna sjöng ljuvligare än någonsin förr. De tycktes lovprisa Skaparen med sina sånger. Jag tordes inte tala av rädsla för att denna lycka skulle försvinna och att jag skulle förlora det dyrbara beviset på att Jesus älskade mig.

När vi närmade oss vårt hem i Portland åkte vi förbi män som arbetade på gatan. De talade med varandra om vanliga saker, men jag var döv för allt annat än lovprisning till Gud, och jag tyckte att deras ord lät som tacksägelser och glada hosiannarop. Jag vände mig till min mor och sa: "Kan du förstå att dessa män lovprisar Gud och *de* har inte varit på lägermötet." Jag förstod inte då varför min mors ögon blev tårfyllda, och ett ömt leende lyste upp hennes ansikte när hon lyssnade till mina enkla ord som speglade hennes egen upplevelse, som liknade min.

Min mor älskade blommor och hon hade stort nöje av att odla dem. På det sättet gjorde hon sitt hem trevligt och tilldragande för sina barn. Ändå tyckte jag att vår trädgård aldrig sett så vacker ut som den dagen när vi kom tillbaka. I varje buske, knopp och blomma såg jag ett uttryck för Jesu kärlek. Dessa sköna ting tycktes tala sitt tysta språk om Guds kärlek.

Det fanns det en vacker rosa blomma i trädgården, som kallades för Sarons ros. Jag minns att jag närmade mig den och vördnadsfullt rörde vid de ömtåliga kronbladen. I mina ögon tycktes de heliga. Mitt hjärta svämmade över av ömhet och kärlek till dessa sköna ting som Gud hade skapat. Jag kunde se gudomlig fullkomlighet hos blommorna som prydde jorden. Gud skötte om dem och hans allseende öga vakade över dem. Han hade gjort dem och sagt att det var gott.

”Å”, tänkte jag, ”om han älskar och bryr sig så mycket om blommorna som han har gett deras skönhet, hur mycket kärleksfullare kommer han då inte att beskydda sina barn som är formade till hans avbilder.” Jag upprepade stilla för mig själv: ”Jag är Guds barn. Hans kärleksfulla omsorg omsluter mig. Jag ska vara lydig och inte göra honom besviken på något sätt, utan prisa hans kära namn och alltid älska honom.”

Jag såg mitt liv i ett annat ljus. Det lidande som hade förmörkat min barndom tycktes ha tilldelats mig av barmhärtighet, för mitt eget bästa, för att vända mitt hjärta bort från världen och dess otillfredsställande nöjen och mot himlens bestående glädje.

Kort efter att vi hade kommit hem från lägermötet blev jag och flera andra intagna i församlingen på prov. Jag tänkte väldigt mycket på frågan om dop. Trots att jag var ung kunde jag bara se ett slags dop som hade stöd i skriften, och det var dop genom nedsänkning. Några av mina systrar i metodistförsamlingen försökte förgäves övertyga mig om att dop genom att stänka vatten på den som skulle döpas var bibliskt. Metodistpastorn gick med på att sänka ned dopkandidaterna i vattnet, om de av samvets skull föredrog den metoden, fastän han lät dem förstå att dop genom att stänka vatten skulle vara lika godtagbart för Gud.

Till slut fastställdes den dag då vi skulle få ta del i denna högtidliga ceremoni. Det var en blåsig dag då vi, tolv stycken, steg ned i sjön för att bli döpta. Vågorna gick höga och slog mot stranden, men när jag tog upp detta tunga kors kände jag en frid som var som en mäktig flod. När jag kom upp ur vattnet var min styrka nästan borta, för Herrens kraft vilade över mig. Jag kände att jag hädanefter inte tillhörde denna värld, utan att jag hade uppstått ur vattengraven till ett nytt liv.

På eftermiddagen samma dag intogs jag i församlingen med fullt medlemskap. Vid min sida stod en ung kvinna som också skulle tas in i församlingen. Jag hade frid i mitt sinne och kände mig lycklig tills jag la märke till de guldringar som glittrade på denna sisters fingrar och de stora pråliga ringarna i hennes öron. Sedan märkte jag också att hennes bahytt var prydd med konstgjorda blommor och kantad med dyrbara band som var arrangerade i bågar och tofsar. Min glädje dämpades av denna fåfänga uppvisning hos en som bekände sig vara den milda och ödmjuka Jesus efterföljare.

Jag förväntade mig att pastorn viskande skulle ge råd eller tillrättavisning åt denna syster, men han verkade inte bry sig om hennes pråliga utstyrsel och gav henne inte någon tillrättavisning. Vi togs båda två in i gemenskapen med ett varmt handslag. Den juvelprydda handen trycktes av Kristi representant och båda våra namn registrerades i församlingens matrikel.

Dessa omständigheter orsakade mig inte så lite förvirring och provning när jag kom ihåg aposteln ord: ”På samma sätt skall kvinnorna be och uppträda i anständig klädedräkt, med blygsamhet och gott omdöme, och smycka sig, inte med håruppsättningar, med guld eller pärlor eller dyrbara kläder utan med goda gärningar.” Undervisningen i denna bibeltext verkade ignoreras offentligt av dem som jag betraktade som hängivna kristna och som hade mycket längre erfarenhet än jag. Om det verkligen var så syndigt som jag trodde, att ta efter världsliga människors extravaganta klädsel, så borde väl dessa kristna förstå det och rätta sig efter den bibliska standarden. Oavsett det beslutade jag mig för att följa min egen övertygelse om vad som var min plikt. Jag kunde inte annat än känna, att det var emot evangeliets anda att vi skulle ägna tid och medel som tillhör Gud, åt att pryda oss själva - att ödmjukhet och

självförnekelse vore mer passande för dem vars synder hade kostat Gud Son hans oändliga offer.

Kapitel 3 - Förtvivlan

I juni 1842 höll Miller sin andra serie predikningar i Portland. Jag upplevde det som en stor förmån att få lyssna till dessa föredrag, för jag hade blivit missmodig och kände mig inte beredd att möta min Frälsare. Denna andra serien skapade mycket större uppståndelse i staden än den första. Med några få undantag stängde de olika församlingarna sina dörrar för Miller. Många predikningar från de olika talarstolarna försökte avslöja föreläsarens påstådda, fanatiska villoläror, men skaror av ivriga lyssnare kom till hans möten. Det var många som inte fick plats i salen.

Folksamlingarna var ovanligt lugna och uppmärksamma. Millers sätt att predika var inte utbroderat eller vältaligt. Han presenterade klara och uppseendeväckande fakta som väckte hans åhörare ur deras obekymrade likgiltighet. Han stödde sina påståenden och teorier på bevis från skriften då han fortsatte sin framställning. Hans ord åtföljdes av en övertygande kraft, som gjorde att de framstod som sanning.

Han var artig och full av medkänsla. Jag har sett honom lämna talarstolen när varje stol i salen var upptagen, när podiet var fullsatt och även platserna runt talarstolen. Han gick nedför gången och tog någon svag gammal man eller kvinna i handen och fann en plats åt dem. Sedan gick han tillbaka och fortsatte sin predikan. Han kallades verkligen med rätta fader Miller, eftersom han noga vakade över dem som han fick vård om. Han var kärleksfull till sitt sätt, sympatisk till sin läggning och ömsint.

Han var en intressant talare och hans förmanande ord, både till bekännande kristna och till obotfärdiga, var berättigade och kraftfulla. Ibland genomsyrades hans möten av ett allvar som var så påtagligt att det var smärtsamt. Många övertygades av Guds Ande. Gråhåriga män och äldre kvinnor försökte med darrande steg nå de åtråvärda sittplatserna. De vuxna, starka människorna, ungdomarna och barnen blev djupt rörda. Suckar och gråt blandades med lovprisning till Gud vid bönaltaret.

Jag trodde på de allvarliga ord som talades av Guds tjänare och jag plågades när de blev motsagda eller när man skämtade om vad han sa. Jag gick ofta på mötena och trodde att Jesus snart skulle komma på himmelens skyar, men min stora oro var att jag inte skulle vara beredd att möta honom. Jag tänkte hela tiden på frågan om hjärtats helighet. Jag längtade mer än allt annat efter att få denna stora välsignelse och att känna att jag var helt och fullt accepterad av Gud.

Bland metodisterna hade jag hört mycket om helgelse. Jag hade sett människor förlora sin fysiska styrka under stark sinnesrörelse och hade hört sägas att detta var beviset på helgelse. Men jag kunde inte förstå vad som krävdes för att bli helt helgad åt Gud. Mina kristna vänner sa till mig: "Tro på Jesus *nu*! Tro att Han accepterar dig *nu*!" Jag försökte göra det, men det var omöjligt för mig att tro att jag hade fått den välsignelse som jag trodde borde elektrifiera hela mitt väsen. Jag förvånades över mitt hårda hjärta, eftersom jag inte kunde uppleva den hänförelse i Anden som de andra visade. Jag tyckte att jag var olik dem och för alltid utestängd från den fullkomliga glädje som kom av ett heligt hjärta.

Mina idéer om rättfärdiggörelse och helgelse var förvirrade. Dessa två tillstånd framstod för mig som separata och åtskilda från varandra. Ändå fattade jag inte skillnaden och förstod inte vad uttrycken innebar, och alla pastorens förklaringar gjorde det bara svårare för mig. Jag kunde inte göra anspråk på välsignelsen för egen del och jag undrade om det bara var hos metodisterna som den fanns. Jag undrade om jag inte utestängde mig själv från det jag

önskade mer än något annat, nämligen Guds helgande Helige Ande, när jag gick på mötena där Jesu ankomst förkunnades.

Ändå la jag märke till att några av dem som påstod att de var helgade visade en bitter anda, när någon började tala om att Jesus Kristus snart skulle komma tillbaka. För mig framstod inte det som ett tecken på den helighet som de gjorde anspråk på. Jag kunde inte förstå varför pastorer från talarstolen skulle gå emot läran om att Jesu andra ankomst var nära. En reformation hade följt på förkunnelsen av denna tro och många av de mest hängivna pastorerna och lekmännen hade tagit emot den som sanningen. Jag tyckte att de som uppriktigt älskade Jesus borde vara redo att ta emot nyheten om hans ankomst och glädja sig över att den var nära.

Jag kände att jag bara kunde göra anspråk på det som de kallade rättfärdiggörelse. I Guds ord läste jag att utan helgelse skulle ingen se Gud. Då fanns det alltså någonting högre som jag måste uppnå innan jag kunde vara säker på att få evigt liv. Jag studerade ämnet hela tiden, för jag trodde att Jesus snart skulle komma och var rädd för att han skulle finna mig oförberedd att möta honom. Fördömande ord ringde i mina öron dag och natt och mitt ständiga rop till Gud var: Vad skall jag göra för att bli frälst?

I mina tankar skymde Guds rättfärdighet hans barmhärtighet och kärlek. Jag hade fått lära mig att tro på ett evigt brinnande helvete och den skrämmande tanken var ständigt inför mig, att mina synder var för stora för att bli förlåtna, och att jag skulle gå förlorad för evigt. De skrämmande beskrivningar som jag hade hört om förtappade själar sjönk djupt in i mitt sinne. Pastorer tecknade levande bilder av de förlorades tillstånd från talarstolen. De lärde att Gud inte hade för avsikt att frälsa någon utom de helgade. Gud höll ögonen på oss hela tiden. Varje synd registrerades och skulle få sitt rättvisa straff. Gud själv förde bok med sin oändliga visdoms exakthet, och varje synd vi begick blev omsorgsfullt noterad emot oss.

Satan beskrevs som ivrig att fånga sitt byte och föra oss till ångestens djup för att där fröjdas över våra lidanden i ett evigt brinnande helvetes skräck. I detta helvete skulle efter tusentals år av tortyr, eldens vågor föra de pinade offren till ytan. Där skulle de skrika: "Hur länge, o Herre, hur länge?" Då skulle svaret dundra ner i avgrunden: "I all evighet!" Då skulle de heta vågorna åter uppsluka de förlorade och dra dem ner i djupet av en eldsjö som aldrig upphörde.

Medan jag lyssnade till dessa förskräckliga beskrivningar påverkades min fantasi så att jag började svettas och det var svårt att hålla tillbaka ett skrik av ångest, för jag tyckte mig redan känna undergångens plågor. Sedan brukade predikanten tala om livets osäkerhet. I det ena ögonblicket kan vi vara här och nästa ögonblick i helvetet, eller ena stunden på jorden och nästa i himlen. Skulle vi välja eldsjön och demonernas sällskap eller himmelens välsignelse och änglar som vårt sällskap? Skulle vi höra jämmer och förbannelser från förlorade själar genom hela evigheten eller sjunga Jesu sånger inför tronen?

Vår himmelske Fader framställdes för mitt sinne som en tyrann, som hade sin lust i de fördömdas kval, inte som syndarnas ömsinta och medkännande vän som älskar sina skapade varelser med en kärlek som övergår allt förstånd och som önskar att de ska bli frälsta i hans rike.

Jag var mycket känslig. Jag ville inte skada någon levande varelse. När jag såg att djur blev illa behandlade värkte mitt hjärta för deras skull. Mitt medlidande för dem som led väcktes kanske lättare eftersom jag själv hade varit offer för tanklös grymhet som lett till den skada som hade förmörkat min barndom. Men när den tanken behärskade mitt sinne, att Gud skulle finna nöje i att tortera sina skapade varelser, som var formade till hans avbilder, tycktes en mur av mörker skilja mig från honom. När jag tänkte på att universums Skapare skulle vilja störta de onda ner i helvetet för att de skulle brinna där i en ändlös evighet, greps jag av fruktan, och jag misströstade om att en så grym och tyrannisk varelse någonsin skulle nedlåta sig till att frälsa mig från syndens fördömmelse.

Jag tänkte att jag skulle få samma öde som de fördömda syndarna, att för evigt uthärda helvetets flammor, så länge Gud själv existerade. Detta intryck djupnade i mitt sinne tills jag var rädd att jag skulle förlora förståndet. Jag brukade se på de stumma djuren med avund eftersom de inte hade någon själ som kunde straffas efter döden. Många gånger önskade jag att jag aldrig hade blivit född.

Totalt mörker lägrade sig över mig och det tycktes inte finnas någon väg ut ur skuggorna. Om sanningen kunde ha framställts för mig så som jag nu förstår den, då skulle jag ha besparats mycket sorg och förvirring. Om man ha dröjt mer vid Guds kärlek och mindre vid hans stränga rättvisa, då skulle skönheten och härligheten i Guds karaktär ha väckt en djup och innerlig kärlek i mig till min Skapare.

Efter det har jag tänkt att många av dem som finns på inrättningar för mentalsjuka har hamnat där på grund av upplevelser som liknande min egen. En känsla av synd drabbade deras samveten och deras svaga tro vågade inte göra anspråk på löftet om Guds förlåtelse. De lyssnade på beskrivningar av ett ortodoxt helvete, tills blodet i deras ådror frös till is och intrycket brändes in i deras minnen. Oavsett om de sov eller var vakna hade de alltid den fasansfulla bilden framför sig, tills de inte kunde skilja på verklighet och fantasi och de bara såg de virvlande flammorna i ett uppdiktat helvete och bara hörde de fördömdas skrik. Förnuftet försvann och hjärnan fylldes med den vilda fantasin från en förfärlig dröm. De som lär ut läran om ett evigt helvete skulle göra väl i att undersöka vilket stöd det finns för en så grym tro.

Jag hade aldrig bett offentligt och hade bara blygt sagt några ord på bönemöten. Jag fick nu känslan att jag borde söka Gud i bön på våra små sammankomster. Det vågade jag inte göra eftersom jag var rädd för att bli förvirrad och inte kunna uttrycka mina tankar. Men denna plikten framstod så tydlig för mig, att när jag försökte be enskilt verkade det som jag hånade Gud eftersom jag hade låtit bli att lyda hans vilja. Jag greps av förtvivlan och under tre långa veckor trängde ingen ljusstråle igenom mörkret som omgav mig.

Jag led svårt i mina tankar. Ibland vågade jag inte sluta mina ögon under en hel natt, utan väntade tills min tvillingsyster sov djupt. Då steg jag tyst upp ur sängen och böjde knä på golvet. Jag bad tyst i stum förtvivlan som inte kan beskrivas. Skräcken i ett evigt brinnande helvete var alltid inför mig. Jag visste att det var omöjligt för mig att leva länge i detta tillstånd och jag vågade inte dö och drabbas av syndarens hemska öde. Så avundsjuk jag var på dem som visste att de var accepterade av Gud! Hur dyrbart tycktes inte den kristnes hopp för min plågade själ!

Jag låg ofta på knä i bön nästan hela natten. Jag suckade och skälvde i en ångest som inte kan uttryckas och en hopplöshet som trotsar all beskrivning. Herre, ha förbarmande! Så löd min vädjan, och som den stackars publiken vågade jag inte lyfta min blick mot himlen utan riktade mitt ansikte mot golvet. Jag blev väldigt försvagad och gick ner i vikt. Ändå höll jag mitt lidande och min förtvivlan för mig själv.

Medan jag var i detta tillstånd av förtvivlan hade jag en dröm som gjorde ett djupt intryck på mig. Jag drömde att jag såg ett tempel där många människor samlades. Bara de som tog sin tillflykt till detta tempel skulle bli frälsta när tiden var slut. Alla som stannade utanför skulle gå förlorade för evigt. Människomassorna utanför som höll på med sina olika sysslor, hånade och förlöjlade dem som gick in i templet. De sa till dem att denna plan för att vinna trygghet var ett listigt bedrägeri och att det egentligen inte fanns någon fara alls som de behövde undgå. De grep till och med tag i några för att hindra dem från att skynda sig in i templet.

Eftersom jag var rädd att bli förlöjlighad tänkte jag att det var bäst att vänta tills folkmassan skingrades eller tills jag obemärkt kunde gå in. Men antalet människor ökade istället för att minska. Eftersom jag var orolig för att komma för sent skyndade jag hemifrån och trängde mig fram genom folkmassan. I min iver att nå templet la jag varken märke till eller brydde mig om människohopen omkring mig. När jag gick in i byggnaden såg jag att en enda

kolossal pelare bar upp det väldiga templet och till denna pelare var ett lamm bundet, svårt sårat och blödande. Vi som var där tycktes känna till att detta lamm hade blivit sargat och sårat för vår skull. Alla som gick in i templet måste gå fram till det och bekänna sina synder.

Alldeles framför lammet fanns det upphöjda sittplatser och de som satt där såg mycket lyckliga ut. Himlens ljus tycktes skina på deras ansikten och de prisade Gud och sjöng glada tacksägelsesånger som lät som änglarnas musik. Dessa personer var de som hade gått fram till lammet, bekänt sina synder och tagit emot förlåtelse. Nu väntade de i glad förhoppning på något glädjande som skulle hända.

Även efter att jag hade gått in i byggnaden kom fruktan över mig och en känsla av skam över att behöva ödmjuka mig inför dessa människor. Men jag kände mig tvungen att gå framåt och banade mig långsamt väg runt pelaren för att komma inför lammet, när en trumpet ljud. Templet skakade och triumferande rop steg från de heliga som samlats. Ett fruktansvärt klart ljus upplyste byggnaden. Sedan blev allt helt mörkt. De lyckliga människorna hade försvunnit med det klara ljuset och jag var ensam kvar i nattens tysta skräck. Jag vaknade i ångest och kunde knappt övertyga mig själv om att jag hade drömt. Det föreföll mig som om min dom var avkunnad, att Herrens Ande hade lämnat mig för att aldrig återvända.

Kort tid efter detta hade jag en annan dröm. Jag tycktes sitta, gripen av eländig hopplöshet med huvudet i händerna och tänka som så: Om Jesus vore på jorden, skulle jag gå till honom, kasta mig ned vid hans fötter och berätta för honom om alla mina lidanden. Han skulle inte vända sig bort från mig. Han skulle ha medlidande med mig och jag skulle alltid älska och tjäna honom. Just då öppnades dörren och en person med skön gestalt och vackert ansikte kom in. Han såg medlidsamt på mig och sa: "Önskar du se Jesus? Han är här och du kan träffa honom om du önskar det. Ta allt du äger och följ mig."

Med utesäglig glädje hörde jag detta och glad till mods samlade jag mina små ägodelar, varje liten prydnadssak som jag satte värde på, och följde min vägvisare. Han ledde mig till en brant trappa som såg bräcklig ut. När jag började gå uppför trappstegen rådde han mig att hålla ögonen fästa vid det som fanns däruppe, annars skulle jag bli yr och falla. Många andra som klättrade uppför den branta trappan föll innan de nådde toppen.

Slutligen nådde vi det sista steget och stod framför en dörr. Här sa min vägvisare till mig att lämna alla saker som jag hade tagit med mig. Jag släppte dem glatt. Sedan öppnade han dörren och bad mig stiga in. Efter ett ögonblick stod jag framför Jesus. Det gick inte att ta miste på detta vackra ansikte. Detta välvilliga och majestätiska ansiktsuttryck kunde inte tillhöra någon annan. När hans blick vilade på mig visste jag genast att han kände till varje omständighet i mitt liv och alla minna innersta tankar och känslor.

Jag försökte värja mig för hans blick, eftersom jag kände att jag inte kunde uthärda hans forskande ögon. Men han närmade sig med ett leende, la sin hand på mitt huvud och sa: "Var inte rädd." Ljudet av hans behagliga röst kom mitt hjärta att skälva av en lycka som jag aldrig tidigare hade upplevt. Jag var för glad för att kunna säga någonting, men överväldigad av känslor sjönk jag kraftlös ned vid hans fötter. Medan jag hjälplös låg där passerade sköna och härliga scener inför mig och det verkade som om jag nått himlens trygghet och frid. Så småningom fick jag mina krafter tillbaka och jag reste mig upp. Jesu kärleksfulla ögon vilade fortfarande på mig och hans leende fyllde min själ med glädje. Hans närvaro fyllde mig med helig vördnad och en utesäglig kärlek.

Min vägvisare öppnade nu dörren och vi gick båda ut. Han bad mig att ta upp alla sakerna som jag hade lämnat utanför. När jag hade gjort det räckte han mig ett grönt snöre som var hårt ihoprullat. Han uppmanade mig att förvara det nära mitt hjärta och när jag önskade se Jesus skulle jag ta det från mitt bröst och sträcka ut det så långt det gick. Han varnade mig för att låta det ligga hoprullat länge, för då skulle det kunna bli knutar på det och det kunde bli svårt att sträcka ut. Jag placerade det nära mitt hjärta och gick glad nedför de smala trappstegen, medan jag lovprisade Herren och berättade för alla jag mötte var de kunde finna

Jesus. Denna dröm gav mig hopp. För mig representerade det gröna snöret tron, och skönheten och enkelheten i att lita på Gud började gå upp för mig.

Nu anförtrodde jag alla mina sorger och min förvirring till min mor. Hon visade öm medkänsla med mig, uppmuntrade mig och rådde mig att gå för att få råd hos pastor Stockman som då predikade läran om Jesu återkomst i Portland. Jag hade stort förtroende för honom, för han var en hängiven Jesu tjänare. När han hade hört min historia lade han vänligt sin hand på mitt huvud och sa med tårar i ögonen: ”Ellen, du är bara ett barn. Den erfarenhet du har haft är något mycket ovanligt för någon som är så ung. Det verkar som om Jesus förbereder dig för någon särskild uppgift.”

Sedan berättade han för mig, att även om jag hade varit en vuxen person som plågades av tvivel och missmod skulle han ha sagt till mig att han *visste* att det fanns hopp för mig genom Jesu kärlek. Själva ångesten som jag hade plågats av var ett säkert bevis på att Herrens Ande arbetade med mig. Han sa att när syndaren blir förhärdad i sin synd så inser han inte den enorma vidden av sin överträdelse, utan smickrar sig med att han i stort sett lever rätt och inte är i någon särskild fara. Herrens Ande lämnar honom och han blir obekymrad och likgiltig eller vårdslöst trotsig. Denne gode man berättade för mig om Guds kärlek till sina vilsekomna barn. Han sa att Gud ville dra dem till sig i enkel tro och kärlek, i stället för att glädja sig över att de förgås. Han talade om Jesu stora kärlek och frälsningsplanen.

Han talade om olyckan som drabbat mig tidigt och sa att det verkligen var ett svårt slag, men han bad mig lita på att den kärleksfulla Faderns hand inte hade dragit sig bort från mig. I framtiden, när den dimma som hade förmörkat mitt sinne hade försvunnit, skulle jag kunna urskilja visdomen i Guds försyn, som hade tyckts mig så grym och ofattbar. Jesus sa till sina lärjungar: ”Vad jag gör förstår du inte nu, men längre fram skall du förstå det.” I en underbar framtid kommer vi inte längre se som i en dunkel spegelbild, men se hemligheterna i Guds kärlek ansikte mot ansikte.

”Känn dig fri Ellen”, sa han, ”vänd tillbaka hem och förtrosta på Jesus, för han kommer inte att hålla tillbaka sin kärlek från någon sann sökare.” Sedan bad han innerligt för mig och det föreföll mig som att Gud säkert skulle lyssna till bönen från en av sina heliga, även om mina ödmjuka böner inte blev hörda. Jag lämnade honom tröstad och uppmuntrad.

Under de få minuter då jag fick undervisning av pastor Stockman hade jag fått mer kunskap om Guds kärlek och medkännande ömhet, än jag hade fått från alla predikningar och förmaningar som jag någonsin hade hört. Jag återvände hem och sökte åter Herren och lovade att göra och uthärda allt som han skulle kunna begära av mig, om bara Jesus leende kunde uppmuntra mig. Samma plikt som jag tidigare hade oroat mig för, framställdes för mig - att ta upp mitt kors när Guds folk samlades. Det dröjde inte länge förrän jag fick ett tillfälle. Det hölls bönemöte den kvällen, och jag var med på det.

Jag böjde mig skälvande under bönerna. Efter att några hade bett höjde jag min röst i bön innan jag var medveten om det. Guds löften framstod för mig som många dyrbara pärlor som man kunde få genom att bara be om dem. När jag bad blev jag fri från den själslig börda och vånda som jag så länge hade uthärdat, och Herrens välsignelse kom ner över mig som stilla dagg. Jag prisade Gud från djupet av mitt hjärta. Allt verkade ha stängts ute från mig utom Jesus och hans härlighet, och jag var inte längre medveten om vad som hände runt omkring mig.

Guds Ande vilade över mig med en sådan kraft att jag inte kunde gå hem den kvällen. När jag kom hem följande dag hade en stor förändring ägt rum i mitt inre. Jag tyckte att jag nästan inte var samma person som hade lämnat min fars hus föregående kväll. Denna bibeltext fanns hela tiden i mina tankar: ”Herren är min herde, mig skall intet fattas.” Mitt hjärta var fyllt av lycka när jag stilla upprepade dessa ord.

Min syn på Fadern hade förändrats. Nu såg jag på honom som en kärleksfull och ömsint förälder snarare än en sträng tyrann som tvingar människor till blind lydnad. Jag längtade i

mitt hjärta efter honom med en djup och intensiv kärlek. Lydnad för hans vilja tycktes vara en glädje. Det var ett nöje att vara i hans tjänst. Ingen skugga skymde ljuset, som uppenbarade Guds fullkomliga vilja för mig. Jag kände mig försäkrad om att Frälsaren bodde i mig och förstod sanningen i det som Kristus hade sagt: ”Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.”

Min frid och lycka stod i så tydlig kontrast till den dysterhet och ångest som jag upplevt tidigare, att det föreföll mig som om jag hade blivit räddad från helvetet och förd till himlen. Jag kunde till och med tacka Gud för den olycka som hade varit mitt livs prövning, för den hade varit det medel som gjort att jag fäste mina tankar på evigheten. Eftersom jag av naturen var stolt och ärelysten hade jag kanske inte varit benägen att ge mitt hjärta till Jesus om det inte varit för den svåra prövning som på sätt och vis hade avskurit mig från världens framgång och tomhet.

Under sex månader förmörkades inte mitt sinne av en enda skugga. Jag försummade heller inte någon plikt som jag var medveten om. Hela min strävan gick ut på att göra Guds vilja och hålla Jesus och himlen i tankarna hela tiden. Jag var förvånad och hänförd över den klara syn på försoningen och Kristi verk som nu framställdes för mig. Jag vill inte försöka förklara ytterligare vad jag tänkte. Det räcker att jag säger att det gamla var förbi och att allt hade blivit nytt. Inte ett moln skymde min fullkomliga lycka. Jag längtade efter att berätta historien om Jesus kärlek, men kände ingen lust att ge mig in i vardagliga samtal med någon. Mitt hjärta var så fyllt av kärlek till Gud och den frid som övergår allt förstånd att jag älskade att ägna mig åt eftertanke och bön.

Kvällen efter att jag hade fått en så stor välsignelse var jag på ett möte om Jesu återkomst. När stunden kom för Kristi efterföljare att säga något till hans ära, kunde jag inte hålla tyst utan reste mig upp och berättade om min erfarenhet. Jag hade inte haft en tanke på vad jag skulle säga, men den enkla berättelsen om Jesus kärlek till mig kom över mina läppar med fullkomlig frimodighet och jag var så innerligt lycklig över att vara befriad från den mörka förtvivlan att jag inte längre såg människorna omkring mig utan tycktes vara ensam med Gud. Jag hade ingen svårighet att uttrycka min frid och lycka, utom då tårar av tacksamhet kvävde mina ord när jag berättade om den underbara kärlek som Jesus hade visat mig.

Pastor Stockman var där. Han hade nyligen sett mig i djup förtvivlan och den märkvärdiga förändringen i mitt uppträdande och mina känslor rörde hans hjärta. Han grät högt. Han gladde sig med mig och lovprisade Gud för detta bevis på hans ömma barmhärtighet och kärleksfulla nåd.

Kort tid efter att jag hade fått denna stora välsignelse var jag med på ett konferensmöte i The Christian Church, där broder Brown var pastor. Jag inbjöds att återge min erfarenhet och jag kände inte bara en stor frimodighet att uttrycka mig utan också lycka över att få berätta min enkla historia om Jesus kärlek och om glädjen över att bli godtagen av Gud. Då jag talade med ödmjukt hjärta och ögonen fulla av tårar, tycktes min själ dragen mot himlen i lovprisning. Herrens påverkande kraft kom över de församlade människorna. Många grät och andra prisade Gud

Syndare uppmanades att resa sig för att få förbön och många svarade på kallelsen. Jag var så innerligt tacksamt till Gud för den välsignelse som han hade gett mig, att jag längtade efter att andra skulle få delta i denna heliga glädje. Jag kände stark sympati med dem som kanske plågades av en känsla av Guds missnöje och syndens börda. Medan jag berättade om min erfarenhet kände jag att ingen skulle kunna stå emot beviset på Guds förlåtande kärlek som hade åstadkommit en så underbar förändring i mig. Den sanna omvändelsens verklighet tycktes mig så tydlig att jag ville hjälpa mina unga vänner in i ljuset, och jag tog varje tillfälle att utöva mitt inflytande i den riktningen.

Jag ordnade möten för mina unga vänner. En del av dem var åtskilligt äldre än jag var, och några av dem var gifta. En del av dem var fåfänga och tanklösa. Min erfarenhet lät som tomt

prat för dem och de brydde sig inte om mina enträgna vädjanden. Men jag bestämde mig för att mina ansträngningar för dessa dyrbara själar, som jag intresserade mig så mycket för, inte skulle upphöra förrän de lämnade sig åt Gud. Jag tillbringade flera hela nätter i innerlig bön till Gud för dessa som jag hade valt ut och fört samman för att arbeta för dem och be med dem.

Några av dem hade samlats hos oss för att de var nyfikna på vad jag hade att säga. Andra tyckte att jag inte var riktigt normal då jag var så enträgen i mina ansträngningar, särskilt som de inte visade någon oro för sin egen del. Men vid vart och ett av våra små möten fortsatte jag att mana och att be för var och en personligen, tills de allesammans hade lämnat sig åt Jesus och erkänt hans förlåtande kärleks förtjänst. Varenda en omvände sig till Gud.

Natt efter natt tycktes jag i mina drömmar arbeta för sjäalars frälsning. Vid sådana tillfällen framställdes speciella fall för mig. Dessa personer sökte jag upp efteråt och bad med. Alla utom en av dessa personer lämnade sig åt Herren. Några av våra mer formella bröder fruktade att jag var för nitisk när det gällde människors omvändelse, men tiden tycktes mig så kort att alla som hade ett välsignat hopp om odödlighet och som såg fram emot Kristi snara ankomst måste arbeta utan uppehåll för dem som fortfarande var kvar i sina synder och stod på undergångens fruktansvärda brant.

Fastän jag var mycket ung hade jag ett klart begrepp om frälsningsplanen. Min personliga erfarenhet hade varit så tydlig att jag, när jag tänkte över saken, visste att det var min plikt att fortsätta mina ansträngningar för dyrbara sjäalars frälsning och att be och bekänna Kristus vid varje tillfälle. Jag erbjöd mig själv helt och hållet i tjänst för min Mästare. Vad som än skulle ske var jag fast besluten att behaga Gud och att leva som en som väntade på att Frälsaren skulle komma och belöna de trofasta. Jag kände mig som ett litet barn som kom till Gud som om han vore min far, och frågade honom om vad han ville att jag skulle göra. När då min plikt framstod tydligt för mig var det min största lycka att utföra den. Egendomliga prövningar mötte mig ibland. De som hade längre erfarenhet än jag försökte hålla mig tillbaka och kyla ner glöden i min tro, men med Jesus leenden som lyste upp mitt liv och med Guds kärlek i mitt hjärta fortsatte jag med glatt mod.

Så ofta som jag tänker tillbaka på erfarenheterna i min ungdom minns jag med ömhet min bror, som var min förtrogne i mitt hopp och min rädsla och som uppriktigt sympatiserade med mig i min kristna erfarenhet. Han var en av dem som inte ofta frestas av synden. Han var av naturen hängiven Gud och sökte aldrig sällskap av dem som var unga och nöjeslystna, utan valde hellre att vara tillsammans med kristna, vars samtal skulle kunna undervisa honom om livets väg. Han var allvarligare än man brukar vara vid hans ålder. Han var mild och fridsam och hans sinne var nästan alltid fyllt av religiösa tankar. De som kände honom pekade på honom som ett mönster för de unga, ett levande exempel på älskvärdheten och skönheten i sann kristendom.

Kapitel 4 - Vi lämnar Metodistförsamlingen

Min far och hela familjen gick fortfarande till mötena i metodistkyrkan då och då och även till smågruppsmöten som hölls i privata hem. En kväll gick Robert och jag på smågruppsmöte. Den ledande pastorn var där. När det blev min brors tur, talade han med stor ödmjukhet men ändå tydligt, om nödvändigheten av att vara fullkomligt rustad att möta Frälsaren, när han skulle komma på himmelens skyar med makt och stor härlighet. Medan min bror talade glödde ett himmelskt ljus i hans vanligtvis bleka ansikte. Han tycktes vara buren i anden över det som omgav honom just då och han talade som om han var i Jesu närvaro. När jag uppmanades att tala reste jag mig frimodigt, med hjärtat fyllt av kärlek och

frid. Jag berättade historien om hur mycket jag hade plågats av överbevisning om synd, hur jag till slut hade fått den välsignelse som jag så länge hade sökt och en fullständig anpassning till Guds vilja. Jag uttryckte min glädje över budskapet om att min Frälsare snart skulle komma och hämta hem sina barn.

I min enfald trodde jag att mina bröder och systrar i metodistförsamlingen skulle förstå mina känslor och glädja sig med mig. Men jag blev besviken. Flera systrar suckade, skrapade med sina stolar och vände ryggen mot mig. Jag kunde inte förstå vad jag hade sagt som störde dem, men fattade mig kort eftersom jag påverkades av kylan i deras ogillande. När jag hade slutat tala, frågade pastor B om det inte skulle vara mer tilltalande att leva ett långt liv och vara till nytta för andra genom att göra gott mot dem, än att Jesus skulle komma snart och förgöra stackars syndare. Jag svarade att jag längtade efter att Jesus skulle komma tillbaka. Då skulle synden ta slut och vi skulle vara heliga för alltid, utan någon djävul som kunde fresta oss och leda oss vilse.

Sedan frågade han om jag inte hellre ville dö fridfullt i min säng, än att levande behöva genomgå den smärtsamma förvandlingen från dödlighet till odödlighet. Mitt svar var att jag önskade att Jesus skulle komma och hämta sina barn och att jag var villig att leva eller dö enligt Guds vilja. Jag sa att jag lätt skulle uthärda all smärta som kunde upplevas på en sekund, i ett ögonblick och att jag önskade att tiden skulle gå fort och leda fram till den efterlängtdagen, när dessa usla kroppar skulle förvandlas och formas så att de blev lika Jesu härliga kropp. Jag konstaterade också att när jag var närmast Herren, längtade jag som ivrigast efter att han skulle uppenbara sig. Då verkade några av de närvarande bli mycket missnöjda.

När den pastor som ledde mötet vände sig till andra i gruppen, uttryckte han stor glädje över att kunna se fram emot det världsliga tusenårsriket, då jorden skulle fyllas med kunskap om Herren, som vattnen täcker havet. Han längtade efter att denna härliga tidsperiod skulle inledas. När mötet var slut märkte jag att de som tidigare varit snälla och vänliga mot mig öppet bemötte mig med kyla. Min bror och jag återvände hem, och kände oss ledsna över att vi skulle bli så missförstådda av våra bröder, och att Jesu nära förestående ankomst skulle väcka ett så bittert motstånd hos dem. Ändå var vi tacksamma över att vi kunde urskilja det dyrbara ljuset och att vi med glädje kunde se fram emot att Herren skulle komma.

Det dröjde inte så länge förrän vi återigen var på ett smågruppsmöte. Vi ville få tillfälle att tala om Guds underbara kärlek som livade upp våra själar. Jag ville särskilt berätta om Herrens godhet och barmhärtighet mot mig. En så stor förändring hade skett i mig att jag såg det som min plikt att ta vara på varje tillfälle att vittna om min Frälsares kärlek.

När det blev min tur att tala, berättade jag om de bevis jag fått på Jesu kärlek och att jag med glad förväntan såg fram emot att få möta min Frälsare snart. Tron på att Kristus snart skulle komma hade väckt min själ till att ivrigare söka helgelse genom Helige Ande. Nu avbröt mötesledaren mig och sa: "Du fick helgelse genom metodismen, genom *metodismen*, syster, inte genom en irrlära." Jag kände mig tvungen att bekänna sanningen, att det inte var genom metodismen som jag hade fått den nya välsignelsen, utan genom de gripande sanningarna om att Jesus personligen skulle uppenbara sig. Genom dem hade jag funnit frid, glädje och fullkomlig kärlek. Så avslutades mitt vittnesbörd, det sista som jag skulle framföra i gruppen av syskon i metodistförsamlingen.

Robert talade sedan på sitt mjuka sätt, men ändå så klart och så rörande att somliga grät och blev mycket påverkade. Men andra hostade för att visa att de hade en annan åsikt och verkade känna sig illa till mods. Sedan vi hade lämnat samlingen talade vi åter om vår tro, och vi förundrade oss över att våra kristna bröder och systrar hade så svårt att tåla att någon talade om vår Frälsares återkomst. Vi tänkte att om de älskade Jesus så som de borde, skulle det inte vara så irriterande att höra om hans andra ankomst. Tvärtom, de skulle hälsa nyheten med glädje.

Vi var övertygade om att vi inte längre borde gå på smågruppsmötena. Hoppet om att Kristus snart skulle visa sig i härlighet fyllde våra själar och skulle ta sig uttryck när vi reste oss för att säga något. Detta tycktes väcka de närvarandes vrede mot de två enkla barnen, som trots motstånd vågade tala om den tro som hade fyllt deras hjärtan med frid och lycka. Det var tydligt att vi inte kunde känna någon frimodighet på smågruppsmötena, eftersom våra vittnesbörd möttes av hånleenden och glåpord som nådde våra öron när mötet var slut, från bröder och systrar som vi hade respekterat och älskat.

Vid denna tid höll adventisterna möten i Beethoven Hall. Min far och hans familj gick på mötena ganska regelbundet. Man trodde att Jesu andra ankomst skulle inträffa under år 1843. Den tid då själar kunde bli frälsta tycktes så kort att jag bestämde mig för att göra allt som stod i min makt för att leda själar in i sanningens ljus. Men det verkade omöjligt för en som var så ung, och hade så svag hälsa, att kunna göra särskilt mycket i det stora verket.

Jag hade två systrar hemma, Sara som var flera år äldre och min tvillingsyster Elisabeth. Vi talade om saken med varandra och bestämde oss för att tjäna så mycket pengar vi kunde och använda dem till att köpa böcker och traktater som skulle delas ut gratis. Detta var det bästa vi kunde göra och vi gjorde det lilla vi kunde med glädje. Jag kunde bara tjäna tjugofem cent om dagen, men min klädsel var enkel och jag använde inga pengar till onödiga prydnader eftersom ytligt prål var syndigt i mina ögon. Därför hade jag alltid lite pengar till hands, som jag kunde köpa lämpliga böcker för. Dessa böcker gavs till erfarna personer för att spridas.

Varje sida av detta tryckta material såg dyrbart ut i mina ögon, för det var ljusets budbärare till världen, som uppmanade människor att förbereda sig för den viktiga händelse som snart skulle äga rum. Dag efter dag satt jag i sängen, stöttad av kuddar, och utförde med darrande fingrar den uppgift som hade tilldelats mig. Jag var noga med att lägga undan de dyrbara silvermynt som jag fick som betalning, och som skulle användas för att betala för trycksaker som skulle upplysa och väcka dem som var i mörker. Jag var inte frestad att använda de pengar jag tjänade för att tillfredsställa mig själv. Människors frälsning var vad jag tänkte på, och mitt hjärta värkte för dem som inbillade sig att de var i säkerhet, medan varningsbudskapet gavs åt världen.

En dag lyssnade jag till ett samtal mellan min mor och en syster, om en föreläsning de nyligen hade hört, som gick ut på att själen inte hade någon naturlig odödlighet. De upprepade några av de texter som pastorn hade använt som bevis. Bland de texter som jag minns blev jag mycket påverkad av dessa: "Den själ som syndar, skall dö." och "De levande vet att de skall dö, med de döda vet alls ingenting", "Han den salige, ende Härskaren, konungarnas Konung och herrarnas Herre, som ensam är odödlig och bor i ett ljus dit ingen kan komma." "Han skall ge var och en efter hans gärningar: evigt liv åt dem som uthålligt gör det goda och söker härlighet, ära och odödlighet." "Varför", sa min mor efter att ha citerat den föregående texten, "skulle de söka efter något som de redan har?"

Jag lyssnade till dessa nya idéer med ett stort och oroligt intresse. När jag var ensam med min mor, frågade jag henne om hon verkligen trodde att själen inte var odödlig. Hennes svar var, att hon var rädd att vi hade haft fel när det gällde detta, liksom i några andra frågor.

"Men mor", sa jag, "tror du verkligen att själen sover i graven till uppståndelsen? Tror du att den kristne inte kommer direkt till himlen när han dör, och inte heller att syndaren kommer till helvetet?"

Hon svarade: "Bibeln ger oss inget bevis för att det finns ett evigt brinnande helvete. Om det fanns en sådan plats skulle den omtalas i den heliga boken."

"Men, mor", utropade jag förvånat, "det är märkligt att höra sådant från dig! Om du tror på denna märkliga lära, låt inte någon få veta det. Jag är rädd att syndare skulle kunna känna sig trygga på grund av denna uppfattning och aldrig vilja söka Herren."

Hon svarade: "Om detta är en sund biblisk sanning, kommer den att bli ett medel till att vinna syndare för Kristus istället för att hindra deras frälsning. Om Guds kärlek inte kan

beveka den som är upprorisk att överlämna sig, kommer inte heller ett evigt helvetes fasor att driva honom till bättring. Dessutom verkar det inte vara det rätta sättet att vinna själar för Jesus, att vädja till en av de lägsta egenskaperna, ynklig rädsla. Jesu kärlek drar människor till honom. Den kommer att betvinga det hårdaste hjärta.”

Det gick några månader efter detta samtal, innan jag hörde något mer om denna lära. Men under tiden hade jag funderat mycket på ämnet. När jag hörde det predikas, trodde jag att det var sanningen. Från den tidpunkt då ljuset beträffande de dödas sömn började gå upp för mig, försvann den hemlighetsfulla dimma som insvept uppståndelsen och själva den stora händelsen fick en ny och upphöjd betydelse. Jag hade ofta känt mig förvirrad när jag försökte förena föreställningen om de dödas omedelbara belöning eller straff med den otvivelaktiga sanningen om en framtida uppståndelse och dom. Om själen vid döden gick in i evig lycka eller evig förtvivlan, vilket behov fanns det då av att den stackars förmultnande kroppen skulle uppstå?

Denna nya och vackra tro lärde mig orsaken till att inspirerade författare hade skrivit så mycket om kroppens uppståndelse. Det berodde på att hela personen slumrade i graven. Nu kunde jag klart se felaktigheten vår tidigare standpunkt i denna fråga. Nu stod det klart för mig hur förvirrande och meningslös en slutgiltig dom vore, om de dödas själar redan hade blivit dömda en gång och fått sin lön. Jag insåg att de sörjandes hopp ligger i att se fram emot den härliga dag när Livgivaren skall bryta gravens bojar och de rättfärdiga döda skall uppstå och lämna sina fängelsen för att kläs i härligt odödligt liv.

Hela vår familj var intresserad av läran om Herrens snara återkomst. Min far hade länge ansetts vara en av stöttepelarna i metodistförsamlingen där vi bodde och alla i familjen hade varit aktiva medlemmar. Men vi gjorde ingen hemlighet av vår nya tro, även om vi inte tvingade den på andra vid olämpliga tillfällen eller visade någon ovänskap mot vår församling. Men metodistpastorn gjorde ändå ett speciellt besök hos oss och tog tillfället att informera oss om att vår tro och metodismen inte var förenliga. Han frågade oss inte om skälen till att vi trodde som vi gjorde. Han hänvisade inte heller till något i bibeln för att övertyga oss om vårt misstag, utan fastslog att vi hade tagit till oss en ny och främmande tro som metodistkyrkan inte kunde acceptera.

Min far svarade, att han måste missta sig när han kallade detta en ny och främmande lära, och att Kristus själv hade predikat om sin andra ankomst, när han undervisade sina lärjungar. Han hade sagt: ”I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er? Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma igen och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är.” När han togs upp till himmelen inför deras ögon och ett moln honom tog bort från deras åsyn, medan hans trogna efterföljare stod och såg efter sin Herre som höll på att försvinna, ”se, då stod två män i vita kläder hos dem. Och de sade: ni män från Galiléen, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt, som ni har sett honom fara upp till himlen.”

”Och”, sa min far som talade sig varm, ”den inspirerade Paulus skrev ett brev för att uppmuntra sina bröder i Tessaloniki. Han skrev: ’Gud.... ger åt er som blir plågade lindring tillsammans med oss. Och det sker när Herren Jesus kommer från himlen och uppenbarar sig med sina mäktiga änglar, i flammande eld och straffar dem som inte vill veta av Gud och som inte lyder vår Herre Jesu evangelium. Dessa skall bli straffade med evigt fördärv, bort från Herrens ansikte och hans härlighet och makt, när han kommer för att förhärligas i sina heliga och väcka förundran hos alla dem som tror. ...Så skall det ske på den dagen.’ ”Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord.”

”Detta är ett starkt stöd för vår tro. Jesus och apostlarna talar om hans andra ankomst med glädje och segervisshet, och de heliga änglarna förkunnar att Kristus som steg upp till himlen, skall komma tillbaka. Detta är vårt brott, att vi tror på vad Jesus och hans lärjungar sa. Detta är en mycket gammal doktrin och ingen villolära.”

Pastorn försökte inte hänvisa till en enda text som skulle kunna bevisa att vi hade fel, utan ursäktade sig med att han hade ont om tid. Han rådde oss att i tysthet lämna församlingen och undvika den uppmärksamhet som ett församlingsförhör skulle medföra. Vi var medvetna om att några av våra bröder fick liknande behandling i fall som liknade vårt, och vi ville inte att man skulle tro att vi skämdes för vår tro eller att vi inte kunde lägga fram stöd för den i bibeln, så mina föräldrar krävde att få veta orsakerna till denna begäran.

Det enda svaret på detta var ett svävande påstående att vi hade gått emot församlingens regler och att det bästa vore att frivilligt lämna den för att slippa en prövning. Vi svarade att vi föredrog en regelmässig prövning, och att vi krävde att få veta vilken synd vi var anklagade för, eftersom vi inte var medvetna om att det skulle vara fel att se fram mot och älska att vår Frälsare skulle komma.

Det dröjde inte så länge förrän vi kallades att närvarande vid ett möte som skulle hållas i kyrkans sakristia. Det var bara några få personer närvarande. Min far och vår familj hade ett sådant inflytande att våra motståndare inte ville presentera vår sak inför ett större antal medlemmar i församlingen. Den enda anklagelse som man valde att komma med var att vi hade gått emot deras regler. När vi frågade vilka regler vi hade brutit, sa de efter någon tvekan, att vi hade gått på andra möten och försummat att träffa vår smågrupp regelbundet. Vi förklarade att en del av familjen hade varit på landet den senaste tiden och att ingen som var kvar i staden hade varit borta från gruppmötena mer än några få veckor och att de av moraliska skäl tvingats att utebli, eftersom deras vittnesbörd mötte ett så tydligt ogillande. Vi påminde dem också om att vissa personer, som inte hade varit med på gruppmötena på ett år, fortfarande betraktades som goda medlemmar.

Vi tillfrågades om vi ville erkänna att vi hade avvikit från deras regler, och om vi även ville lova att rätta oss efter dem i framtiden. Vi svarade att vi inte vågade ge upp vår tro och förneka Guds heliga sanning, att vi inte kunde ge upp hoppet om att vår Frälsare snart skulle komma tillbaka. Vi måste fortsätta att tillbe Herren på det sätt som de kallade för villolära. Min far fick Guds välsignelse när han försvarade sig och vi lämnade kyrksalen allihop med lätta hjärtan, lyckligt förvissade om att ha handlat rätt och om Jesu gillande leende.

Nästa söndag, i början av kärleksmåltiden, läste den ledande pastorn upp våra namn, sju till antalet, och sa att vi var uteslutna ur församlingen. Han sa att vi inte blev uteslutna på grund av något felaktigt eller omoraliskt beteende. Han sade att vi hade fläckfria karaktärer och ett avundsvärt gott rykte, men att vi hade gjort oss skyldiga till att bryta mot metodistförsamlingens regler. Han tillkännagav också att man nu startat en process och att alla som gjort sig skyldiga till att ha brutit mot reglerna på liknande sätt skulle behandlas på samma vis.

Det var många i församlingen som väntade på att Frälsaren skulle komma och man kom med detta hot för att skrämma dem till underkastelse. I några fall ledde denna policy till önskat resultat och Guds ynnest såldes för en plats i församlingen. Många trodde, men vågade inte bekänna sin tro för att de inte skulle ”kastas ut från synagogan”. Men några lämnade församlingen en kort tid efteråt och förenade sig med den grupp som väntade på Frälsaren.

Vid denna betydde profetens ord väldigt mycket för oss: Era bröder som hatar er och stöter bort er för mitt namns skull, de säger: ”Må Herren förhärliga sig, så att vi får se er glädje.” Men de skall komma på skam.

Kapitel 5 - Motstånd från formalistiska bröder

Inget moln kom emellan mig och min Frälsare på sex månader. Varje gång jag fick ett lämpligt tillfälle vittnade jag, och blev mycket välsignad. Ibland vilade Herrens Ande över mig med en sådan kraft att min styrka vek ifrån mig. Detta var prövande för några som hade lämnat de formella församlingarna och man kom ofta med kommentarer som gjorde mig mycket ledsen. Många kunde inte tro att man kunde bli så överväldigad av Guds Ande, att man förlorade all sin styrka. Min situation var mycket plågsam. Jag började resonera med mig själv, om jag inte hade rätt att hålla inne med mitt vittnesbörd på möten och på så sätt lägga band på mina känslor, när det fanns ett sådant motstånd bland dem som var äldre och mer erfarna än jag.

Jag höll mig ett tag till denna plan att vara tyst, medan jag försökte övertyga mig själv om att jag inte skulle hindras från att troget leva ut min tro, även om jag lät bli att ge mitt vittnesbörd. Jag kände ofta tydligt att det var min plikt att tala under möten, men avstod från att göra det, och jag kände att jag hade sårat Guds Ande genom detta. Jag höll mig till och med borta från möten ibland, eftersom de som blev förargade över mitt vittnesbörd skulle komma dit. Jag ville inte stöta mig med mina bröder och lät på så sätt rädsla för människor bryta den kontinuerliga förbindelsen med Gud, som hade gett mig välsignelse i så många månader.

Vi hade avtalat bönemöten på kvällarna på olika ställen i staden för att tillmötesgå alla som önskade vara med. Den familj som mest öppet hade varit emot mig kom till ett av dessa möten. Vid detta tillfälle, när de församlade höll på att be, kom Herrens Ande över de församlade och en av medlemmarna i denna familj föll raklång på golvet som om han var död. Hans familjemedlemmar stod runt honom och grät. De gned hans händer och strök på mediciner som skulle göra honom återställd. Till slut fick han tillräcklig styrka för att prisa Gud och han lugnade dem genom att ropa i hänförelse över det tydliga bevis han hade fått på att Herrens kraft var över honom. Den unge mannen klarade inte av att ta sig hem den kvällen.

Detta tog familjen som manifestation av Guds Ande, men det övertygade dem inte om att det var samma gudomliga kraft som hade vilat över mig ibland, och som berövat mig min vanliga styrka och fyllt min själ med frid och Jesu kärlek. De kände sig fria att säga att min uppriktighet och fullständiga ärlighet inte kunde betvivlas, men de ansåg att jag lurade mig själv när jag trodde det var Herrens kraft, när det bara var ett resultat av mina egna överspända känslor.

Jag kände mig mycket förvirrad på grund av detta motstånd, och när tiden för vårt vanliga möte närmade sig var jag osäker på om det var bäst för mig att delta eller inte. Under några dagar dessförinnan hade jag känt mig mycket oroad över de känslor som man visade mot mig. Till sist bestämde jag mig för att stanna hemma, och på så vis slippa kritiken från mina bröder. När jag försökte be upprepade jag dessa ord om och om igen: "Herre vad vill du att jag skall göra?" Det svar som kom till mitt hjärta tycktes säga till mig att jag skulle lita på min himmelske Fader och vänta tålmodigt på att få veta vad som var hans vilja. Jag överlämnade mig åt Herren med ett litet barns enkla tillit, för jag kom ihåg att han hade lovat att de som följer honom inte ska vandra i mörkret.

Pliktkänsla drev mig att gå till mötet, och jag gick dit i full förvisning om att allt skulle gå bra. Medan vi böjde oss inför Herren bad jag innerligt och mitt hjärta fylldes av en frid som bara Kristus kan ge. Min själ gladde sig över Frälsarens kärlek och min fysiska styrka försvann. Med barnslig tro kunde jag bara säga: "Himlen är mitt hem och Kristus är min återlösare."

En medlem i den familj som jag tidigare nämnt och som vänt sig emot manifestationen av Guds kraft över mig, påstod vid detta tillfälle att jag styrdes av en upphetsning som han tyckte

att det var min plikt att motstå. Men i stället för att stå emot menade han att jag uppmuntrade den, som ett bevis på Guds ynnest. Hans tvivel och motstånd berörde mig inte just då, för jag verkade vara innesluten av Herren och lyft över allt yttre inflytande. Men han hade knappt slutat tala när en stark man, en hängiven och ödmjuk kristen, slogs ner av Guds kraft inför hans egna ögon och rummet fylldes av den Helige Ande.

När jag hade återhämtat mig var jag lycklig över att få avge mitt vittnesbörd för Jesus och att berätta om hans kärlek till mig. Jag bekände min brist på tro på Guds löften och mitt misstag att hålla tillbaka hans Andes maningar, av rädsla för människor. Jag erkände att han, trots min brist på tillit, hade gett mig oväntade bevis på sin kärlek och uppehållande nåd. Den broder som hade vänt sig emot mig, reste sig då och bekände med tårar att hans känslor gentemot mig hade varit helt felaktiga. Han bad mig ödmjukt om förlåtelse och sa: "Syster Ellen, jag vill aldrig mer göra något för att motverka dig. Gud har visat mig mitt hjärtas kyla och envishet, som han har brutit ner genom beviset på sin kraft. Jag har handlat helt fel."

Sedan sa han, vänd mot människorna: "När syster Ellen verkade så lycklig tänkte jag: Varför känner inte jag det så? Varför får inte broder R något sådant bevis? Jag var nämligen övertygad om att han var en hängiven kristen, men ändå hade inte någon sådan kraft kommit över honom. Jag bad en tyst bön, att om detta var Guds heliga inflytande skulle broder R få en sådan erfarenhet ikväll."

Nästan samtidigt som denna önskan steg upp från mitt hjärta föll broder R ner, slagen till golvet av Guds kraft. Han ropade: 'Låt Herren få verka!' Jag är övertygad i mitt hjärta om att jag har kämpat mot den helige Ande, men jag kommer inte längre att bedröva den genom hårdnackad otro. Välkommen ljus! Välkommen Jesus! Jag har varit avfällig och förhärdad och känt mig störd av att någon prisade Gud och visade överflödande glädje i hans kärlek. Men nu har mina känslor förändrats. Mitt motstånd är slut. Jesus har öppnat mina ögon och jag kan nu själv ropa hans lov. Jag har sagt sådant som var bittert och sårande om syster Ellen, som jag sörjer över nu och ber att hon ska förlåta mig och att alla andra som är här också ska göra det."

Sedan gav broder R sitt vittnesbörd. Hans ansikte var upplyst av himlens härlighet när han lovprisade Herren för de underverk som han hade utfört denna kväll. Han sa: "Denna plats är mycket vördnadsbjudande på grund av den Allra Högstes närvaro. Syster Ellen, i framtiden kommer du att få vår hjälp och vår stödjande medkänsla i stället för det grymma motstånd som du har fått möta. Vi har varit blinda för Guds Helige Andes manifestationer."

Alla motståndare tvingades nu inse sitt misstag och att erkänna att det som skett verkligen var Herrens verk. Under ett bönemöte kort tid efteråt, upplevde den broder som hade bekänt att han haft fel i sitt motstånd, Guds kraft. Den kom över honom så häftigt att hans ansikte lyste av himmelskt ljus och han föll hjälplös till golvet. När han återfick styrkan erkände han ännu en gång att han av okunnighet hade kämpat emot Herrens Ande genom att ge näring åt de känslor som han hyste emot mig. På ett annat bönemöte påverkades en annan medlem av samma familj på liknande sätt och kom med samma vittnesbörd. Några veckor senare, när broder P's stora familj var samlade till bön i sitt eget hem, svepte Herrens Ande genom rummet och fick de bedjande som böjde knä att falla ner. Min far kom in strax efteråt och fann dem alla, både föräldrar och barn, hjälplösa under påverkan av Herrens kraft.

Den kalla formalismen började smälta bort inför det mäktiga inflytandet från den Allra Högste. Alla som hade motarbetat mig bekände att de hade bedrövat den helige Ande genom att göra det. De förenades i sympati med mig och i kärlek till Frälsaren. Mitt hjärta gladdes över att den gudomliga barmhärtigheten hade jämnat vägen för mig och lönat min tro och tillit så frikostigt. Enhet och frid vilade nu över vårt folk som såg fram emot Herrens ankomst.

Kapitel 6 - Erfarenheter i adventrörelsen

Med försiktighet och bävan närmade oss den tidpunkt då Jesus förväntades komma. (Man ansåg att året 1843, enligt den judiska kalendern sträckte sig från den 21 mars 1843 till den 21 mars 1844. De som tog emot adventtron såg fram emot hans ankomst under detta år.) Med allvarlig iver sökte vi som ett folk att rena våra liv, så att vi kunde vara redo att möta honom vid hans ankomst. Trots motståndet från pastorer och församlingar var Beethoven Hall i staden Portland fullsatt på kvällarna. Det var en särskilt stor människosamling där på söndagarna. Pastor Stockman var en mycket from man. Han hade dålig hälsa, men när han stod inför de församlade tycktes han vara lyft över all fysisk svaghet, och hans ansikte lystes upp av vetskapen om att han undervisade om Guds heliga sanning.

Det fanns en allvarlig, granskande kraft i hans ord, som nådde många hjärtan. Han uttryckte ibland en brinnande längtan efter att få leva tills han skulle kunna välkomna Frälsaren när han kom på himlens skyar. Under hans verksamhet överbevisade Guds Ande många syndare och förde dem in i Kristi fälla. Möten hölls fortfarande i privata hem i olika delar av staden med mycket gott resultat. De troende uppmuntrades att arbeta för sina vänner och släktingar, och antalet omvända blev fler från dag till dag.

Alla sorters människor flockades till mötena i Beethoven Hall. Rik och fattig, hög och låg, pastorer och lekmän, alla var av olika skäl ivriga att med egna öron höra läran om Jesu återkomst. Många kom dit, men fick gå därifrån besvikna eftersom de inte ens kunde hitta en ståplats. Programmet för mötena var enkelt. Vanligen hölls en kort och kärnfull predikan. Sedan var det fritt fram för allmänna förmaningstal. Som regel rådde en så fullständig tystnad som var möjlig i en så stor folksamling. Herren höll motståndsandan i schack medan hans tjänare förklarade vad de hade för grund för sin tro. Ibland var redskapet svagt, men Guds Ande gav tyngd och kraft åt sin sanning. Heliga änglars närvaro kändes bland de församlade och dagligen tillkom nya människor till den lilla skaran av troende.

Vid ett tillfälle, medan pastor Stockman predikade, satt pastor Brown, en kristen baptistpastor vars namn har nämnts tidigare i denna berättelse, på sin plats och lyssnade till hans förkunnelse med stort intresse. Han blev djupt rörd och plötsligt blev hans ansikte blekt som på en död. Han svajade i sin stol och broder Stockman fångade honom i sina armar just då han höll på att falla i golvet och la honom på soffan bakom talarstolen. Där låg han kraftlös tills predikan var över.

Sedan reste han sig. Hans ansikte var fortfarande blekt, men det lyste av ljus från Rättfärdighetens Sol och gav ett kraftfullt vittnesbörd. Han tycktes få helig smörjelse från ovan. Vanligtvis talade han långsamt, på ett allvarligt sätt som var helt utan upphetsning. Vid detta tillfälle hade hans högtidliga, väl avvägda ord en ny kraft, när han förmanade syndare och sina pastorsbröder att lägga bort otro, fördomar och kall formalism. Han manade dem att, som de ädla kristna i Berea, forska i de heliga skrifterna och jämföra text med text för att förvissa sig om ifall det inte förhöll sig på detta sätt. Han bad enträget de närvarande pastorerna att inte känna sig sårade på grund av det direkta och rannsakande sätt som pastor Stockman hade presenterat det allvarliga ämnet på, detta ämne som intresserade alla.

Han sa: ”Vi vill nå människorna. Vi vill att syndare skall bli övertygade och verkligen känna ånger innan det är för sent för dem att bli frälsta, så att de inte ska behöva klaga: ’Skördetiden är förbi, sommaren är över, men vi har inte blivit räddade.’”. Pastorsbröder säger att våra pilar träffar dem. Vill de vara så vänliga att gå åt sidan och inte stå emellan oss och människorna, utan låta oss nå syndarnas hjärtan? Om de själva gör sig till måltavla för oss att sikta på, har de ingen orsak att klaga över att de blir sårade. Gå åt sidan bröder, och ni kommer inte att bli träffade!”

Han berättade om sin egen erfarenhet med en sådan enkelhet och öppenhet att många som hade varit mycket fördomsfulla blev rörda till tårar. Guds Ande kändes i hans ord och syntes i

hans ansikte. Med helig hänförelse förklarade han beslutsamt att han hade tagit Guds Ord till sin rådgivare, att hans tvivel hade sopats undan och att hans tro hade blivit styrkt. Han inbjöd enträget både sina pastorsbröder, församlingsmedlemmar, syndare och otroende att granska Bibeln själva och han manade dem att inte låta någon människa hindra dem från att ta reda på vad som var sant.

Pastor Brown avbröt inte förbindelsen med baptistförsamlingen varken då eller senare, men hans församlingsmedlemmar såg på honom med stor respekt. När han hade slutat tala inbjöds de som önskade förbön av Guds folk, att resa sig upp. Hundratals människor svarade på kallelsen. Den helige Ande vilade över de församlade. Himlen och jorden verkade närma sig varandra. Mötet varade till sena kvällen. Både unga, gamla och medelålders kände Herrens kraft.

När vi återvände till våra hem längs olika vägar, kunde vi höra en röst som prisade Herren från ett håll, och som om det var ett svar hördes röster från ett annat kvarter, och från ytterligare ett annat som ropade: "Ära vare Gud, Herren regerar". Människor sökte sig hem med lovprisning på sina läppar och det glada ljudet klingade i den stilla nattluften. Ingen som var med om dessa möten kan någonsin glömma dessa scener som speglade det djupaste intresse.

De som verkligen älskar Jesus kan förstå deras känslor som väntade och längtade så intensivt efter att deras Frälsare skulle komma. Den tidpunkt som de såg fram emot närmade sig. Den stund då vi hoppades få möta honom var nära. Vi närmade oss denna stund med lugnt allvar. De verkliga troende vilade i en ljuvlig gemenskap med Gud - en försmak av den frid som skulle bli deras i en ljus framtid. Ingen som fick uppleva detta hopp och denna förtröstan kan någonsin glömma dessa dyrbara timmar av väntan.

Världsliga angelägenheter lades i allmänhet åt sidan under några veckor. Vi granskade noggrant varje tanke och känsla i våra hjärtan, som om vi låg på dödsbädden och våra ögon om några få timmar skulle slutas för alltid för det som händer på jorden. Det var ingen som gjorde några "himmelsfärds-kläder" för den stora händelsen. Vi kände behov av inre bevis på att vi var beredda att möta Kristus och våra vita kläder bestod av själens renhet, en karaktär som var renad från synd genom vår Frälsares försonande blod.

Men den utsatta tiden passerade. Detta var den första svåra prövningen för dem som trodde och hoppades att Jesus skulle komma på himmelens skyar. Guds väntande folks besvikelse var stor. De hånfulla triumferade och vann de svaga och feiga över på sin sida. Somliga som hade sett ut att äga sann tro verkade ha påverkats enbart av fruktan. När nu tiden passerade fick de modet tillbaka och de förenade sig djärvt med de hånfulla och förklarade att de aldrig hade låtit sig luras att verkligen tro på Millers läror. Han var en galen fanatiker. Andra, som av naturen var eftergivna och vacklande, övergav saken i tysthet. Jag tänkte, om Jesus verkligen hade kommit tillbaka, hur skulle det då ha blivit av dessa svaga och ombytliga personer? De bekände sig älska och längta efter Jesu ankomst. Men när Han inte kom verkade de mycket lättade, och återgick till bekymmerslöshet och likgiltighet för sann religion.

Vi var förvirrade och besvikna men vi gav inte upp vår tro. Många klamrade sig fortfarande fast vid hoppet om att Jesus inte skulle skjuta upp sin ankomst länge till. Herrens ord var säkert. Det kunde inte slå fel. Vi kände att vi hade gjort vår plikt. Vi hade levt upp till vår dyrbara tro. Vi var besvikna men inte modlösa. Tidens tecken tydde på att slutet på allting var nära. Vi måste vaka och hålla oss beredda inför Mästarens ankomst, när han än kom. Vi måste vänta med hopp och tillit och inte försumma att samlas för att få undervisning, uppmuntran och tröst, så att vårt ljus skulle kunna lysa i världens mörker.

Beräkningen av tiden var så enkel och klar att till och med barn kunde förstå den. Från tiden då påbudet från Persiens kung, som finns i Esra 7, och gavs år 457 f. Kr. måste de 2.300 åren i Dan 8:14 sluta år 1843. Vi väntade alltså på Herrens ankomst i slutet av detta år. Vi var mycket besvikna när hela det året gick utan att Frälsaren hade kommit tillbaka.

Först insåg man inte att om dekretet inte gick ut i början av år 457 f. Kr. skulle det inte ha gått 2.300 år i slutet av 1843. Men man hade konstaterat att dekretet gick ut nära slutet av år 457 f. Kr. och därför måste den profetiska perioden sträcka sig fram till hösten 1844. Därför dröjde inte tidsprofetian, fastän det hade verkat så. Vi lärde oss att förtrösta på profetens ord: ”Ty ännu måste synen vänta på sin tid, men den skyndar mot sin fullbordan och ljuger inte. Om den dröjer, vänta på den, ty den kommer helt visst. Den skall inte utebli.”

Gud testade och prövade sitt folk genom att tiden passerade 1843 utan att Jesus kom. Misstaget som hade gjorts vid beräkningen av de profetiska tidsperioderna upptäcktes inte genast, inte ens av lärda män som motsatte sig den uppfattning som de som väntade på Jesu återkomst hade. Forskare förklarade att Mr. Miller hade rätt i sin tidsberäkning, fastän de tvistade med honom om vilken händelse som skulle utgöra periodens höjdpunkt. Men de och Guds väntande folk hade båda gjort samma fel i fråga om tiden.

Vi tror fullt och fast att Gud i sin visdom hade bestämt att hans folk skulle få uppleva en besvikelse, som var noga uträknad för att avslöja vad som fanns i hjärtat och utveckla den verkliga karaktären hos dem som hade bekänt sig vänta på och glädja sig över Herrens ankomst. De som tog emot den första ängels budskap (se Uppenbarelseboken 14: 6,7) av fruktan för Guds fördömande vrede, inte för att de älskade sanningen och längtade efter ett arv i himmelriket, visade nu sin sanna natur. De var bland de första att håna de besvikna som uppriktigt längtade efter och älskade Jesu återkomst.

De som blivit besvikna lämnades inte länge i mörker. När de undersökte de profetiska perioderna under allvarlig bön upptäcktes misstaget och de kunde följa den profetiska pennan genom dröjsmålet. I sin glada förväntan om Kristi ankomst hade man inte tagit i beaktande att synens uppfyllelse uppenbarligen skulle dröja. Det var en sorglig och oförutsedd överraskning. Ändå var just denna prövning nödvändig för att utveckla och styrka dem som uppriktigt trodde på sanningen.

Vårt hopp fokuserades nu på att Herrens skulle komma 1844. Detta var också tiden för den andra ängels budskap, hans som ropade när han flög mitt på himlen: ”Fallet, fallet är det stora Babylon.” Detta budskap förkunnades först av Guds tjänare sommaren 1844. Resultatet blev att många lämnade de fallna kyrkorna. I samband med detta budskap gavs midnattsropet: ”Se brudgummen kommer. Gå ut och möt Honom.” (Se Matteus 25:1-13) I varje del av landet gavs ljus över detta budskap och ropet väckte tusentals människor. Det gick från stad till stad, från by till by och till de avlägsna delarna av landet. Det nådde de lärda och begåvade lika väl som de obemärkta och enkla människorna.

Det här var det lyckligaste året i mitt liv. Mitt hjärta var fyllt av glad förväntan, men jag kände djupt medlidande och oro för dem som var modfälliga och inte hade något hopp i Jesus. Vi förenade oss, som ett folk, i innerlig bön om en verklig erfarenhet och om omisskännliga bevis på att Gud hade godtagit oss.

Vi behövde mycket tålamod för det var många som hånade oss. Vi möttes ofta av hånfulla hänvisningar till vår tidigare besvikelse: ”Ni har inte farit upp ännu? När tror ni att ni ska fara?” och liknande glåpord östes över oss av våra världsliga bekanta och även av en del bekännande kristna, som accepterade Bibeln men som inte hade lyckats lära sig dess stora och viktiga sanningar. Deras förblindade ögon tycktes bara se en dunkel och avlägsen mening i den allvarliga varningen: Gud ”har fastställt en dag då han skall döma världen”, och i bibelns försäkran om att de heliga kommer att ryckas upp tillsammans för att möta Herren i luften.

De ortodoxa samfunden använde varje medel för att hindra tron på Jesu snara återkomst att sprida sig. Det gavs ingen frihet på deras möten åt dem som vågade uttrycka ett hopp om att Kristus snart skulle komma. Människor som bekände sig älska Jesus avvisade föraktfullt nyheterna om att han som de påstod var deras bästa vän, snart skulle komma till dem. De var upprörda och förargade på dem som förkunnade nyheterna om hans ankomst, och som glädde sig över att de snart skulle se honom i hans härlighet.

Jag tyckte att varje ögonblick var av största betydelse. Jag kände att vi gjorde ett arbete för evigheten och att de bekymmerslösa och ointresserade var i största fara. Min tro var ogrumlad och jag tillägnade mig Jesu dyrbara löften. Han hade sagt till sina lärjungar ”Be och ni skall få”. Jag trodde fullt och fast att vad helst jag bad om enligt Guds vilja, det skulle jag helt säkert få. Jag sjönk i ödmjukhet ned vid Jesu fötter med mitt hjärta i harmoni med hans vilja.

Jag besökte ofta familjer och bad allvarligt tillsammans med dem som var nedtryckta av fruktan och förtvivlan. Min tro var så stark att jag aldrig för ett ögonblick tvivlade på att Gud skulle besvara mina böner, och utan ett enda undantag vilade Jesus välsignelse och frid över oss som svar på vår ödmjuka begäran. Ljus och hopp gladde de förtvivlades hjärtan.

Vi nådde den utsatta tiden medan vi noga rannsakade våra hjärtan och ödmjukt bekände våra synder. Varje morgon kände vi att det var vår första uppgift att försäkra oss om att det stod rätt till med våra liv inför Gud. Vårt intresse för varandra ökade och vi bad mycket med och för varandra. Vi samlades i fruktträdgårdar och skogsdungar för att ha gemenskap med Gud och sända upp våra böner till honom. Vi upplevde hans närvaro starkare när vi var omgivna av hans skapelse i naturen. Frälsningens glädje var viktigare för oss än mat och dryck. Om moln förmörkade våra sinnen, vågade vi inte vila eller sova förrän de hade svepts undan genom vetskapen om att Herren hade godtagit oss.

Min hälsa var mycket dålig. Mina lungor var allvarligt påverkade och rösten svek mig. Guds Ande vilade ofta över mig med stor kraft och min bräckliga kropp kunde nätt och jämnt tåla den härlighet som fyllde mitt sinne. Det verkade som om jag andades in himlens atmosfär och jag gladdes åt utsikten att snart få möta min Frälsare och leva för evigt i ljuset från hans ansikte.

Guds väntande folk närmade sig den tidpunkt då de så innerligt hoppades att deras glädje skulle bli fullkomlig, genom Frälsarens ankomst. Men återigen gick tiden obemärkt förbi, utan att Jesus kom tillbaka. Det var svårt att återuppta de vardagliga omsorger som vi trodde att vi lagt ner för alltid. Det var en bitter besvikelse för den lilla skaran, vars tro hade varit så stark och vars förhoppningar hade varit så stora. Men vi var förvånade över att vi kände oss så frimodiga i Herren och att vi uppehölls så mäktigt av hans kraft och nåd.

Erfarenheten från året innan upprepades emellertid i ännu större utsträckning. En stor grupp övergav sin tro. Somliga, som hade varit mycket segervissa, fick sin stolthet så djupt sårad att de ville fly från världen. Liksom Jona klagade de på Gud och valde döden framför livet. De som hade byggt sin tro på andras bevisning och inte på Guds ord var lika beredda att nu återigen ändra sina åsikter. Hycklarna, som hade hoppats att kunna lura både Herren och sig själva med sin falska ånger och hängivenhet, kände nu att de undkommit den hotande faran. De gick öppet emot den sak som de nyss hade bekänt sig älska.

De svaga och de gudlösa gick samman och förklarade att det inte kunde bli fråga om någon mer fruktan eller fler förväntningar nu. Den utsatta tiden hade passerat, Herren hade inte kommit och världen skulle förbli densamma i tusentals år. Denna andra stora prövning avslöjade en massa värdelös drivved som hade dragits med i adventtrons starka strömvirvel och som under en tid burits fram tillsammans med de verkligt troende och de uppriktiga arbetarna.

Vi var besvikna men inte modfällda. Vi beslutade att tåligt underkasta oss den reningsprocess som Gud bedömde att vi behövde, och att vänta och tålmodigt hoppas på att Frälsaren skulle befria sina prövade och trofasta.

Vi var övertygade om att förkunnandet av en bestämd tid var från Gud. Det var detta som fick människor att noga granska Bibeln och att upptäcka sanningar som de inte tidigare hade uppfattat. Jona sändes av Gud för att förkunna på Nineves gator att staden skulle förstöras om fyrtio dagar. Men Gud accepterade att Nineves invånare ödmjukade sig och förlängde deras nådatid. Ändå kom budskapet som Jona framförde från Gud och Nineve prövades enligt hans

vilja. Världen betraktade vårt hopp som villfarelse och vår besvikelse som dess logiska konsekvens.

Frälsarens ord i liknelsen om den onde tjänaren passar mycket väl in på dem som förlöjligar Människosonens snara ankomst: ”Men om tjänaren är ond och säger i sitt hjärta: Min herre dröjer, och han börjar slå de andra tjänarna och äter och dricker med dem som är druckna, då skall hans herre komma en dag när tjänaren inte väntar honom och i en stund han inte känner till och hugga honom i stycken och låta honom få sin plats bland hycklare.”

Överallt fanns de hånfulla människor som Petrus sa skulle komma den sista tiden, som drivs av sina egna begär och säger: ”Hur går det med löftet om hans återkomst? Ända sedan våra fäder dog förblir ju allting precis som det har varit från världens begynnelse.” Men de som hade väntat på Herrens återkomst var inte utan tröst. De hade skaffat sig värdefull kunskap genom att studera ordet. De förstod frälsningsplanen tydligare. Varje dag upptäckte de ny skönhet på de heliga sidorna och en underbar harmoni som flödar genom allt, då en text förklarar en annan och inte ett ord är överflödigt.

Vår besvikelse var inte lika stor som lärjungarnas. När Människosonen i triumf red in i Jerusalem väntade de sig att han skulle krönas till kung. Folk flockades från alla områden runt omkring och ropade: ”Hosianna, Davids son.” När prästerna och de äldste uppmanade Jesus att tysta ner människomassan, förklarade han att om de skulle tåga skulle till och med stenarna ropa, eftersom profetian måste uppfyllas. Ändå gick det bara några få dagar innan just dessa lärjungar såg sin älskade Mästare, som de trodde skulle regera på Davids tron, utsträckt på ett grymt kors ovanför de hånfulla och smädande fariséerna. Deras högt ställda förväntningar grusades och dödens mörker slöt sig runt dem.

Ändå höll Kristus sina löften. Ljuvlig var den tröst han gav sitt folk och rik var de sanna och trofastas belöning.

Miller och de som var tillsammans med honom antog att den rening av helgedomen, som det talas om i Daniel 8:14, avsåg reningen av jorden genom eld innan den ska bli de heligas boning. Detta skulle ske vid Kristi återkomst. Därför såg vi fram emot denna händelse vid slutet av de 2.300 dagarna, eller åren. Men efter vår besvikelse studerades skrifterna noggrant under bön och med allvarlig eftertanke, och efter en tid av ovisshet strömmade ljuset in i vårt mörker. Tvivel och osäkerhet sopades bort.

Det stod nu klart att profetian i Daniel 8:14, i stället för att handla om reningen av jorden, pekade fram mot vår Översteprästs avslutande verk i himlen, försoningens avslutning och förberedelsen av det folk som kommer att vänta på dagen för hans ankomst.

Kapitel 7 - Min första syn

Det dröjde inte länge efter att den fastställda tiden 1844 hade passerat innan jag fick min första syn. Jag besökte en kär syster i Kristus som jag var nära vän med. Vi var fem kvinnor som i stillhet böjde knä vid familjealtaret. Medan vi bad kom Guds kraft över mig på ett sätt som jag aldrig känt tidigare. Jag tycktes omgiven av ljus och stiga högre och högre från jorden. Jag vände mig om för att se efter adventfolket i världen utan att kunna finna dem, när en röst sade till mig: ”Se efter en gång till, och se lite högre upp.” Då lyfte jag blicken uppåt och såg en rak och smal stig som sträckte sig högt ovanför världen. På denna stig färdades adventfolket mot staden. Bakom dem, vid stigens början, sken ett klart ljus som en ängel förklarade var midnattsropet. Detta ljus lyste längs hela stigen, för att deras fötter inte skulle snubbla. Jesus gick själv alldeles framför sitt folk för att leda dem framåt, och så länge de höll sina blickar fästa på honom var de trygga. Men snart blev några trötta, och sa att det var långt kvar till staden och att de hade väntat sig att komma in i den tidigare. Då uppmuntrade Jesus

dem genom att höja sin härliga, högra arm. Från den kom ett ljus som böljade över adventfolket och de ropade "Halleluja". Andra förkastade obetänksamt ljuset bakom dem och påstod att det inte var Gud som hade lett dem ända hit. Ljuset bakom dem slocknade och de måste gå i totalt mörker. De snubblade och kunde inte se målet och Jesus. De föll ner från stigen, ner i den mörka, onda världen där nere.

Snart hörde vi Guds röst. Den lät som många vatten och den talade om dagen och stunden då Kristus skulle komma. De levande heliga, som var 144.000 till antalet, kände igen rösten och förstod vad den sa, medan de gudlösa trodde att det var åska och jordbävning. När Gud talade om tiden utgöt han sin helige Ande över oss och våra ansikten började ljusna och lysa av Guds härlighet, som Moses ansikte gjorde när han kom ner från Sinai berg.

De 144.000 var alla beseglade och fullkomligt förenade. På sina pannor hade de orden: Gud, Nya Jerusalem och en underbar stjärna med Jesu nya namn. De gudlösa blev rasande över att se vårt lyckliga och heliga tillstånd. De tänkte kasta sig över oss för att gripa oss med våld och sätta oss i fängelse. Men vi sträckte ut handen i Herrens namn och de föll hjälplösa till marken. Det var då Satans synagoga förstod att Gud hade älskat oss, som kunde tvätta varandras fötter och hälsa bröderna med en helig kyss och de föll ned för våra fötter.

Snart riktades våra blickar mot öster, för ett litet svart moln hade visat sig. Det var ungefär hälften så stort som en mans hand, och vi visste allesammans att det var Människosonens tecken. Under allvarlig tystnad såg vi alla på molnet när det kom närmare och blev allt ljusare och härligare och härligare tills det var ett stort vitt moln. Nedtill såg det ut som eld. Över molnet fanns en regnbåge och runt det var tiotusen änglar som sjöng en underbart vacker sång. På molnet satt Människosonen. Hans hår var vitt och lockigt och bredde ut sig över axlarna och på hans huvud var många kronor. Hans fötter såg ut som eld. I hans högra hand var en skarp skära och i hans vänstra en silvertrumpet. Hans ögon var som eldslågor, som forskande granskade hans barn.

Då bleknade allas ansikten och de som Gud hade förkastat mörknade. Då ropade vi alla högt: "Vem kommer att kunna bestå? Är min klädnad utan fläckar?" Änglarna slutade sjunga och det blev stund av förfärlig tystnad. Så talade Jesus: "De som har rena händer och rena hjärtan kommer att kunna bestå. Min nåd är nog för er." Vid dessa ord lyste våra ansikten upp och glädje fyllde allas hjärtan. Änglarna slog an en högre ton och sjöng åter igen, medan molnet kom allt närmare jorden. Då ljud Jesu silvertrumpet, när han närmade sig på molnet insvept i eldslågor. Han såg på de sovande heligas gravar. Så lyfte han blicken och höll upp sina händer mot himlen och ropade: "Vakna! Vakna! Vakna, ni som sover i mullen, och stå upp!" Då blev det en kraftig jordbävning. Gravarna öppnades och de döda kom upp, klädda i odödlighet. De 144.000 ropade "Halleluja!" när de kände igen sina vänner som hade slitits ifrån dem av döden, och i samma ögonblick blev vi förvandlade och fördes tillsammans med dem upp för att möta Herren i luften.

Tillsammans steg vi upp i molnet och färdades i sju dagar för att komma till glashavet. Där tog Jesus kronorna och med sin egen högra hand satte han dem på våra huvuden. Han gav oss harpor av guld och segerpalmer. Här på glashavet stod de 144.000 i en fullkomlig fyrkant. Några hade mycket lysande kronor, andras lyste inte lika mycket. En del kronor såg ut att vara tunga av stjärnor, medan andras bara hade några få. Alla var fullkomligt nöjda med sin krona. De var alla klädda i en underbar vit mantel som räckte från axlarna till fötterna. Det var änglar överallt omkring oss när vi tågade över glashavet till stadens port. Jesus lyfte sin mäktiga, härliga arm, grep tag i pärleporten och öppnade den på dess glänsande gångjärn och sa till oss: "Ni har tvättat era kläder i mitt blod och stod upp för min sanning. Kom in." Vi gick in allihop och kände oss fullt berättigade att vara där.

I staden såg vi livets träd och Guds tron. Ut från tronen kom en flod med rent vatten och på båda sidor om floden stod livets träd. På den ena sida av floden stod en trädstam och på den andra sidan av floden en annan stam. Båda var av rent, genomskinligt guld. Först trodde jag

att jag såg två träd, sedan tittade jag mer noga och såg då att de var förenade till ett träd i toppen. Så livets träd stod på båda sidorna av livets flod. Dess grenar böjde sig ner till den plats där vi stod och frukten var härlig. Den såg ut som guld blandat med silver.

Vi gick alla in under trädet och satte oss ner för att betrakta den härliga platsens, när bröderna Fitch och Stockman kom fram till oss. De hade predikat evangeliet om riket, men Gud hade lagt dem i graven för att rädda dem. De frågade oss vad vi hade gått igenom medan de sov. Vi försökte minnas våra största prövningar, men de verkade så små jämfört med den eviga och så mycket större härlighet som omgav oss och som vägde så mycket tyngre än dem. Vi kunde inte tala om dem och vi ropade allesammans: ”Halleluja! Himlen är inte för dyrköpt!” Vi spelade på våra gyllene harpor och fick himmelens valv att genljuda av klangen.

Kapitel 8 – Kallade att resa

Jag återgav synen för de troende i Portland, som var fullständigt övertygade om att den kom från Gud. Herrens Ande åtföljde vittnesbördet och evighetens allvar vilade över oss. En outhärlig vördnad fyllde mig vid tanken på att jag, som var så ung och svag, skulle vara utvald som det redskap som Gud skulle använda för att ge ljus till sitt folk. Medan Herrens kraft var över mig var jag fylld av glädje. Jag tycktes omgiven av heliga änglar i himlens härliga salar, där allt är frid och glädje, och det var en sorglig och bitter förändring att vakna upp till det dödliga livets verklighet.

I en andra syn, som följde tätt inpå den första, fick jag se de prövningar som jag måste gå igenom, och att det var min plikt att gå och berätta för andra vad Gud hade uppenbarat för mig. Jag blev visad att mitt arbete skulle möta hårt motstånd och att jag skulle lida själsliga kval, men att Guds nåd skulle vara tillräcklig för att hålla mig uppe genom allt. Undervisningen i denna syn gjorde mig oerhört bekymrad, för den pekade på min plikt att gå ut bland människor och lägga fram sanningen.

Min hälsa var så dålig att jag hela tiden led kroppsligen och efter allt att döma bara hade en kort tid kvar att leva. Jag var bara sjutton år gammal, liten och bräcklig, ovan vid socialt umgänge och av naturen så blyg och tillbakadragen att det var plågsamt för mig att möta främmande människor. Jag bad innerligt i flera dagar, till långt in på natten, att denna börda skulle lyftas bort ifrån mig och läggas på någon som hade större förmåga att bära den. Men ljuset över min plikt ändrades inte och ängelns ord ljöd hela tiden i mina öron: ”Låt andra få veta vad jag har uppenbarat för dig.”

Jag hade inte försonat mig med tanken på att gå ut i världen och jag gruvade mig för att möta dess hånleenden och motstånd. Jag hade dåligt självförtroende. Hitintills hade jag, när Guds Ande manat mig att göra min plikt, överträffat mig själv och glömt all fruktan och all blyghet vid tanken på Jesu kärlek och allt det underbara han hade gjort för mig. Den ständiga försäkran om att jag fullgjorde min plikt och lydde Guds vilja gav mig en tillförsikt som förvånade mig. Vid sådana tillfällen kände jag mig villig att göra eller stå ut med vad som helst för att hjälpa andra till Jesu ljus och frid.

Men det verkade omöjligt för mig att utföra den uppgift som presenterades för mig. Att försöka tycktes dömt att misslyckas. De svårigheter som var förknippade med uppgiften verkade vara större än jag kunde uthärda. Hur kunde jag, som bara var ett barn, resa från plats till plats och utlägga Guds heliga sanningar för folket? Jag greps av skräck vid tanken. Min bror Robert som bara var två år äldre än jag, kunde inte följa med mig, för han var sjuklig och ännu blygare än jag. Ingenting kunde ha fått honom att ta ett sådant steg. Min far hade en familj att försörja och kunde inte lämna sin affärsverksamhet. Men han försäkrade mig att om Gud hade kallat mig att arbeta på andra platser skulle han bereda vägen för mig. Men dessa

uppmuntrande ord gav inte mycket tröst till mitt förtvivlade hjärta. Vägen framåt tycktes omgärdad av svårigheter som var omöjliga att övervinna.

Jag längtade efter döden, som en befrielse från det ansvar som hopade sig över mig. Till slut lämnade den ljuvliga friden mig som jag så länge hade åtnjutit, och förtvivlan grep mig åter igen. Alla mina böner tycktes vara förgäves och min tro var borta. Ord av tröst, tillrättavisning eller uppmuntran gjorde detsamma för mig, för det verkade som om ingen kunde förstå mig utom Gud, och han hade övergett mig. Gruppen av troende i Portland kände inte till de funderingar som hade lett till denna förtvivlan, men de visste att jag av någon orsak hade blivit nedstämd och de menade att det var synd från min sida, med tanke på det nådiga sätt på vilket Herren hade visat sig för mig.

Jag fruktade att Gud för alltid hade tagit sin ynnest ifrån mig. När jag tänkte på det ljus som tidigare varit en välsignelse för min själ tycktes det dubbelt så dyrbart, i kontrast till det mörker som nu omgav mig. Möten hölls i min fars hus men jag var så bekymrad att jag inte var med på dem under en tid. Min börda blev allt tyngre tills min själsångest tycktes större än jag orkade bära.

Till sist förmådde man mig att vara med på ett av mötena i mitt eget hem. Församlingen gjorde mitt fall till ett särskilt böneämne. Fader Pearson, som tidigare hade motsatt sig manifestationerna av Guds kraft i mig, bad nu innerligt för mig och rådde mig att överlåta min vilja åt Herrens vilja. Liksom en öm far försökte han uppmuntra och trösta mig. Han uppmanade mig att lita på att jag inte var övergiven av syndarnas Vän.

Jag kände mig för svag och modfälld för att göra några särskilda ansträngningar för mig själv, men i mitt hjärta förenade jag mig med mina vänners böner. Nu brydde jag mig inte mycket om världens motstånd och jag kände mig villig till vilket offer som helst, om jag bara kunde återfå Guds ynnest. Medan man bad för mig sveptes det tjocka mörkret som hade omgett mig bort, och ett plötsligt ljus lyste över mig. Mina krafter försvann. Jag verkade vara i änglars närvaro. En av dessa heliga varelser upprepade orden: "Låt andra få veta vad jag har uppenbarat för dig."

En allvarlig farhåga som tyngde mig var att om jag lydde pliktens kallelse och gick ut och förklarade att jag var en som den Allra Högste hade gynnat med syner och uppenbarelsen åt folket, kunde jag upphöja mig själv på ett syndigt sätt och bli högfärdig så att jag satte mig själv i en position över den ställning som var den rätta för mig. Jag fruktade att jag därigenom skulle dra på mig Guds missnöje och förlora min egen själ. Jag kände till åtskilliga fall som det som jag här har beskrivit, och jag ryggade tillbaka inför denna svåra prövning.

Jag bad nu enträget att jag skulle bevaras från otillbörlig upphöjelse, om jag måste gå ut och återge det som Herren hade visat mig. Ängeln sa: "Dina böner är hörda och kommer att besvaras. Om detta onda som du fruktar hotar dig, kommer Gud att sträcka ut sin hand för att rädda dig. Han kommer att dra dig till sig och bevara din ödmjukhet genom lidande. Framför budskapet troget. Håll ut till slutet, och du ska få äta av frukten från livets träd och dricka av livets vatten.

När jag hade fått tillbaka medvetandet om jordiska ting, överlät jag mig åt Herren och var beredd att lyda hans befallning, vad det än skulle innebära. Försynen öppnade vägen för mig, så att jag kunde resa tillsammans med min sväger till mina systrar i Portland, fem mil från mitt hem. Där fick jag tillfälle att frambara mitt vittnesbörd.

Under tre månader hade jag varit så sjuk i hals och lungor att jag bara hade kunnat tala lite grann, med låg och hes röst. Vid detta tillfälle reste jag mig upp under mötet och började tala viskande. Jag fortsatte så i cirka fem minuter. Då försvann svedan och svullnaden i min strupe och i mina lungor. Min röst blev klar och stark och jag talade fullständigt ledigt och frimodigt i nästan två timmar. När mitt budskap var avslutat försvann min röst tills jag åter stod inför människor, och samma märkliga tillfrisknande upprepades. Jag kände en ständig förvisning om att jag gjorde Guds vilja och jag såg tydliga resultat av mina ansträngningar.

Tillfälle gavs för mig att resa till den östra delen av Maine. Broder William Jordan skulle på affärsresa till Orrington tillsammans med sin syster, och de försökte övertala mig att följa med dem. Eftersom jag hade lovat Herren att gå den väg som han öppnade för mig, vågade jag inte säga nej. I Orrington mötte jag pastor James White. Han var bekant med mina vänner och han var själv engagerad i själavinnande arbete.

Guds Ande vilade över det budskap jag frambar. Människor gladdes över sanningen och de modfällda blev upplivade och uppmuntrade att förnya sin tro. I Garland samlades ett stort antal från olika ställen för att höra mitt budskap. Men jag kände mig mycket nedslagen. Jag hade just fått ett brev från min mor, där hon tiggde och bad mig om att komma hem eftersom falska rykten cirkulerade om mig. Detta var ett oväntat bakslag. Det hade aldrig funnits minsta skamfläck på mitt namn och mitt rykte var mycket viktigt för mig. Jag kände mig också ledsen över att min mor skulle lida för min skull. Hon var mycket fast vid sina barn och mycket känslig när det gällde oss. Om jag hade kunnat skulle jag ha rest hem genast, men det var omöjligt.

Min sorg var så stor, att jag kände mig alltför nedstämd för att tala den kvällen. Mina vänner uppmanade mig att lita på Herren och till sist bad bröderna för mig. Snart vilade Herrens välsignelse över mig och jag frambar mitt vittnesbörd med stor frimodighet den kvällen. En ängel tycktes stå vid min sida för att styrka mig. Utrop om härlighet och seger steg upp från det huset och Jesu närvaro var påtaglig ibland oss.

I mitt arbete kallades jag att gå emot några människors agerande, som genom sin fanatism drog vanära över Guds sak. Dessa fanatiker verkade tro att religionsutövning bestod av stor upphetsning och oväsen. De talade på ett sätt som förargade otroende och som fick dem att hata dem och de läror som de undervisade om. Då gladdde de sig över att de fick lida förföljelse. De som inte trodde kunde inte se någon konsekvens i deras agerande. Syskonen hindrades på en del platser från att samlas till möten. De oskyldiga fick lida tillsammans med de skyldiga. Jag kände mig sorgsen och tungsint under en stor del av tiden. Det verkade grymt att Kristi sak skulle skadas på grund av vad dessa omdömeslösa människor gjorde. De fördärvade inte bara sina egna själar, utan stigmatiserade saken, vilket inte var så lätt att avlägsna. Satan älskade att det var så. Det passade honom utmärkt att se sanningen hanteras av ohelgade män, att den blandades den med villfarelse och att sedan alltihop trampades i smutsen. Han betraktade triumferande Guds barns förvirrade och splittrade tillstånd.

En av dessa fanatiska personer arbetade med viss framgång på att vända mina vänner och även sina släktingar emot mig. Eftersom jag troget hade återgett det som jag hade fått se angående hans okristna agerande, spred han lögner för att förstöra mitt inflytande och rättfärdiga sig själv. Min situation kändes svår. Jag kände mig mycket modlös och Guds folks tillstånd fyllde mig med en sådan ångest att jag blev sängliggande på grund av sjukdom i två veckor. Mina vänner trodde inte att jag kunde överleva, men bröder och systrar som sympatiserade med mig i denna prövning samlades för att be för mig. Jag insåg snart att man bad innerliga och kraftfulla böner för mig. Bönen segrade. Den starka fiendens makt bröts och jag blev befriad och fick omedelbart en syn. I denna syn såg jag att om jag kände att mänskligt inflytande påverkade mitt vittnesbörd, oavsett var jag befann mig, behövde jag bara ropa till Gud och en ängel skulle sändas till min räddning. Jag hade redan en skyddsängel hos mig hela tiden, men när det var nödvändigt skulle Herren sända ännu en ängel för att höja mig över varje jordiskt inflytandes makt.

Kapitel 9 - En syn om den nya jorden

(Denna syn beskriver händelser som ska äga rum vid slutet av de tusen åren efter Jesu andra ankomst. Uppenbarelseboken kapitel 20, 21, 22 och Sakarja 14:4.)

Med Jesus i spetsen kom vi alla ner från staden till denna jord, på ett stort och mäktigt berg, som inte kunde bära Jesus. Det rämnade och där blev en stor slätt. Då såg vi upp och fick syn på den stora staden med tolv grundstenar och tolv portar, tre på varje sida och en ängel vid varje port. Vi utropade allesammans: "Staden, den stora staden, den kommer, den kommer ner från Gud, från himlen." Den kom ner och placerade sig där vi stod. Då började vi se på de underbara ting som fanns utanför staden. Där såg jag de allra vackraste hus som såg ut att vara gjorda av silver, burna av fyra pelare besatta med pärlor. Husen var mycket vackra att se och de skulle bebos av de heliga. Det fanns en hylla inne i dem. Jag såg många av de heliga gå in i husen, ta av sig sina glittrande kronor och ställa dem på hyllan för att sedan gå ut på fälten vid husen och göra någonting med jorden. Inte som vi måste arbeta med jorden här, nej inte alls. Ett härligt ljus strålade omkring deras huvuden och de lovprisade Gud hela tiden.

Och jag såg ett annat fält, fullt av alla slags blommor, och när jag plockade dem utropade jag: "De kommer aldrig att vissna." Därefter såg jag ett fält med högt gräs, mycket vackert att se på. Det var frodigt grönt och skimrade av silver och guld, när det stolt vajade till kung Jesus ära. Sedan gick vi ut på ett fält fullt av olika sorters djur: lejon, lamm, leoparder och vargar, alla i fullkomlig harmoni. Vi gick rätt in ibland dem och de följde fridfullt efter oss. Sedan gick vi in i en skog, inte lik de mörka skogarna som vi har här, nej, nej. Den var ljus och helt underbart vacker. Trädgrenarna vajade fram och tillbaka och vi utropade allesammans: "Vi kommer att vara trygga i vildmarken och sova i skogarna". Vi gick igenom skogarna, för vi var på väg till Sions berg.

När vi fortsatte framåt mötte vi en grupp som också betraktade det underbara på denna plats. Jag lade märke till en röd bård på deras kläder. Deras kronor strålade och deras dräkter var rent vita. När vi hälsade på dem frågade jag Jesus vilka de var. Han sa att de var martyrer som hade blivit dödade för hans skull. Tillsammans med dem fanns en oräknelig skara av små barn. De hade också en röd fäll på sina dräkter. Sions berg låg alldeles framför oss och på berget fanns ett härligt tempel och runt det fanns sju andra berg där det växte rosor och liljor. Och jag såg de små klättra, eller om de hellre ville det använda sina små vingar och flyga till bergets topp, och plocka blommorna som aldrig skulle vissna. Det växte alla sorters träd runt templet för att försköna platsen. Där fanns buxbom, pinje, tall, olivträd, myrten, granatäpple och fikonsträd med grenarna dignande av mogna fikon. Dessa träd gjorde platsen mycket vacker. Då vi skulle gå in i templet höjde Jesus sin ljuvliga röst och sa: "Bara de 144.000 går in här" och vi ropade: "Halleluja".

Detta tempel bars upp av sju pelare, alla av genomskinligt guld och besatta med de vackraste pärlor. De underbara ting jag såg där kan jag inte beskriva. O, om jag kunde tala Kanans språk, då skulle jag kunna berätta lite om härligheten i den bättre världen. Jag såg stentavlor där som hade namnen på de 144.000 ingraverade med guldbokstäver.

Då vi hade betraktat templets skönhet gick vi ut, och Jesus lämnade oss och gick till staden. Snart hörde vi hans vackra röst igen, som sade: "Kom mitt folk, ni har kommit ur stor nöd, gjort min vilja och lidit för mig. Kom in till måltiden för jag vill fästa upp mina kläder och servera er." Vi ropade: "Halleluja, vilken ära" och gick in i staden. Här såg jag ett bord av rent silver. Det var många kilometer långt men ändå kunde vi överblicka det. Jag såg frukten från livets träd, mannat, mandel, fikon, granatäpplen, druvor och många andra slags frukter. Jag bad Jesus att få äta av frukten. Han sa: "Inte nu. De som äter av frukten i detta land återvänder inte mer till jorden. Men om du är trofast kommer du snart både att få äta av frukten från livets träd och dricka av vattnet från källan. "Och" sa han, "du måste tillbaka till

jorden igen, och berätta för andra vad jag har visat för dig.” Sedan bar en ängel mig varsamt ner till denna mörka värld. Ibland tänker jag att jag inte kan stanna här längre. Allt på jorden ser så dystert ut. Jag känner mig mycket ensam här, för jag har sett ett bättre land. O, om jag hade vingar som en duva, då skulle jag flyga iväg och finna ro.

Broder Hyde, som var närvarande då jag fick denna syn, skrev följande verser som har spritts i religiösa tidningar och kommit med i åtskilliga psalmböcker. De som har publicerat, läst och sjungit dem har inte tänkt på att de kom från en flickas syn, en flicka som blev trakasserad för sitt enkla vittnesbörds skull.

Vi har hört om det ljusa, heliga land.
Vi har hört och är innerligt glada.
Vi är ensamma pilgrimer här,
trötta, slitna och sorgsna.
De säger att de heliga har en boning där
och ej längre hemlösa är.
Vi vet att det härliga landet är skönt,
där livets rena flod rinner.

De har sagt att gröna fält vajar där,
som aldrig av mjöldagg förstörs.
Och vildmarken blommar skönt,
och Sarons rosor frodas.
Där finns vackra fåglar på gröna grenar,
vars sång är munter och ljuv.
Deras drillar flödar alltid på nytt,
som svar på änglarnas harpor.

Vi har hört om palmer, dräkter och kronor,
och silvriga band i vitt,
om den sköna staden med pärleportar,
så flödande av ljus.
Vi har hört om änglarna där, och de heliga,
med sina harpor av guld, hur de sjunger,
om berget med livets fruktträd,
om löven som hälsa ger.

Kungen i det landet är skön,
han är platsens glädje och ljus.
Vi ska se honom i hans skönhet där,
och värmas av hans leende.
Vi är där, vi är där om ett litet tag,
vi förenas med de rena och välsignade.
Vi får palmen, dräkten och kronan,
och frid för evigt där.

Kapitel 10 - Att undanhålla tillrättavisning

Vid denna tid utsattes jag för en svår prövning. Om Guds Ande vilade över någon på ett möte och han ärade Gud genom att lovprisa honom, varnade några för att det var mesmerism. Och om det behagade Herren att ge mig en syn under ett möte sa några att det var resultatet av överspändhet och mesmerism. Bedrövad och förtvivlad gick jag ofta ensam till någon undangömd plats för att utgjuta min själ inför honom som inbjuder dem som är trötta och tyngda av bördor att komma och finna vila. När jag i tro gjorde anspråk på löftena tycktes Jesus mycket nära. Himlens ljuvliga ljus omstrålade mig och Jesu armar verkade omsluta mig och jag brukade få en syn. Men när jag redogjorde för vad Gud hade uppenbarat bara för mig, där inget jordiskt inflytande kunde påverka mig, blev jag bedrövad och förvånad över att höra några antyda att de som levde närmast Gud var de som var mest benägna att bli bedragna av Satan.

Enligt denna lära vore vårt enda skydd mot att bli bedragna att hålla oss på avstånd från Gud, i ett avfälligt tillstånd. Oj, tänkte jag, har det gått så långt, att de som uppriktigt går till Gud i avskildhet för att be enligt hans löften och för att göra anspråk på hans frälsning, ska beskyllas för att vara under mesmerismens avskyvärda inflytande? Ber vi vår gode Fader i himlen om bröd bara för att få en sten eller en skorpion? Dessa ting sårade mig djupt. Jag drabbades av ångest och var nära förtvivlans brant. Många ville få mig att tro att det inte fanns någon helig Ande och att alla upplevelser som Guds heliga män hade haft bara var resultatet av mesmerism eller Satans bedrägerier.

Några har extrema åsikter om vissa bibeltexter, avhöll sig helt från arbete och tog avstånd från alla dem som inte ville anta deras idéer när det gällde detta och andra religiösa skyldigheter. Gud uppenbarade dessa villoläror för mig i en syn och sände mig för att undervisa sina vilsekomna barn, men många av dem förkastade helt och hållet budskapet och beskyllde mig för att ha anpassat mig efter världen. Å andra sidan beskyllde de som bara var adventister till namnet mig för att var fanatisk, och jag framställdes felaktigt som ledare för den fanatism som jag hela tiden arbetade för att stoppa.

Olika tidpunkter fastställdes för Herrens ankomst och man försökte få bröderna att tro på dem. Men Herren visade mig att dessa tider skulle passera, eftersom nödens tid först måste komma, innan Jesus kommer tillbaka, och att varje tidpunkt om fastställts och passerat skulle komma att försvaga Guds folks tro. På grund av detta blev jag beskylld för att vara den onde tjänaren som säger: "Min Herre kommer inte så snart."

Dessa uttalanden om att fastställa en tid trycktes för omkring trettio år sedan och de böcker som innehöll dem har spritts överallt. Ändå påstår en del pastorer, som säger att de känner mig väl, att jag har fastställt den ena tidpunkten efter den andra för Herrens återkomst och att dessa tider har passerat utan att Jesus har kommit. Därför är mina syner falska, säger de. Det är inget tvivel om att dessa falska påståenden har tagits emot av många som sanna, men ingen som är väl förtrogen med mig eller mitt arbete kan uppriktigt komma med ett sådant påstående. Detta är det vittnesbörd som jag har kommit med sedan den fastställda tiden 1844 passerade: "Den ena tidpunkten efter den andra kommer att fastställas av olika människor och kommer att passera, och resultatet av detta fastställande av tidpunkter kommer att bidra till att förstöra tron hos Guds folk." Om jag i en syn hade sett en bestämd tid och hade gett mitt vittnesbörd om det, kunde jag inte ha skrivit och publicerat tvärt emot detta vittnesbörd, att alla fastställda tider skulle passera eftersom nödens tid måste komma före Jesus återkomst. Jag skulle naturligtvis inte ha fastställt tider då Kristus skulle komma tillbaka under de senaste trettio åren, det vill säga sedan detta uttalande publicerades. Om jag hade gjort det skulle jag ha fördömt mig själv samtidigt som dem som jag tillrättavisade. Jag fick ingen syn förrän 1845, vilket var efter att den allmänt förväntade tiden passerat 1844. Jag fick då se det som jag här har redogjort för.

Har inte detta vittnesbörd uppfyllts i detalj? Förstadagsadventisterna har fastställt tidpunkt efter tidpunkt för Jesus återkomst och trots ideliga misstag har de repat mod och förutsagt nya tidpunkter. Gud har inte lett dem till detta. Många av dem har förkastat den sanna profetiska tiden och inte brytt sig om att profetian uppfylldes, eftersom tiden passerade 1844 och inte ledde fram till den händelse som man väntade på. De förkastade sanningen och fienden har haft makt att komma med kraftfulla bedrägerier, för att de skulle tro på en lögn. Den stora prövningen när det gäller tid kom 1843 och 1844. Alla som har förutsagt tidpunkter efter det har bedragit både sig själva och andra.

Fram till dess jag fick min första syn kunde jag inte skriva. Min darriga hand kunde inte hålla stadigt i pennan. Medan jag fick synen uppmanade ängeln mig att skriva ned den. Jag lydde och det gick lätt att skriva. Mina nerver stärktes och min hand blev stadigt.

Det var ett tungt kors för mig att berätta för de felande vad jag hade fått se om dem. Jag gjorde mig mycket ledsen att se andra bekymrade eller bedrövade. När jag blev tvungen att fram bära budskapen brukade jag ofta förmildra dem och framställa dem så fördelaktiga för den personen som jag kunde. Sedan brukade jag dra mig undan för mig själv och gråta av ångest. Jag såg på dem som bara hade sina egna själar att bry sig om och tänkte att om jag vore i deras situation skulle jag inte klaga. Det var svårt att återge de tydliga, skarpa vittnesbörd som jag fått av Gud. Ängsligt iakttog jag vad följden blev och om de som blivit tillrättavisade avvisade tillrättavisningen och sedan satte sig emot sanningen, brukade jag undra: Överlämnade jag budskapet exakt så som jag borde? Kunde det inte ha funnits något sätt att rädda dem? Sedan blev jag ofta så bedrövad att jag tänkte att döden vore välkommen och graven en skön viloplats.

Jag insåg inte faran och det syndiga i att göra så här, förrän jag i en syn fördes inför Jesus. Han såg ogillande på mig och vände bort sitt ansikte ifrån mig. Det är omöjligt att beskriva den skräck och ångest som jag då kände. Jag föll ned på mitt ansikte inför honom, men hade inte kraft att säga ett enda ord. O, så jag längtade efter att skyddas och gömmas undan hans fruktansvärda ogillande blick! Då kunde jag i någon grad förstå hur de förlorade kommer att känna sig när de ropar till bergen och klipporna: "Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede."

Då uppmanade en ängel mig att resa mig upp, och den syn som då mötte mig kan knappast beskrivas. Framför mig fanns en grupp vars hår och kläder var sönderslitna, och vars ansikten var själva sinnebilderna av förtvivlan och skräck. De kom nära mig, och gned sina kläder mot mina. När jag tittade på mina kläder såg jag att de var fläckade av blod. Återigen föll jag ned som död vid min ledsagande ängels fötter. Jag kunde inte komma med en enda ursäkt, och jag längtade efter att komma bort från den heliga platsen. Ängeln reste upp mig på mina fötter, och sa: "Detta är inte din situation nu, men denna scen har visats för dig för att låta dig veta hur din situation måste bli om du försummar att berätta för andra vad Herren har uppenbarat för dig. Men om du är trogen till slutet ska du få äta av livets träd, och dricka ur floden med livets vatten. Du kommer att bli tvungen att lida mycket, men Guds nåd är tillräcklig." Jag kände mig då villig att göra allt vad Herren skulle kunna begära av mig, för att jag skulle kunna ha hans godkännande och inte uppleva hans fruktansvärda ogillande.

Kapitel 11 - Äktenskap och påföljande arbete

Den 30 augusti 1846 gifte jag mig med pastor James White. Pastor White hade haft en djup erfarenhet i adventrörelsen och hans arbete med att förkunna sanningen hade välsignats av Gud. Vi förenades av vårt gemensamma intresse för det stora verket och tillsammans reste vi och arbetade för själars frälsning

Vi började vårt arbete utan att ha några pengar, med få vänner och med dålig hälsa. Min man hade ärvt en stark fysik, men hans hälsa hade försämrats allvarligt av ihärdiga studier och arbete med undervisning. Jag hade lidit av dålig hälsa sedan barndomen, som jag har berättat om. Under dessa förhållanden, utan pengar, med mycket få som delade vår tro, utan någon tidning och utan böcker, började vi vårt arbete. Vi hade inte några hus att träffas i för att tillbe på den tiden. Det hade ännu inte fallit oss in att vi kunde använda tält. De flesta av våra möten hölls i privata hem. Våra församlingar var små och det var sällan några andra än adventister kom till våra möten, om de inte lockades dit av nyfikenhet, för att höra en kvinna tala.

Till att börja med var jag försagd då jag talade offentligt. Om jag kände självförtroende fick jag det av den helige Ande. Om jag talade frimodigt och kraftfullt kom det från Gud. Våra möten brukade hållas på ett sådant sätt att vi deltog båda två. Min man brukade föreläsa om vår lära. Sedan brukade jag fortsätta med ett ganska långt förmaningstal som talade till församlingsmedlemmarnas känslor. På så sätt sådde min man sanningen, jag vattnade sanningens frön och Gud gav växten.

På hösten 1846 började vi hålla den bibliska sabbaten, undervisa om den och försvara den. Min uppmärksamhet riktades första gången på sabbaten när jag var på besök i New Bedford, i Massachusetts, tidigare samma år. Där blev jag bekant med broder Joseph Bates, som tidigt hade tagit emot adventtron och var en aktiv arbetare i rörelsen. Broder Bates höll sabbaten och betonade dess betydelse. Jag kände inte att den var viktig och tyckte att broder Bates gjorde fel, när han talade mer om det fjärde budet än om de andra nio. Men Herren gav mig en syn om den himmelska helgedomen. Guds tempel hade öppnats i himlen och jag fick se Guds ark täckt av nådastolen. Två änglar, en vid varje ände av arken, stod med vingarna utbredda över nådastolen och ansiktena vända mot den. Ängeln som följde mig upplyste mig om att dessa änglar representerade hela den himmelska härskaran, som med vördnadsfull bävan betraktade den heliga lagen som hade skrivits med Guds eget finger. Jesus öppnade locket på arken och jag såg stentavlorna där de tio budorden var skrivna. Jag blev förvånad när jag såg det fjärde budet alldeles i mitten av de tio buden, omgivet av en mjuk gloria av ljus. Ängeln sa: "Det är det enda av de tio buden som klart definierar den levande Guden som skapade himlarna och jorden och allt som finns där. När jordens grundvalar lades, då lades också grunden för sabbaten."

Det visades för mig att om den sanna sabbatsdagen alltid hade hållits, skulle det aldrig ha funnits någon tvivlare eller ateist. Sabbatsfirandet skulle ha bevarat världen från avguderier. Man har trampat på det fjärde budet. Därför har vi kallats att reparera rämnan i lagen och att försvara den nertrampade sabbaten. Laglöshetens människa, som upphöjde sig själv över Gud och satte sig i sinnet att förändra tider och lagar genomförde förändringen av sabbaten, från den sjunde dagen till den första dagen i veckan. Genom att göra det åstadkom han en rämna i lagen. Strax innan Guds stora dag kommer ett budskap att gå ut för att varna människor och kalla dem tillbaka till trohet mot Guds lag, som Antikrist har brutit ner. Genom förmaningar och gott exempel måste människor göras uppmärksamma på rämnan i lagen. Jag fick se att den tredje ängeln, som förkunnar Guds bud och Jesu tro, representerar det folk tar emot detta budskap och höjer sina röster för att varna och uppmana världen att hålla Guds lag, och betrakta den som sin ögonsten. Som svar på denna kallelse kommer många att ta emot Herrens sabbat.

När vi fick ljus över det fjärde budet fanns ungefär tjugofyra adventister i Maine som höll sabbaten. Men de hade så olika meningar om andra lärosatser och bodde så långt från varandra att deras inflytande var mycket litet. Det fanns ungefär lika många i andra delar av New England, med förutsättningar liknande dem i Maine. Vi såg det som vår plikt att ofta besöka dessa troende i deras hem och styrka dem i Herren och i hans sanning. Eftersom de bodde så kringspidda var det nödvändigt för oss att ägna stor del av tiden åt att resa. Eftersom vi saknade pengar valde vi de billigaste privata färdmedlen, andra klassens vagnar

och nedre däck på ångbåtar. I mitt svaga tillstånd tyckte jag att det var bekvämast att resa med privata transportmedel. När vi åkte i andraklassvagnar var vi oftast insvepta i tobaksrök. Som en följd av det svimmade jag ofta. När vi var på nedre däck i ångbåtar led vi på samma sätt av tobaksrök, förutom av svordomarna och de vulgära samtalen som förekom bland sjömännen och den lägre klassens resande. På natten lade vi oss ner för att sova på det hårda golvet eller på lådor med torrt transportgods eller säckar med säd, med tygväskor som kuddar och med ytterrockar och sjalar som täcken. Om vi plågades av vinterkylan brukade vi gå fram och tillbaka på däck för att hålla oss varma. När vi led av den tryckande av sommarheta brukade vi gå upp på övre däck i den kyliga nattluften. Detta var ansträngande för mig, särskilt när jag reste med ett spädbarn i mina armar. Detta sätt att leva var verkligen inget vi själva skulle ha valt. Gud kallade oss i vår fattigdom och ledde oss genom prövningens eld, för att ge oss en erfarenhet som vi skulle ha stor nytta av, och som skulle tjäna som ett exempel för andra som senare skulle förena sig med oss i arbetet.

Vår Mästare var en smärtornas man, förtrogen med lidande, och de som lider med honom kommer att regera med honom. När Herren visade sig för Saulus vid hans omvändelse, var det inte för att visa honom hur mycket gott han skulle få njuta av utan hur mycket han skulle få lida för hans namns skull. Lidande har varit Guds folks del ända från martyren Abels tid. Patriarkerna fick lida för att de var trofasta mot Gud och lydde hans bud. Församlingens Överhuvud led för vår skull. Hans första apostlar och den ursprungliga församlingen led. Milliontals martyrer led och reformatörerna led. Så varför skulle vi, som har det välsignade hoppet om odödlighet som ska uppfyllas när Kristus snart kommer, dra oss undan från ett liv i lidande? Om det vore möjligt för oss att nå fram till livets träd mitt i Guds paradiset utan lidande, skulle vi inte få en så stor belöning, som vi inte hade lidit för. Vi skulle rygga tillbaka för härligheten. Vi skulle skämmas inför alla dem som kämpat den goda kampen, som uthålligt hade fullbordat loppet och vunnit det eviga livet. Men ingen kommer att vara där som inte, liksom Mose, har valt att gå igenom lidanden tillsammans med Guds folk. Profeten Johannes såg den stora skaran av frälsta och frågade vilka de var. Omedelbart kom svaret: ”Det är de som kommer ur det stora lidandet och har tvättat sina kläder rena och gjort dem vita i Lammets blod”

När vi började sprida ljus över sabbatsfrågan hade vi ingen klart formulerad uppfattning om den tredje ängelns budskap i Uppenbarelseboken 14:9-12. Huvudbudskapet i vårt vittnesbörd när vi stod inför människorna var att den stora adventrörelsen kom från Gud, att det första och andra budskapet hade gått ut och att det tredje skulle förkunnas. Vi såg att det tredje budskapet slutade med orden: ”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.” (Eng. ”håller Guds bud”) Och vi såg lika klart då som vi gör nu, att dessa profetiska ord uppmanade till en sabbatsreform. Men vad det innebar att tillbe vilddjuret som nämndes i budskapet, eller vad vilddjurets bild och märke var, hade vi inte någon bestämd uppfattning om.

Genom sin helige Ande lät Gud ljus lysa över sina tjänare och förståelsen av detta ämne ökade gradvis. Det krävdes mycket studium och ansträngning för att utforska det, som länk efter länk i en kedja. Med omsorg, iver och oupphörligt arbete har verket gått framåt tills de stora sanningarna i vårt budskap har framställts för världen som en klar, sammanhängande, fullständig helhet.

Jag har redan berättat om min bekantskap med broder Bates. Jag fann att han var en äkta kristen och en gentleman, artig och vänlig. Han behandlade mig lika kärleksfullt som om jag hade varit hans eget barn. Den första gången han hörde mig tala visade han stort intresse. Efter att jag hade slutat tala reste han sig och sa: ”Jag är en tvivlande Thomas. Jag tror inte på syner. Men om jag kunde tro att det vittnesbörd som vår syster har framfört ikväll, verkligen var Guds röst till oss, skulle jag vara den lyckligaste människan i världen. Jag är djupt rörd.

Jag tror att talaren är uppriktig, men jag kan inte förklara hur hon har fått se de underbara ting som hon har berättat för oss om.”

Några månader efter mitt giftermål var jag tillsammans med min man på en konferens i Topsham i Maine, där broder Bates var. Han var fortfarande inte helt övertygad då om att mina syner kom från Gud. Detta möte var mycket intressant. Guds Ande vilade över mig och jag sveptes in i en syn och såg Guds härlighet och för första gången såg jag andra planeter. När synen var slut berättade jag vad jag hade sett. Broder Bates frågade då om jag hade studerat astronomi. Jag sa att jag inte kunde dra mig till minnes att jag någonsin hade läst astronomi. Han sa: ”Detta kommer från Herren”. Aldrig tidigare hade jag sett honom så frimodig och lycklig. Hans ansikte strålade av himmelskt ljus och han förmanade församlingen med kraft.

Från konferensen återvände jag tillsammans med min man till Gorham, där mina föräldrar bodde då. Här blev jag mycket sjuk och led svårt. Mina föräldrar, min man och mina systrar förenades i bön för mig, men jag fortsatte att plågas i tre veckor. Jag svimmade ofta och var som död, men som svar på bön kvicknade jag till igen. Mitt lidande var så stort att jag vädjade till dem som var runt mig att de inte skulle be för mig, eftersom jag trodde att deras böner bara förlängde mitt lidande. Våra grannar räknade med att jag skulle dö. Under en begränsad tid ville Herren pröva vår tro. Till slut, när mina vänner återigen var förenade i bön för mig, verkade en broder som var närvarande mycket bekymrad, och medan Guds kraft vilade över honom reste han sig från sin knäböjande ställning, gick genom rummet och la sina händer på mitt huvud medan han sa: ”Syster Ellen, Jesus Kristus gör dig frisk.” Så föll han baklänges, slagen till golvet av Guds kraft. Jag trodde att detta kom från Gud och smärtan lämnade mig. Jag fylldes av tacksamhet och frid och tänkte för mig själv: ”Det finns ingen hjälp för oss annat än i Gud. Vi kan ha frid bara när vi vilar i honom och väntar på hans frälsning.”

Nästa dag var det en våldsam storm och ingen av grannarna kom hem till oss. Jag kunde vara uppe och sitta i vardagsrummet. När några såg att fönstren i mitt rum var stängda, tänkte de att jag hade dött. De visste inte att den Store Läkaren visat sin nåd genom att komma hem till oss, och att han hade kuvat sjukdomen och gjort mig fri. Nästa dag reste vi sex mil till Topsham. Man frågade min far när begravningen skulle bli. Han frågade: ”Vilken begravning?” ”Din dotters begravning”, löd svaret. Far svarade: ”Hon har blivit helad genom trons bön och är på väg till Topsham.”

Några veckor senare tog vi ångbåten från Portland på vår väg till Boston. Det blåste upp en våldsam storm och vi var i stor fara. Båten rullade fruktansvärt och vågorna slog emot hyttfönstren. I damernas hytt var rädslan stor. Många bekände sina synder och ropade till Gud om barmhärtighet. Några ropade på jungfru Maria att hon skulle bevara dem, medan andra högtidligt lovade Gud att om de nådde land skulle de ägna sina liv åt att tjäna honom. Det rådde skräck och förvirring. Medan båten gungade vände sig en dam till mig och sade: ”Är inte du skräckslagen. Jag antar att vi aldrig kommer att nå land.” Jag berättade för henne att jag hade gjort Kristus till min tillflykt, och om jag var färdig med mitt arbete kunde jag lika gärna ligga på havets botten som någon annanstans. Men om mitt arbete inte var utfört skulle allt vatten i oceanen inte kunna dränka mig. Jag litade på Gud. Han skulle föra oss tryggt i land om det skulle ära honom.

Vid detta tillfälle satte jag stort värde på det kristna hoppet. Scenen framför mig förde tankarna till Herrens stora vredes dag, när hans vredes storm kommer att drabba den stackars syndaren. Då kommer det att vara förtvivlade rop och tårar, bekännelse av synd och vädjan om nåd, när det är för sent. ”Ni vägrade lyssna när jag ropade och ingen brydde sig om att jag räckte ut min hand, ni förkastade alla mina råd och ville ej veta av mina varningar. Därför skall också jag le när olycka drabbar er och håna er när förskräckelse kommer över er.”

Genom Guds nåd kom vi alla välbehållna i land. Men en del av passagerarna som hade varit skräckslagna under stormen låtsades inte längre om den, annat än för att skämta om sin

rädsla. En kvinna som högtidligt hade lovat, att om hon blev bevarad så att hon kom i land skulle hon bli kristen, ropade skämtsamt när hon lämnade båten: "Ära vare Gud. Jag är glad att få stiga i land igen!" Jag bad henne dra sig till minnes vad som hänt några timmar tidigare och minnas sina löften till Gud. Hon vände sig bort från mig med en fnysning.

Jag blev kraftfullt påmind om dem som ångrar sig på dödsbädden. En del människor tjänar sig själva och Satan hela sitt liv, och när de sen drabbas av sjukdom och en skrämmande och osäker framtid ligger framför dem visar de en viss sorg över synden och säger kanske att de är villiga att dö. Deras vänner föreställer sig att de har blivit omvända på riktigt och blivit passande för himlen. Men om dessa människor skulle återhämta sig skulle de bli lika upproriska som någonsin tidigare. Jag kommer att tänka på Ordspråksboken 1:27, 28 "när förskräckelse kommer som ett oväder och olycka närmar sig som en storm, när nöd och ångest drabbar er. Då skall de ropa till mig utan att få svar, de skall söka mig utan att finna mig."

Vår äldste son, Henry Nichols White, föddes i Gorham, Maine, den 26 augusti 1847. I oktober var broder och syster Howland så vänliga och erbjöd oss en del av sin bostad. Vi tog tacksamt emot erbjudandet och med lånade möbler skapade vi oss ett hem där. Vi var fattiga och levde under knappa omständigheter. Vi hade beslutat oss för att inte vara beroende av någon, utan att försörja oss själva och att ha något att hjälpa andra med. Men det gick inte så bra för oss. Min man arbetade mycket hårt med att släpa sten till järnvägsbygget, men kunde inte få ut det man var skyldig honom för arbetet. Broder och syster Howland delade villigt med sig till oss när de kunde, men de hade det knapert. De trodde helt och fullt på den första och andra ängelns budskap och hade frikostigt skänkt av sina ägodelar för att främja verket tills de var beroende av sitt dagliga arbete för att försörja sig.

Min man lämnade järnvägen och gick med sin yxa till skogen för att hugga famnved. Med ständig smärta i ena sidan arbetade han från tidiga morgonen till mörkets inbrott för att tjäna omkring 50 cent om dagen. Han kunde inte sova på nätterna på grund av svåra smärtor. Vi försökte hålla modet uppe och förlita oss på Herren. Jag klagade inte. Om morgonen kände jag tacksamhet till Gud för att han hade bevarat oss ännu en natt, och på kvällen var jag tacksam för att han hade bevarat oss ännu en dag. En dag när våra förråd av livsmedel var slut gick min man till sin arbetsgivare för att få pengar eller förnödenheter. Det var en blåsig dag och han gick en halvmil, och sen tillbaka i regnet. På sin rygg bar han en säck där livsmedlen var inpackade i olika fack. På det sättet gick han igenom byn Brunswick där han ofta hade undervisat. När han kom in i huset, mycket trött, kände jag mig modlös. Min första känsla var att Gud hade övergivit oss. Jag sa till min man: "Har det gått så långt? Har Herren lämnat oss?" Jag kunde inte hålla tillbaka tårarna och grät högt i flera timmar tills jag svimmade. Man bad för mig. När jag andades igen kände jag det tröstande inflytandet från Guds Ande och jag ångrade att jag hade sjunkit ner i missmod. Vi vill följa Kristus och likna honom, men vi dignar ibland under prövningar och håller oss på avstånd från honom. Lidande och prövningar för oss nära Jesus. Smältugnen förtär slagget och får guldets att glänsa.

Vid denna tid fick jag se att Herren hade prövat oss, för vårt eget bästa och för att förbereda oss för att arbeta för andra. Han hade rört om i vårt bo, så att vi inte skulle slå oss ner och ta det lugnt. Vår uppgift var att arbeta för själar. Om vi hade haft det bekvämt skulle vårt hem ha blivit så trivsamt att vi ogärna skulle ha velat lämna det. Gud hade tillåtit att vi drabbades av prövningar för att förbereda oss på ännu hårdare strider, som vi skulle komma att möta under våra resor. Vi fick snart brev från bröder i olika stater som inbjöd oss att besöka dem, men vi hade inte pengar nog för att lämna vår stat, så vi svarade att vi inte kunde. Jag tänkte att det skulle vara omöjligt för mig att resa med mitt barn. Vi ville inte vara beroende och var noga med att inte leva över våra tillgångar. Vi var fast beslutna att hellre lida nöd än att sätta oss i skuld. Jag gav mig själv och barnet lov att dricka en halv liter mjölk om dagen. En morgon innan min man gick till arbetet gav han mig nio cent till mjölk för tre

morgnar. Jag försökte bestämma mig för om jag skulle köpa mjölk till mig och barnet eller skaffa kläder åt honom. Jag avstod från mjölken och köpte tyg till en skjorta att täcka mitt barns bara armar med.

Lille Henry blev snart mycket sjuk och han blev sämre så snabbt att vi blev mycket oroliga. Han var omtöcknad med snabb och ansträngd andning. Vi gav honom mediciner, men han blev inte bättre. Vi kallade då på en person som hade kunskap om sjukdomar, som sa att det var osäkert om han skulle tillfriskna. Vi hade bett för honom, men ingenting förändrades. Vi hade gjort barnet till en ursäkt för att inte resa och arbeta för andras väl och vi fruktade att Herren skulle ta bort honom. Ännu en gång sökte vi Herren och bad att han skulle ha medlidande med oss och skona barnets liv. Vi lovade att resa, i förtröstan på Gud, vart Herren än skulle vilja sända oss.

Våra böner var innerliga och ångestfyllda. I tro gjorde vi anspråk på Guds löften och vi trodde att han lyssnade till våra rop. Ljus från himlen bröt igenom molnen och lyste på oss. Våra böner blev besvarade, genom Guds nåd. Från den stunden började barnet tillfriskna.

Medan vi var i Topsham fick vi ett brev från broder Chamberlain i Connecticut, där han enträget bad oss att vara med på en konferens i denna stat i april 1848. Vi bestämde oss för att resa om vi kunde få ihop pengar till det. Min man gjorde avstämning med sin arbetsgivare och fann att han hade tio dollar att kräva. För fem av dem köpte jag kläder som vi var i stort behov av, och sedan lappade jag min mans överrock och fick till och med sy ihop lapparna med varandra, så att man knappt kunde urskilja det ursprungliga tyget i ärmarna. Vi hade fem dollar kvar för att resa till Dorchester, Massachusetts. Vår koffert innehöll nästan alla våra jordiska ägodelar, men vi hade frid i sinnet och ett gott samvete, något som vi värderade högre än jordisk bekvämlighet. I Dorchester besökte vi broder Nichols hem och när vi lämnade det räckte syster Nichols min man fem dollar, som bekostade vår resa till Middleton i Connecticut. Vi var främlingar i den staden och hade aldrig träffat någon av bröderna där. Vi hade bara femtio cent kvar. Min man vågade inte använda dem till att hyra en vagn, så han slängde upp kofferten på en brädhög och gick vidare för att leta rätt på någon med samma tro som vi. Vi fann snart broder C. som tog oss med till sitt hus.

Konferensen hölls i Rocky Hill, i det stora ofärdiga rummet i broder Beldens hus. Bröderna anlände tills vi var cirka femtio personer, men alla dessa trodde inte helt och fullt på sanningen. Vårt möte var intressant. Broder Bates presenterade buden i klart ljus och deras betydelse framhölls eftertryckligt genom kraftfulla vittnesbörd. Orden gjorde verkan och befäste dem som redan trodde på sanningen, medan de väckte dem som inte hade bestämt sig helt.

Vi inbjöds till möte med bröderna i staten New York följande sommar. De troende var fattiga och kunde inte lova att göra så mycket för att täcka våra kostnader. Vi hade inga pengar att resa för. Min mans hälsa var dålig, men han fick möjlighet att arbeta med höslåtern, och han bestämde sig för att försöka. Det verkade då ut som om vi måste leva av tro. När vi steg upp på morgonen knäböjde vi vid sängkanten och bad att Gud skulle ge oss styrka att arbeta under dagen. Vi var inte tillfreds förrän vi hade en försäkran om att Herren hörde oss be. Min man gick sedan iväg för att slå med lie, inte i sin egen kraft, utan i Herrens. På kvällen när han kom hem brukade vi åter bönfälla Gud om krafter att tjäna pengar för att sprida hans sanning. Vi blev ofta rikligt välsignade. I ett brev till broder Howland skrev min man i juli 1848: "Gud ger mig styrka att arbeta hårt hela dagen. Prisat vare Hans namn. Jag hoppas att få några dollar att använda för hans sak. Vi har stått ut med arbete, trötthet, värk, hunger, kyla och hetta, medan vi har strävat efter att göra gott mot våra bröder och systrar, och vi är redo att lida mer om Gud begär det. Jag gläder mig idag över att jag offrat sorglöshet, njutning och bekvämlighet i detta liv på min tros och mitt hoppas altare. Om vår lycka består i att göra andra lyckliga, då är vi verkligen lyckliga. Den sanna lärjungen vill inte leva för att tillfredsställa det egna, älskade jaget, utan för Kristus och för att göra gott mot

hans barn. Han måste offra sitt bekymmerslösa liv, sina nöjen, sitt välbefinnande, sin bekvämlighet, sin vilja och sina egna själviska önskningar för Kristi sak, eller aldrig få regera med honom på hans tron.

Lönen för arbetet med slåttern var tillräcklig för att fylla de behov som vi hade just då, och för att även betala resan till västra New York tur och retur.

Vår första konferens i New York hölls i Volney, i en broders lada. Ungefär trettiofem personer var närvarande - alla som kunde samlas ihop i denna del av staten. Men bland dessa fanns det knappt två som var överens. Några höll fast vid allvarliga villoläror, och var och en hävdade envist sina egna åsikter och förklarade att de var i enlighet med skriften.

Dessa märkliga meningsskiljaktigheter blev en tung börda för mig eftersom jag tyckte att Gud blev vanärad, och jag svimmade under bördan. Några fruktade att jag höll på att dö, men Herren hörde sina tjänares bön och jag kvicknade till. Himlens ljus vilade över mig och jag var snart omedveten om jordiska ting. Den ängel som följde med mig framställde för mig några av de närvarandes villolärorna, och även sanningen i motsats till deras misstag. De motstridiga åsikter som de hävdade kom från bibeln, var bara deras egna uppfattningar om bibeln. De måste ge upp sina villoläror och ena sig kring den tredje ängelns budskap. Vårt möte slutade i seger. Sanningen segrade. Bröderna gav upp sina felaktiga åsikter och enades om den tredje ängelns budskap, och Gud välsignade dem rikligen och ökade deras antal.

Från Volney reste vi till Port Gibson för att delta i ett möte i broder Edsons lada. Det fanns personer där som älskade sanningen, men som lyssnade till villoläror och värnade om dem. Herren verkade för oss med kraft innan detta möte slutade. Återigen såg jag i en syn hur viktigt det var att bröderna i västra New York lade sina skiljaktigheter åt sidan och förenades kring bibelns sanning.

Vi återvände till Middleton, där vi hade lämnat vårt barn under vår resa västerut. Nu dök en smärtsam plikt upp. För människors bästa kände vi att vi måste avstå från vår lille Henrys sällskap, så att vi kunde ägna oss åt vårt arbete helt och hållet. Min hälsa var dålig och han skulle behöva uppta en stor del av min tid. Det var en svår prövning. Ändå vågade jag inte låta barnet stå i vägen för min plikt. Jag var övertygad om att Herren hade skonat honom åt oss när han var mycket sjuk, och att Gud skulle ta honom ifrån mig om jag lät honom hindra mig från att göra min plikt. Ensam inför Gud, med stor smärta och många tårar, gjorde jag denna uppoffring. Jag lämnade ifrån mig mitt enda barn, som då var ett år gammalt, åt en annan som skulle få ge honom sina moderskänslor och sköta om honom som en mor. Vi lämnade honom i broder Howlands familj, som vi hade det allra största förtroende för. De var villiga att ta ansvaret, för att vi skulle få så mycket frihet som möjligt att arbeta för Guds sak. Vi visste att de kunde ta bättre hand om Henry än vi kunde medan vi reste, och att det var för hans bästa att få ett fast hem och en god uppfostran. Det var svårt för mig att skiljas från mitt barn. Jag såg hans sorgsna lilla ansikte när jag lämnade honom, framför mig natt och dag. Och ändå sköt jag bort honom ur mina tankar med Herrens kraft, och försökte hjälpa andra. Broder Howlands familj tog hand om Henry helt och hållet, i fem år.

Kapitel 12 - Vi ger ut trycksaker och reser

I juni 1849 blev det möjligt för oss att skapa oss ett tillfälligt hem i Rocky Hill i Connecticut. Här föddes vårt andra barn, James Edson, den 28 juli.

Medan vi bodde på denna plats fick min man en ingivelse att det var hans plikt att skriva och publicera sanningen för vår tid. Han blev mycket uppmuntrad och välsignad, när han bestämde sig för att göra det. Men ändå tvivlade han och var villrådig, eftersom han inte hade några pengar. Det fanns bröder som hade medel, men de valde att behålla dem. Slutligen

tappade han modet och gav upp, och såg sig om efter något fält där han kunde slå hö. När han gick hemifrån kände jag mig nedtyngd och jag svimmade. Man bad för mig och jag blev välsignad och fick en syn. Jag såg att Herren hade välsignat och gett min man stryka så att han kunde arbeta på fälten året innan. Han hade använt pengarna som han hade tjänat på rätt sätt, och han skulle få hundrafalt igen i detta livet och en rik belöning i Guds rike om han var trofast. Men Herren skulle inte ge min man styrka till arbete på fälten nu, för han hade ett annat arbete åt honom. Jag såg att han måste gå framåt i tro och skriva och publicera sanningen för vår tid. Han började omedelbart skriva och när han kom till något svårt avsnitt, brukade vi ropa till Herren att han skulle ge oss den rätta innebörden av sitt ord.

Ungefär vid samma tid började han ge ut en liten tidning med namnet *The Present Truth*. (Sanningen för vår tid) Förlaget låg i Middleton, tretton kilometer från Rocky Hill. Han gick ofta dit och tillbaka igen, trots att han då haltade. När han kom med det första numret från förlaget böjde vi alla knä runt det och bad Herren, med ödmjuka hjärtan och många tårar, att han skulle låta sin välsignelse vila över sin tjänares svaga ansträngningar. Sedan sände han bladen till alla som han trodde skulle läsa dem. Han bar tidningarna till postkontoret i en tygväska. Varje nummer av tidningen bars från Middleton till Rocky Hill, och innan vi gjorde i ordning dem för att postas, bredde vi alltid ut dem inför Herren och bad allvarligt under tårar om att hans välsignelse skulle vara med de tysta budbärarna. Mycket snart kom det brev med pengar för publicering av tidningen, och goda nyheter om att många människor hade tagit emot sanningen.

När vi började detta arbete med att ge ut trycksaker slutade vi inte att predika sanningen, utan vi reste från plats till plats och förkunnade de lärosatser som hade gett oss så klart ljus och så stor glädje. Vi uppmuntrade de troende, rättade till fel och ordnade upp saker och ting i församlingarna. För att kunna driva publiceringsverksamheten framåt och samtidigt fortsätta med arbetet på olika platser på fältet, flyttades tidningen ibland till olika platser.

År 1850 utgavs den i Paris i Maine. Här utvidgades tidningen och dess namn ändrades till dess nuvarande, *The Advent Review and Sabbath Herald*. De som stöttade saken var få och fattiga på jordiska ägodelar. Vi var fortfarande tvungna att kämpa mot fattigdom och stora besvikelser. Alltför mycket arbete, oro, bekymmer, brist på näringsrik föda och exponering för kyla under våra långa resor vintertid, blev för mycket för min man, och han dignade under bördan. Han blev så svag att han knappt kunde gå till förlaget. Vår tro prövades till det yttersta. Vi hade villigt uthärdat försakelser, möda och lidande. Ändå misstolkades våra motiv och vi betraktades med misstro och avundsjuka. Det var inte många av dem, för vars bästa vi hade lidit, som verkade uppskatta våra ansträngningar. Vi var för bekymrade för att kunna sova eller vila. De timmar då vi skulle ha kunnat bli utvilade genom sömn, tillbringade vi ofta med att svara på långa brev, orsakade av avundsjuka. Många timmar då andra sov spenderade vi i kvalfyllda tårar och sorg inför Herren. Till slut sa min man: ”Min hustru, det lönar sig inte att fortsätta kämpa längre. Detta krossar mig, och kommer snart att lägga mig i graven. Jag kan inte fortsätta längre. Jag har skrivit ett meddelande till tidningen att jag inte skall ge ut något mer.” När han gick ut genom dörren för att gå och lämna det till förlaget, svimmade jag. Han kom tillbaka och bad för mig. Hans bön besvarades och jag mådde bättre.

Nästa morgon fick jag en syn när vi hade familjeandakt, och fick se saker som rörde dessa problem. Jag såg att min man inte fick sluta med tidningen, för det var just det Satan försökte få honom till att göra. Han arbetade genom ombud för att uppnå detta. Jag fick se att vi måste fortsätta att publicera och att Herren skulle hålla oss uppe, och de som var skyldiga till att lägga sådana bördor på oss skulle tvingas att se vidden av sitt grymma handlande. De skulle återkomma till oss och bekänna sitt orättvisa agerande, annars skulle Guds ogillande vila över dem. Det var inte bara emot oss de hade talat och agerat, utan emot honom som hade kallat oss till den plats som han ville att vi skulle inta. All deras misstänksamhet, avundsjuka och all deras hemliga påverkan hade noggrant registrerats i himlen och skulle inte strykas ut, förrän

var och en som hade deltagit i detta skulle inse omfattningen av sitt felaktiga handlande och vända om.

Den andra utgåvan av *Review* publicerades i Saratoga Springs i New York. I april 1852 flyttade vi till Rochester i New York. Vid varje steg tvingades vi att gå framåt i tro. Vi var fortfarande begränsade av fattigdom och tvingade till största sparsamhet och försakelse. Jag skall återge ett kort utdrag från ett brev till broder Howlands familj, daterat 16 april 1852: ”Vi håller just på att slå oss ner i Rochester. Vi har hyrt ett gammalt hus för 175 dollar per år. Vi har tryckpressen i huset, annars skulle vi vara tvungna att betala 50 dollar om året för ett kontor. Ni skulle le om ni hade kunnat kika in på oss och se våra möbler. Vi har köpt två gamla sängar för 25 cent styck. Min man kom hem till mig med sex gamla stolar, och inte två av dem var lika. Han hade betalat en dollar för dem. Strax efteråt visade han upp fyra stolar till, som saknade sitsar och som han hade gett 62 cent för. Ramarna är starka och jag har gjort sitsar av starkt tyg. Smör är så dyrt att vi inte kan köpa det. Vi har inte råd med potatis heller. Vi har sås på brödet istället för smör och kålrötter istället för potatis. Våra första måltider intog vi på en eldskärm, som vi hade lagt över två tomma mjöltunnor. Vi är villiga till försakelser om bara Guds verk kan ha framgång. Vi tror att Herrens hand var med oss när vi kom till den här platsen. Här finns ett vidsträckt arbetsfält men få arbetare. Förra sabbaten hade vi ett fantastiskt möte. Herren gav oss nya krafter genom sin närvaro.

Då och då reste vi iväg för att vara med på konferenser i olika delar av fältet. Min man predikade, sålde böcker och arbetade för att vidga tidningens läsekrets. Vi reste med privata transportmedel och stannade mitt på dagen för att fodra hästen vid vägkanten och äta vår lunch. Då skrev min make artiklar för *Review* och *Instructor* med locket på matlådan eller kullen på sin hatt som underlag. Herren välsignade vårt arbete rikligt och sanningen berörde många hjärtan.

På sommaren 1853 gjorde vi vår första resa till staten Michigan. Efter att vi hade bekräftat vilka möten vi planerat in, blev min man sängliggande i feber. Vi förenades i bön för honom, men fastän febern släppte var han fortfarande mycket svag. Vi kände oss mycket förvirrade. Måste vi drivas från arbetet av kroppsliga krämpor? Skulle Satan tillåtas att utöva sin makt över oss och motverka vår användbarhet och våra liv så länge som vi förblev i denna värld? Vi visste att Gud kunde begränsa Satans makt. Han kunde tillåta att vi prövades i smältugnen, men skulle föra ut oss renade och bättre lämpade för sitt verk.

I ensamheten utgöt jag min själ för Gud i bön om att han måtte näpsa sjukdomen och styrka min man så att han kunde klara av resan. Det var bråttom, och i tro grep jag tag i Guds löften. Där fick jag bevis för att Guds ängel skulle följa med oss om vi fortsatte resan till Michigan. När jag berättade för min man om min övertygelse, sa han att han hade tänkt på ungefär samma sätt, och vi bestämde oss för att resa och lita på Gud. För varje kilometer vi färdades kände han sig starkare. Herren höll honom uppe och medan han predikade ordet kände jag mig säker på att Guds änglar stod vid hans sida för att hålla honom uppe i hans arbete.

På denna resa tänkte min man mycket på ämnet spiritism, och strax efter att vi kommit tillbaka började han skriva boken som heter *Signs of the Times* (Tidens tecken). Han var fortfarande svag och sov dåligt, men Herren var hans stöd. När hans tankar var förvirrade och han var plågad, brukade vi böja knä inför Gud och i vår nöd ropa till honom. Han hörde våra innerliga böner och välsignade ofta min man, så att han med nya krafter fortsatte med sitt arbete. Många gånger om dagen kom vi inför Herren i allvarlig bön på detta sätt. Den boken skrevs inte i hans egen kraft.

Under vintern och våren led jag svårt av hjärtsjukdom. Det var svårt för mig att andas när jag låg ner och jag kunde inte sova om jag inte nästan satt upp. Jag slutade ofta att andas och jag svimmade ofta. Jag hade en ansvällning på mitt vänstra ögonlock som verkade vara en tumör. Svullnaden hade vuxit gradvis under mer än ett år, tills den gjorde riktigt ont och

påverkade min syn. När jag läste eller skrev var jag tvungen att ha bandage på det drabbade ögat. Jag var rädd för att det skulle bli förstört av tumören. Jag tänkte tillbaka på de dagar och nätter då jag läste korrektur, vilket hade ansträngt mina ögon och jag tänkte: "Om jag mister mitt öga och mitt liv kommer de att offras för Guds sak."

Vid denna tid besökte en berömd läkare, som gav gratiskonsultationer, Rochester, och jag bestämde mig för att låta honom undersöka mitt öga. Han trodde att svullnaden skulle visa sig vara en tumör. När han kände min puls sa han: "Ni är mycket sjuk och kommer att dö av slaganfall innan svullnaden ger allvarliga problem. Ni är i ett allvarligt tillstånd med hjärtsjukdom." Detta förvånade mig inte, eftersom jag hade förstått att jag måste läggas i graven om jag inte snabbt blev bättre. Två andra kvinnor, som hade kommit för konsultation, led av samma sjukdom. Läkaren sa att mitt tillstånd var värre än deras, och att det inte kunde dröja mer än tre veckor innan jag skulle drabbas av förlamning. Jag frågade om han trodde att hans medicin skulle bota mig. Han gav mig inte mycket hopp. Jag provade de läkemedel han skrev ut, men blev inte bättre.

Ungefär tre veckor senare svimmade jag och föll i golvet och förblev nästan medvetslös under 36 timmar. Man befarade att jag inte skulle överleva, men som svar på bön kvicknade jag till igen. En vecka senare fick jag ett slaganfall som drabbade min vänstra sida. Jag kände mig så underligt kall och avdomnad i huvudet och hade svår smärta i tinningarna. Min tunga verkade tung och som bedövad. Jag kunde inte tala tydligt. Min vänstra sida och vänster arm fungerade inte. Jag trodde att jag höll på att dö och min högsta önskan var att jag i mitt lidande skulle få bevis för att Herren älskade mig. I månader hade jag plågats av ständiga smärtor i hjärtat och jag kände mig deprimerad hela tiden. Jag hade försökt att tjäna Gud av princip och inte utifrån känslor, men nu törstade jag efter Guds frälsning. Jag längtade efter att känna hans välsignelse trots mitt fysiska lidande.

Bröderna och systrarna samlades för att be speciellt för mig. Min önskan blev uppfylld. Jag kände Guds välsignelse och förvissning om att han älskade mig. Men smärtan fortsatte och jag blev svagare och svagare för varje timme som gick. Bröderna och systrarna samlades igen för att lägga fram mitt fall för Herren. Jag var så svag att jag inte kunde be högt. Mitt yttre tycktes försvaga tron hos dem som fanns runt omkring mig. Då såg jag Guds löften inför mig, på ett sätt som jag aldrig hade gjort tidigare. För mig verkade det som om Satan kämpade för att slita mig ifrån min man och mina barn och lägga mig i graven. Dessa frågor väcktes i mitt sinne: Kan du lita enbart på Guds löfte? Kan du gå framåt i tro oavsett hur saker och ting verkar? Tron vaknade igen. Jag viskade till min man: "Jag tror att jag kommer att tillfriskna." Han svarade: "Jag önskar jag kunde tro det." Jag drog mig tillbaka den natten utan att ha blivit bättre, men med en fast förtröstan på Guds löften. Jag kunde inte sova, men fortsatte att be min tysta bön. Strax innan dagen grydde somnade jag.

Jag vaknade när solen gick upp och var fullständigt smärtfri. Trycket över hjärtat var borta och jag kände mig mycket lycklig. Vilken förändring! Det verkade som om en Guds ängel hade rört vid mig medan jag sov. Jag var fylld av tacksamhet. Jag prisade Gud. Jag väckte min man och berättade för honom om det underbara som Herren hade gjort för mig. Först kunde han knappt fatta det, men när jag steg upp och klädde på mig och gick runt i huset, kunde han lovprisa Gud tillsammans med mig. Mitt sjuka öga värkte inte längre. På några få dagar försvann svullnaden och min syn var helt återställd. Helandet var fullständigt.

Jag besökte läkaren igen, och så snart han kände min puls sade han: "Min fru, det har skett en fullständig förändring i er kropp, men de båda damerna som kom till mig för att få råd när ni var här förra gången, är döda." Jag förklarade för honom att det inte var hans medicin som hade botat mig, eftersom jag inte kunde ta den. Efter att jag gått därifrån sade doktorn till en av mina vänner. "Hennes fall är ett mysterium. Jag förstår det inte."

Vi besökte snart Michigan igen och jag klarade långa och tröttsamma resor på de knaggliga timmervägarna och genom gytjiga träsk, utan att mina krafter svek. Vi kände att

Herren ville att vi skulle besöka Wisconsin och förberedde oss för att ta tåget från Jackson klockan tio på kvällen.

När vi gjorde oss klara för att ta tåget kände vi oss mycket allvarliga och vi föreslog att vi skulle ha en bönestund. När vi överlämnade oss åt Gud kunde vi inte låta bli att gråta. Vi gick till järnvägsstationen med en känsla av djupt allvar. När vi gick på tåget gick vi in en vagn långt fram som hade säten med höga nackstöd, och vi hoppades att vi skulle kunna sova lite under natten. Den vagnen var full så vi gick bakåt i tåget till nästa vagn och där fann vi lediga platser. Jag tog inte av min bahytt som jag brukade göra, utan höll min tygväska i handen, som om jag väntade på något. Vi talade båda om våra underliga känslor.

Tåget hade gått ungefär fem kilometer från Jackson när dess rörelser blev mycket våldsamma. Det kastades fram och tillbaka och stannade till slut. Jag öppnade fönstret och såg en vagn som rests upp så att den nästan stod på ända. Jag hörde stönanden av smärta och det rådde stor förvirring. Loket hade kastats av spåret, men den vagn som vi satt i var kvar på spåret och hade skilts från de övriga vagnarna som befann sig ungefär trettio meter längre fram. Bagagevagnen var inte så skadad och vår stora koffert med böcker var hel.

Andraklassvagnen var krossad och delarna av den låg tillsammans med passagerarna utströdda längs båda sidor av spåret. Den vagnen som vi hade försökt sätta oss i var väldigt sönderslagen och dess ena ände stod ovanpå en hög av förstörda delar från tåget. Kopplingen hade inte brutits sönder, men den vagn vi satt i hade kopplats loss från vagnen framför, som om en ängel hade skilt dem åt. Fyra dödades eller var dödligt skadade och många var svårt skadade. Vi kunde inte annat än känna att Gud hade sänt en ängel för att bevara våra liv.

Vi återvände till Jackson och nästa dag tog vi tåget till Wisconsin. Vårt besök i den delstaten välsignades av Gud. Människor blev omvända som ett resultat av våra ansträngningar. Herren gav mig styrka så att jag kunde stå ut med den tröttsamma resan.

Den 29 augusti 1854 fick vår familj ytterligare ett ansvar i och med att Willie föddes. Ungefär vid denna tid fick vi det första numret av den tidning som missvisande kallades för *The Messenger of Truth* (Sanningens budbärare). De som förtalade oss i den tidningen hade blivit tillrättavisade för sina felsteg och villfarelser. De kunde inte stå ut med tillrättavisningen och de använde sitt inflytande emot oss, först i hemlighet och sedan mer öppet. Det kunde vi ha stått ut med, men några av dem som borde ha stått enade med oss påverkades av dessa onda människor. Några av dem, som vi hade litat på och som hade erkänt att vårt arbete blivit tydligt välsignat av Gud, drog sin sympati ifrån oss och gav den åt människor som var främlingar i jämförelse med oss.

Herren hade visat mig vilket slag denna grupp var av och hur det skulle sluta. Hans ogillade vilade över dem som hade anknytning till denna tidning och hans hand var emot dem. Och även det kunde verka som om de hade framgång ett tag, och några uppriktiga personer blev bedragna, skulle sanningen ändå triumfera till slut. Varje uppriktig människa skulle bryta sig loss från det bedrägeri som hade fångat henne, och bli fri från dessa onda mäns inflytande. Eftersom Guds hand var emot dem måste de till slut falla.

Min mans hälsotillstånd blev mycket dåligt igen. Han besvärades av hosta och smärtor i lungorna, och han var överansträngd. Oron, ansvaret som han bar i Rochester, arbetet på kontoret, sjukdom och död i familjen, bristen på medkänsla från dem som borde ha delat hans bördor, tillsammans med hans resor och predikande, det blev för mycket för honom. Det verkade som om han snabbt höll på att dö av sin lungsjukdom. Det var en dyster och mörk tid. Några få ljusstrålar skingrade de tunga molnen ibland och gav oss lite hopp. Annars skulle vi ha sjunkit ner i hopplöshet. Tidvis verkade det som om Gud hade övergett oss.

Gruppen som stod bakom *The Messenger* hittade på alla slags lögner om oss. Jag tänkte ofta på dessa ord av psalmisten: "Bli inte upprörd över de onda, avundas inte dem som gör orätt. Ty snart klipps de av likt gräs, som gröna örter vissnar de." Några av skribenterna i den tidningen gladdes sig till och med över min mans svaghet och sa att Gud skulle ta hand om

honom och röja honom ur vägen. När han läste detta då han låg sjuk, vaknade hans tro igen och han utropade: ”Jag skall inte dö utan leva och förkunna Herrens gärningar, och till sist predikar jag kanske vid deras begravning.”

Det tätaste mörker verkade omsluta oss. Onda män, som utgav sig för att vara gudfruktiga, drevs under Satans kommando att hitta på lögnen om oss, och att sätta in hela sin kraft mot oss. Om Guds sak bara hade varit vår, skulle vi kanske ha darrat, men den var i händerna på honom som kunde säga: ”Ingen kan riva den ur mina händer”. Vi visste att Jesus levde och regerade. Inför Herren kunde vi säga: ”Saken är din och du vet att det inte har varit vårt eget val, utan din befallning, som har fått oss att delta i den som vi har gjort.

Kapitel 13 - Vi flyttar till Michigan

År 1855 gjorde bröderna i Michigan det möjligt att flytta förlagskontoret till Battle Creek. Vid den tiden var min man skyldig mellan två och tre tusen dollar, och allt han hade förutom böckerna i lagret var fordringar för böcker, och några av dem var osäkra. Det verkade som om verket hade stannat upp. Beställningarna av böcker var mycket få och små och han var rädd att han skulle dö skuldsatt. Bröder i Michigan hjälpte oss att få tag på en tomt och att bygga ett hus. Avtalet utfärdades i mitt namn, så att jag skulle kunna sälja den om jag ville, efter min mans död.

Detta var en dyster tid. Jag såg på mina tre små pojkar och jag fruktade att de snart skulle vara faderlösa. Tankar som dessa tvingade sig på mig: Min man dör av överansträngning i verket för sanningens för vår tid, och vem inser hur han har lidit och vilka bördor han har burit i årtal? Vem förstår de oerhört stora bekymmer som har brutit hans mod och förstört hans hälsa, vilket lägger honom i en för tidig grav och lämnar hans familj utblottad och beroende av hjälp. Jag har ofta frågat mig om Gud inte bryr sig om detta. Går han förbi utan att lägga märke till dem? Jag fann tröst i vetskapen om att det finns En som dömer rättvist och att varje uppoffring, varje självförnekelse, all förtvivlan som vi uthärdar för hans skull, blir noggrant bokförd i himlen och kommer att få sin belöning. Herrens dag kommer att uppenbara och föra saker, som ännu inte visats, fram i ljuset.

Jag blev visad att det var Guds plan att gradvis ge min man hälsan tillbaka, att vi måste ha stark tro, för i alla våra ansträngningar skulle vi bli häftigt motarbetade av Satan. Vi måste bortse från hur omständigheterna verkade och tro. Tre gånger om dagen drog vi oss undan i avskildhet inför Gud och bad enträget om att min man skulle återfå hälsan. Ofta hände det att en av oss föll ned genom Herrens kraft. Herren var nådig och hörde våra allvarliga rop, och min man började återhämta sig. I många månader steg våra böner om hälsa för att göra Guds vilja, upp till Gud tre gånger om dagen. Dessa bönestunder var mycket värdefulla. Vi fick en helig närhet till Gud och upplevde en ljuvlig gemenskap med honom. Jag kan inte redogöra för mina känslor vid den tiden på ett bättre sätt än så som de uttrycks i följande brev till syster Howland:

”Jag känner mig tacksam för att jag kan ha barnen hos mig nu. Jag kan ta hand om dem och bättre fostra dem på rätt sätt. Under många veckor har jag känt hunger och törst efter frälsning och vi har glatt oss åt en nästan oavbruten gemenskap med Gud. Varför håller vi oss borta från källan, när vi kan komma och dricka? Varför dör vi av brist på bröd, när det finns ett helt förrådshus fullt? Det är näringsrikt och gratis. O, min själ, festa på det brödet och drick dagligen av de himmelska glädjeämnena. Jag vill inte hålla tyst. Jag prisar Gud i mitt hjärta och med mina läppar. Vi kan glädja oss åt vår Frälsares rika kärlek. Vi kan njuta av hans underbara härlighet. Min själ vittnar om detta. Mitt svärmod har skingrats av detta

dyrbara ljus och det kan jag aldrig glömma. Herre hjälp mig att hålla det levande i minnet. Vakna, all min själs livskraft. Vakna och tillbe din Återlösare för hans underbara kärlek”.

”Människor runt omkring oss måste väckas och bli frälsta, annars kommer de att gå under. Vi har inte ett ögonblick att förlora. Vi har alla ett inflytande som talar för sanningen eller emot den. Jag önskar ge tydliga bevis på att jag är en av Jesu lärjungar. Vi önskar något mer än en religion som bara gäller på sabbaten. Vi behöver ha den levande principen och dagligen känna individuellt ansvar. Detta undviker många och resultatet blir nonchalans, likgiltighet, brist på vaksamhet och andlighet. Var finns andligheten i församlingen? Var finns män och kvinnor som är fyllda av tro och den helige Ande? Min bön är: Rena din församling, O Gud. I månader har jag känt mig fri, och jag är fast besluten att se till att mina samtal och alla mina vägar är rätta inför Herren.

Våra fiender kanske triumferar. De kan tala bittra ord och komma med förtal, falskhet och lögner, men vi kommer ändå inte att rubbas. Vi vet vem vi har trott på. Vi har inte löpt förgäves, inte heller arbetat förgäves. Det kommer en räkenskapens dag, då alla kommer att dömas efter de handlingar som de har utfört i detta liv. Det är sant, att världen är mörk. Motståndet växer sig kanske starkt. Den lättsinnige och den hånfulle blir kanske fräcka i sin synd. Ändå kommer vi inte att rubbas av allt detta, utan stödja oss på den Mäktiges arm för att få styrka.

Gud sällar sitt folk. Han vill ha en ren och helig församling. Vi kan inte läsa människors hjärtan. Men Herren har gett oss medel att hålla församlingen ren med. Ett fördärvat folk har uppstått som inte kan leva tillsammans med Guds folk. De föraktade tillrättavisning och ville inte bli korrigerade. De hade möjlighet att förstå att de förde en orättfärdig strid. De hade tid att ångra sina fel, men de älskade det egna jaget för mycket för att låta det dö. De gav det näring och det växte sig starkt och de skilde sig från Guds förtröstansfulla folk, som han håller på att rena åt sig själv. Vi har alla orsak att tacka Gud för att det har öppnats en väg för att rädda församlingen, för Guds vrede skulle ha kommit över oss, om dessa fördärvade hycklare hade stannat kvar hos oss.

”Varje ärlig själ, som skulle kunna bli bedragen av dessa upproriska människor, kommer att få verkligt ljus beträffande dem, om så varje ängel från himlen måste besöka dem för att upplysa dem. Vi har ingenting att frukta när det gäller detta. När vi närmar oss domen kommer alla att visa sin sanna karaktär och det kommer att bli tydligt vilken grupp de tillhör. Sällningen pågår. Låt oss inte säga: Sluta, Gud. Församlingen måste renas och det kommer att ske. Gud regerar, må folket prisa honom. Jag har inte den minsta tanke på att låta mig nedslås. Jag tänker ha rätt och göra rätt. Domen ska börja, böckerna ska öppnas och vi ska dömas efter våra gärningar. Alla de lögner som man kan hitta på om mig kommer inte att göra mig varken sämre eller bättre, om de inte tenderar att driva mig närmare min Frälsare.”

Från den tid då vi flyttade till Battle Creek började Herren vända våra motgångar. Vi fann deltagande vänner i Michigan, som var beredda att dela våra bördor och fylla våra behov. Gamla beprövade vänner i centrala New York och i New England, särskilt i Vermont, visade medkänsla med oss i våra lidanden och var beredda att hjälpa oss när vi hade det svårt. Vid konferensen i Battle Creek i november 1856 verkade Gud för oss. Hans tjänare studerade gåvorna i församlingen. Om Guds missnöje hade drabbat hans folk för att gåvorna hade ignorerats och försumrats, var utsikterna goda att han återigen skulle le emot oss, att han nådigt skulle återuppväcka gåvorna och att de skulle leva i församlingen för att uppmuntra den som var kraftlös, och korrigera och tillrättavisa den som gjorde fel. Verket fick nytt liv och våra predikanter arbete hade framgång.

Trycksakerna efterfrågades och de visade sig vara just det som verket behövde. ”*The Messenger of Truth*” lades snart ned, och de människor som hade avvikande åsikter och som hade använt tidningen för att sprida dem, skingrades. Min make kunde betala alla sina skulder. Hans hosta upphörde, smärtan och irritationen försvann från hans lungor och strupe,

och han återfick hälsan successivt, tills han lätt kunde predika tre gånger på sabbaten och på veckans första dag. Hans fantastiska tillfrisknande var Guds verk och han ska ha hela äran för det.

När min man blev så svag, innan vi flyttade från Rochester, önskade han avsäga sig ansvaret för förlagsarbetet. Han föreslog att samfundet skulle ta hand om arbetet och att det skulle skötas av en förlagskommitté, som samfundet skulle utse, och att ingen som hade anknytning till förlaget skulle ha någon ekonomisk vinning från det, förutom lönen för sitt arbete.

Fastän han upprepade gånger gjorde dem uppmärksamma på frågan, gjorde våra bröder ingenting åt saken förrän 1861. Fram till dess hade min man varit den laglige ägaren till förlaget och ensam ledare för arbetet. De som aktivt stödde saken, hade förtroende för honom. De anförtrorde honom de pengar som de donerade då och då när det växande verket behövde stöd, för att förlagsverksamheten skulle kunna byggas upp. Men trots att detta ofta upprepades i Review, att förlaget egentligen var församlingens egendom, drog våra fiender fördel av situationen eftersom min man var den enda lagliga ledaren. Genom att anklaga honom för att ha spekulerat gjorde de allt som stod i deras makt för att skada honom och för att försena sakens framsteg. Under dessa omständigheter tog han upp frågan om organisation, vilket resulterade i bildandet av Seventh-day Adventist Publishing Association, enligt Michigans lagar, våren 1861.

Även om ansvaret som lades på oss när det gällde förlagsverksamheten och andra grenar av verket medförde många bekymmer, var den största uppoffringen som jag kallades att göra i samband med arbetet att lämna barnen i andras vård.

Henry hade varit ifrån oss under fem år och Edson hade inte fått så mycket omsorg från oss. Under många år var vår familj mycket stor. Vårt hem liknade ett hotell och vi var hemifrån en stor del av tiden. Jag hade varit mycket angelägen om att mina barn skulle fostras så att de var fria från dåliga vanor och jag var ofta ledsen när jag jämförde min situation med andras, som inte var villiga att bära bördor och bekymmer, utan alltid kunde vara tillsammans med sina barn för att ge dem råd och undervisa dem. De var tillsammans med sina egna familjer nästan hela tiden. Jag har frågat mig: Begär Gud så mycket av oss medan han låter andra slippa bördor? Är det jämlikt? Ska vi skynda från det ena ansvaret till det andra på det viset, från en del av arbetet till en annan, och bara ha minimalt med tid till att uppfostra våra barn? Jag har spenderat många nätter i bitter gråt, medan andra sov.

Jag brukade ha planerat något som var bättre för mina barn, men så kom hinder i vägen som sopade undan dessa planer. Jag var mycket känslig för fel hos mina barn och varje felsteg som de gjorde gav mig sådan hjärtesorg att det påverkade min hälsa. Jag har önskat ibland att en del mödrar kunde ha fått vara i samma omständigheter under en kort tid, som jag har varit i årtal. Då skulle de värdesätta de välsignelser de har och skulle lättare kunna sympatisera med mig i mina umbäranden. Vi bad och arbetade för våra barn och satte gränser för dem. Vi försummade inte riset, men innan vi agade dem ansträngde vi oss för att de skulle inse sina fel och sedan bad vi med dem. Vi sökte få våra barn att förstå att vi skulle förtjäna Guds missnöje om vi ursäktade dem i deras synd. Och våra ansträngningar välsignades och blev till deras bästa. Deras största nöje var att göra oss glada. De var inte felfria, men vi var övertygade om att de ändå skulle vara lamm i Kristi fälla.

År 1860 steg döden över vår tröskel och bröt av den yngsta grenen på vårt familjetråd. Lille Herbert, född den 20 september 1860, dog den 14 december samma år. Hur våra hjärtan blödde, när den späda grenen bröts, det kan ingen förstå utom de som har följt sina små löftesbarn till graven.

Men när vår ädle Henry dog, (Henry N. White avled i Topsham, Maine, den 8 december 1863) när han var 16 år gammal, när vår ljuvliga sångare bars till graven och vi inte längre hörde hans sång tidigt på morgonen, kändes vårt hem så ensamt. Både föräldrarna och de två

återstående söner drabbades mycket hårt av slaget. Men Gud tröstade oss i vår sorg och med tro och mod strävade vi framåt i det arbete som Gud hade gett oss. Vi hade ett ljust hopp om att vi skulle få möta våra barn, som slitits ifrån oss av döden, i den värld dit sjukdom och sorg aldrig kommer.

I augusti 1865 drabbades min man plötsligt av förlamning. Detta var ett tungt slag, inte bara för mig och mina barn, utan även för Guds sak. Församlingarna berövades både min mans och mitt eget arbete. Satan triumferade, när han såg att sanningens verk hindrades på detta sätt. Men tack vare Gud, tilläts han inte att förgöra oss. Efter att ha varit frånvarande från allt aktivt arbete i femton månader, vågade vi oss ännu en gång ut tillsammans för att arbeta bland församlingarna.

Efter att jag blivit helt övertygad om att min man inte skulle bli återställd från sin långvariga sjukdom om han förblev överksam, och att det verkligen var på tiden att jag reste ut och avgav mitt vittnesbörd inför folket, bestämde jag mig för att göra en rundresa i norra Michigan, tillsammans med min man i hans mycket svaga tillstånd, i den hårdaste vinterkylan. Det krävde inte så litet moraliskt mod och tro på Gud för att få mig att fatta beslutet att ta en så stor risk, men jag visste att jag hade ett arbete att utföra och jag tyckte att det verkade som att Satan var fast besluten att hålla mig ifrån det. Jag hade väntat länge på att det skulle bli ett slut på vår instängdhet, och jag var rädd att dyrbara själar skulle gå förlorade på grund av dröjsmålet. Att stanna borta från fältet ännu längre tycktes mig värre än döden, och om vi reste ut kunde vi inte mer än dö. Därför lämnade vi Battle Creek för att resa till Wright i snöstorm den 19 december 1866. Min man klarade den drygt fjorton mil långa resan mycket bättre än jag hade befarat, och verkade må lika bra när vi nådde fram till vårt mål som han hade gjort när vi lämnade Battle Creek.

Här började vårt första effektiva arbete sedan han insjuknat. Här började han arbeta som i gångna tider, fast han var mycket svag. Han brukade tala trettio eller fyrtio minuter på sabbatsförmiddagen och på den första dagen, medan jag fyllde resten av tiden, och sedan talade han ungefär en och en halv timme på eftermiddagen varje dag. Man lyssnade mycket uppmärksamt till oss. Jag såg att min man blev starkare, klarare och mer fokuserad på det han talade om. När han vid ett tillfälle talade en timma med klarhet och kraft, med engagemang för arbetet som innan sin sjukdom, kände min tacksamhet inga gränser. Jag reste mig i församlingen och under nästan en halvtimme försökte jag gråtande att ge uttryck för min tacksamhet. Församlingen var djupt rörd. Jag kände mig förvissad om att detta var början till en bättre tid för oss.

Guds ingripande i samband med hans tillfrisknande var mycket tydligt. Förmodligen har ingen annan som drabbats av ett sådant slaganfall, någonsin blivit bra igen. Ändå tog Guds goda hand bort den svåra och plötsliga stroke som allvarligt påverkade hjärnan, från sin tjänare. Han förunnades ny styrka till både kropp och sinne.

Under de år som följde på min mans tillfrisknande öppnade Herren ett vidsträckt arbetsfält för oss. Fastän jag i början var försagd som talare, fick jag självförtroende nog att stå inför stora skaror av åhörare när Gud öppnade vägen för mig genom sin försyn. Tillsammans deltog vi i våra lägermöten och andra stora samlingar från Maine till Dakota, från Michigan till Texas och Kalifornien.

Det verk som hade börjat svagt och obemärkt har fortsatt att växa och bli starkare. Förlagshuset i Michigan och Kalifornien och verksamheter i England, Norge och Schweiz vittnar om dess tillväxt. Istället för den utgåva av vår första tidning som bars till kontoret i en tygväska, skickas nu 140.000 exemplar av våra olika tidskrifter varje månad från våra publikationskontor. Guds hand har varit med hans verk för att bygga upp det och ge det framgång.

Den senare delen av mitt livs historia skulle inkludera berättelserna om de olika företag som har växt fram bland oss, och som mitt livs historia har varit tätt sammankopplad med. För

att bygga upp dessa institutioner arbetade jag och min man med både penna och röst. Men att ens kortfattat beskriva dessa aktiva år, präglade av intensiv verksamhet, skulle gå långt utöver gränserna för denna redogörelse. Satans ansträngningar att hindra verket och förgöra arbetarna har inte upphört, men Gud har haft omsorg om sina tjänare och om sitt verk.

Kapitel 14 - Min makes död

Trots de arbetsuppgifter, omsorger och det ansvar som min mans liv hade varit fyllt av, var han vid sextio års ålder aktiv och kraftfull till kropp och sinne. Tre gånger hade han råkat ut för stroke med påföljande förlamning. Han hade ändå återhämtat sig tack vare Guds välsignelse, en av naturen stark fysik och strikt iakttagande av hälsans lagar. Återigen reste han, predikade och skrev med sin vanliga iver och energi. Sida vid sida hade vi arbetat i Kristi verk i trettiosex år, och vi hoppades att vi tillsammans skulle få bevittna dess framgångsrika avslutning. Men det var inte Guds vilja. Han som jag valt till min beskyddare under ungdomsåren, min livskamrat, han som delat mina arbetsuppgifter och mina lidanden har tagits ifrån mig och jag har lämnats att avsluta mitt arbete och fortsätta kampen ensam.

Våren och den tidiga sommaren 1881 tillbringade vi tillsammans i vårt hem i Battle Creek. Min man hoppades kunna ordna sitt arbete så att vi skulle kunna resa till kusten vid Stilla Havet och ägna oss åt att skriva. Han kände att vi hade gjort ett misstag när vi hade låtit verkets synbara behov och våra bröders enträgnade böner övertala oss att arbeta aktivt med att predika, när vi borde ha skrivit. Min man längtade efter att berätta om den underbara försoningen mer utförligt, och jag hade länge i mina tankar förberett viktiga böcker. Vi kände båda att vi borde fullgöra dessa uppgifter medan vi hade full mental styrka, och att det var vår plikt att vila från stridens hetta, något som vi var skyldiga oss själva och Guds verk. Vi skulle ge vårt folk det dyrbara sanningens ljus som Gud hade låtit oss få se.

Några veckor innan min man dog underströk jag för honom vikten av att finna ett annat arbetsfält, där vi skulle befrias från de bördor som alltid skulle läggas på oss i Battle Creek. Han svarade med att tala om olika saker som måste åtgärdas innan vi kunde resa därifrån - plikter som någon måste utföra. Sedan frågade han bekymrat: "Var finns människorna som skall göra detta arbete? Var finns de som kommer att ha ett osjälviskt intresse för våra institutioner och som kommer att stå för det som är rätt, opåverkade av varje inflytande som de kan komma i kontakt med?"

Under tårar uttryckte han sin oro för våra institutioner i Battle Creek. Han sa. "Jag har ägnat mitt liv åt att bygga upp dessa institutioner. Att lämna dem känns som att dö. De är som mina barn och jag kan inte låta bli att intressera mig för dem. Dessa institutioner är Herrens redskap till att utföra ett särskilt verk. Satan försöker hindra och göra så att varje medel som Herren använder i arbetet för människors frälsning misslyckas. Om fienden kan forma dessa institutioner efter världens standard har han nått sitt syfte. Det viktigaste för mig är att få rätt man på rätt plats. Om de som innehar ansvarsfulla ställningar är svaga moraliskt, vacklar när det gäller att följa principer och är benägna att leda verksamheten i världslig riktning, finns det tillräckligt många som är villiga att ledas. Onda inflytanden ska inte få övertaget. Jag skulle hellre dö än leva och se dessa institutioner bli misskött eller få en annan inriktning än den som de upprättades upp för.

I detta verk har jag varit längst och närmast knuten till förlagsverksamheten. Tre gånger har jag fallit ihop förlamad, på grund av min hängivenhet för denna gren av verket. Nu när Gud har gett mig förnyad fysisk och psykisk styrka, känner jag att jag kan tjäna denna sak på ett sätt som jag aldrig har kunnat göra tidigare. Jag måste få se förlagsverksamheten blomstra.

Den är sammanvävd med min egen existens. Om jag glömmer det som är bäst för detta verk, så må min högra hand förlamas.”

Vi hade planerat in ett tälmmöte i Charlotte sabbaten och söndagen den 22 och 23 juli. Eftersom min hälsa var dålig, beslutade vi att vi skulle resa med privata transportmedel. På vägen verkade min man glad, men ändå vilade en känsla av allvar över honom. Flera gånger prisade han Herren för de nådegåvor och välsignelser som han hade fått och han uttryckte frispråkigt sina känslor beträffande det förflutna och framtiden: ”Herren är god och han ska lovprisas. Han är med och hjälper oss när vi behöver. Framtiden verkar dunkel och oviss, men Herren vill inte att vi skall oroa oss för det. När problem kommer skall han ge oss nåd att uthärda dem. Vad Herren har varit för oss och det han har gjort för oss skulle göra oss så tacksamma att vi aldrig skulle knota och klaga. Vårt arbete, våra bördor och uppoffringar kommer aldrig att uppskattas fullt ut av alla. Jag inser att jag har förlorat min sinnesfrid och Guds välsignelse genom att tillåta mig själv att vara bekymrad över dessa ting.

Det har känts svårt för mig att mina motiv skulle misstolkas och att mina största ansträngningar att hjälpa, uppmuntra och styrka mina bröder skulle vändas emot mig gång på gång. Men jag borde ha kommit ihåg Jesus och de besvikelser han drabbades av. Hans sörjde över att de som han kom för att välsigna inte satte värde på honom. Jag borde ha tänkt på Guds nåd och hans barmhärtighet. Jag borde ha lovprisat honom mer och klagat mindre över mina bröders otacksamhet. Om jag bara hade lämnat alla mina bekymmer till Herren och tänkt mindre på vad andra sa och gjorde mot mig, så skulle jag ha haft mer frid och glädje. Nu vill jag i första hand försöka vara på min vakt så att jag inte gör fel i ord eller handling, och sedan försöka hjälpa mina bröder att göra stigen rak för sina fötter. Jag tänker inte stanna upp för att sörja över något fel som har begåtts mot mig. Jag har haft högre förväntningar på människor än jag borde. Jag älskar Gud och hans verk och jag älskar mina bröder också.”

Inte tänkte väl jag, när vi reste vidare, att detta var den sista resa som vi någonsin skulle göra tillsammans. Vädret skiftade plötsligt från tryckande hetta till isande kyla. Min man blev förkyld, men han trodde att hans hälsa var tillräckligt god för att han inte skulle ta långvarig skada av det. Han arbetade under mötena i Charlotte och presenterade sanningen med stor klarhet och kraft. Han talade om den glädje han kände över att tala till ett folk som visade ett så stort intresse för de ämnen som han själv satte störst värde på. ”Herren har verkligen upplivat min själ” sade han ”medan jag har brutit livets bröd för andra. I hela Michigan ropar vårt folk ivrigt på hjälp, och jag längtar efter att trösta, uppmuntra och styrka dem med de dyrbara sanningar som gäller vår tid.”

När vi kom hem klagade min make över att han kände sig litet dålig, men han utförde ändå sitt arbete som vanligt. Var morgon gick vi till trädgården i närheten av vårt hus och där förenade vi oss i bön. Vi var angelägna att få veta vår plikt. Brev kom ständigt från olika platser med begäran om att vi skulle närvara vid lägermötena. Trots vår föresats att ägna oss åt skrivandet var det svårt att vägra träffa våra bröder vid dessa viktiga samlingar. Vi bad uppriktigt om visdom att förstå hur vi borde handla.

På sabbatsmorgonen gick vi tillsammans till trädgården som vi brukade, och min man bad innerligt tre gånger. Det verkade som om han inte ville sluta att be Gud om särskild ledning och välsignelse. Hans böner blev hörda och vi fick frid och ljus. Han prisade Gud och sa: ”Nu lämnar jag allt till Jesus. Jag känner en ljuvlig, himmelsk frid, en försäkran om att Herren kommer att visa oss vår plikt, för vi vill göra hans vilja.” Han följde med mig till Tabernaklet och inledde gudstjänsten med sång och bön. Det var den sista gången som han någonsin skulle stå vid min sida i talarstolen.

Följande måndag var han mycket förkyld och nästa dag drabbades jag också. Tillsammans togs vi in på sanatoriet för att få behandling. På fredagen började mina symptom att lindras. Läkaren informerade mig om att min man bara ville sova och att man befarade att han var allvarligt sjuk. Jag fördes omedelbart till hans rum och så fort jag såg hans ansikte förstod jag

att han höll på att dö. Jag försökte väcka honom. Han förstod allt man sa till honom och svarade på alla frågor som kunde besvaras med ja eller nej, men verkade inte kunna tala mer än så. När jag talade om för honom att jag trodde att han höll på att dö verkade han inte förvånad. Jag frågade honom om han höll Jesus kär. Han sa: "Ja, o ja ." "Har du ingen önskan att leva", frågade jag. Han svarade: "Nej."

Då knäböjde vi vid hans säng och jag bad för honom. Ett fridfullt uttryck vilade över hans ansikte. Jag sa till honom: "Jesus älskar dig. De eviga armarna håller dig." Han svarade "Ja, ja."

Broder Smith och andra bröder bad sedan runt hans säng, och drog sig sedan tillbaka för att tillbringa en stor del av natten i bön. Min man sa att han inte hade ont, men det var tydligt att han snabbt blev sämre. Doktor Kellogg och hans medhjälpare gjorde allt som stod i deras makt för att hindra honom från att dö. Han blev långsamt bättre, men var fortfarande mycket svag.

Nästa morgon tycktes han åter kvickna till något, men vid middagstid fick han frossbrytningar och blev medvetlös. Klockan 5 på sabbatseftermiddagen den 6 augusti 1881 drog han stilla sitt sista andetag, utan dödskamp eller ett enda stönande.

Chocken över min makes död - så plötslig, så oväntad - drabbade mig med förkrossande tyngd. I mitt svaga tillstånd hade jag samlat alla mina krafter för att sitta vid hans säng in i det sista. Men när jag såg hans ögon slutas i döden, gav min utmattade kropp vika och jag bröt fullständigt samman. Under en tid verkade jag sväva mellan liv och död. Livslågan brann så svagt att ett enda andetag kunde släcka den. På nätterna blev min puls tunn och min andning svagare och svagare tills det verkade som om den höll på att upphöra. Mitt liv bevarades bara tack vare Guds välsignelse och läkarens och sjukvårdspersonalens outtröttliga vård och vaksamhet.

Trots att jag inte hade kommit upp ur sjuksängen efter min mans död, blev jag burens till Tabernaklet följande sabbat för att vara med på hans begravning. I slutet av predikan kände jag att jag borde vittna om värdet av det kristna hoppet när vi drabbas av sorg och smärtsam förlust. När jag reste mig upp fick jag styrka och jag talade i ungefär tio minuter. Jag upphöjde Guds nåd och kärlek inför den fullsatta församlingen. När gudstjänsten var slut följde jag min man till Oak Hill Cemetery, där han lades till vila till uppståndelsens morgon.

Jag blev som förlamad fysiskt av denna olycka som drabbat mig. Ändå hölls jag uppe av gudomlig nåd i min stora, smärtsamma förlust. När jag såg min man dra sitt sista andetag kände jag att Jesus var mer dyrbar för mig än han någonsin förr hade varit i mitt liv. När jag stod vid min förstfödde och slöt hans ögon i döden kunde jag säga: "Herren gav och Herren tog. Välsignat vare Herrens namn." Jag kände då att jag hade en tröstare i Jesus. Och när min yngsta son slets ur mina armar och jag inte längre kunde se hans lilla huvud på kudden bredvid mig, då kunde jag säga: "Herren gav och Herren tog. Välsignat vare Herrens namn." Och när han togs bort, vars stora kärlek jag har lutat mig mot, när han som jag har samarbetet med i trettiosex år togs ifrån mig, kunde jag lägga mina händer på hans ögon och säga: Jag anförtror min skatt åt dig till uppståndelsens morgon.

När jag såg honom dö och såg de många vännerna, som visade mig medkänsla, tänkte jag: Vilken skillnad jämfört med Jesu död, när han hängde på korset! Vilken skillnad! I sin ångest blev han hånad och förlöjlighad av dem som smädade honom. Men han dog och passerade igenom graven för att lysa upp den, för att ge ljus över den, för att vi ska kunna känna glädje och hopp även när döden drabbar oss, och kunna säga om våra vänner som läggs till vila i Jesus: Vi ska möta dem igen.

Tidvis kände jag att jag inte kunde klara av att min man dog. Men dessa ord tycktes inpräglade i mitt sinne: "Bli stilla och besinna att jag är Gud." Min förlust är svår, men jag vågar inte hänge mig åt meningslöst sörjande. Det skulle inte ge mig den döde tillbaka. Och jag är inte så självisk att jag, även om jag kunde, skulle hämta honom från hans fridfulla

slummer för att återuppta livets strider. Lik en trött krigare har han lagt sig ned för att sova. Jag ska med glädje betrakta den plats där han vilar. Det bästa sättet, som jag och mina barn kan ära minnet av honom som har fallit, är att ta upp arbetet där han lämnade det och i Jesu kraft föra det framåt till fullbordan. Vi kommer att vara tacksamma för de produktiva år som förunnades honom. För hans skull, och för Kristi, skull kommer vi att lära oss något av hans död som vi aldrig kommer att glömma. Vi kommer att låta denna smärtsamma förlust göra oss vänligare och snällare, mera fördragsamma, tålmodiga och omtänksamma mot dem som lever.

Ensam återupptar jag mitt livsverk i full förtröstan på att min Återlösare kommer att vara med mig. Vi har bara en liten tid kvar att utkämpa striden, sedan kommer Kristus och denna kamp kommer att avslutas. Då kommer vi att ha gjort våra sista ansträngningar att samarbeta med Kristus och utbreda hans rike. Några, som har kämpat vid fronten i striden och envist stått emot det onda som tränger sig in, faller på sin post. De levande ser med sorg på de fallna hjältarna, men det är inte tid att sluta arbeta. De måste sluta leden, gripa banéret ur den hand som stelnat i döden och med förnyad energi försvara sanningen och Kristi ära. Som aldrig förr måste vi göra motstånd mot synden - mot mörkrets makter. Denna tid kräver energiska och beslutsamma ansträngningar från deras sida som tror på sanningen för vår tid. Om väntetiden känns lång innan Befriaren kommer, om vi är tyngda av bedrävelser och slitna av arbete och känner oss otåliga att ta ett ärofullt avsked från striden, låt oss då komma ihåg – och låt den påminnelsen tysta varje klagan - att vi har lämnats kvar på jorden för att möta stormar och strider, för att fullända en kristen karaktär, för att bättre lära känna Gud, vår Fader och Jesus vår äldre broder och för att arbeta för Mästaren genom att vinna många själar för Kristus. ”De förståndiga skall då lysa som himlavalvets ljus, och de som har fört många till rättfärdighet, som stjärnor, alltid och för evigt.”